

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

James Patterson

& Emily Raymond

She'll walk
through fire
to change
the world.

Emma on Fire

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

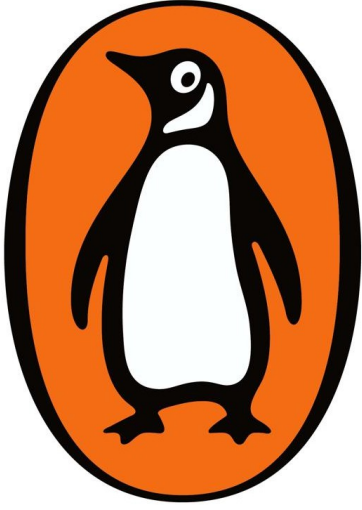
Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Yazarlar Hakkında

James Patterson tüm zamanların en tanınmış ve en çok satan yazarlarından biridir. Yarattığı eserler arasında Alex Cross, Kadın Cinayet Kulübü, Michael Bennett ve Private romanları gibi dünyanın en popüler serilerinden bazıları bulunmaktadır. Başkan Bill Clinton, Dolly Parton ve Michael Crichton ile yaptığı işbirlikleri, tek başına yazdığı gerilim romanları ve kurgusal olmayan eserleri de dahil olmak üzere çok satan birçok esere imza atmıştır. James bağımsız kitapçılara milyonlarca bağıшта bulunmuş ve son on dört yıldır üst üste İngiltere kütüphanelerinde en çok ödünç alınan yetişkin yazar olmuştur. Ailesiyle birlikte Florida'da yaşamaktadır.

Emily Raymond, James Patterson ile *First Love* ve *The Lost* romanlarında çalışmıştır ve biri *New York Times*'ın en çok satanlar listesinde bir numara olan altı genç yetişkin romanının hayalet yazarıdır. Ailesiyle birlikte Portland, Oregon'da yaşamaktadır.

James Patterson'ın kitaplarının bir listesi bu kitabın arkasında yer almaktadır

James Patterson &
Emily Raymond

EMMA ON FIRE

Bu kitaptaki karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Lütfen bu kitabın intihar, intihar düşüncesi, kendine zarar verme ve depresyonla ilgili birçok referans içerdiğini unutmayın.

BÖLÜM 1

Yangından dört gün önce

EMMA CAROLINE BLAKE üçüncü dönem AP İngilizce dersinde bombayı patlatmaya karar verir.

Gerçek bir bomba değil tabii ki. Hiçbir binayı havaya uçurmayacak; bir masayı bile devirmeyecek. Ama *bir şeyi*, New Hampshire'ın Beyaz Dağları'nın eteklerindeki son derece elit, son derece pahalı bir hazırlık okulu olan Ridgemont Akademisi'ndeki herkesin kendini beğenmiş kayıtsızlığını yok edeceğini umuyor.

Bu güzel bahar gününde, mezuniyete altı hafta kala, Emma bu dönem yaptığı ilk ödevi tamamlıyor - okumayı saymazsanız, ki Emma bunu yapmıyor. Okumak iş değildir; okumak kaçıştır. Bu, Emma'nın bütün bir haftayı araştırarak geçirdiği, sonra da bütün gece Monster Energy'den güç alan bir bulanıklık içinde yazdığı bir makale.

Ayrıca Emma uzun zamandır ilk kez Ridgemont Akademisi'nde olup biten bir şeyin *gerçekten önemli* olduğunu hissetti. Lakros takımının (bir kez daha) galibiyet serisi yakalamasının heyecanına ya da ahırları temizlemek için işe alınan "mavi yakalı seksi" çocuğun fotoğraflarını çekerken telefonlarının arkasında kıkırdayan yüzde birliklerin kızlarına katılamadı.

Genç, kitap gibi yakışıklı öğretmenleri Bay Montgomery onlara bu ödevi bir mola olarak verdi. (Ridgemont'ta ara demek ödev *yok* demek değildir; biraz *daha kolay* ödev demektir). Onlara, *Anna Karenina* üzerine herkes mükemmel eleştirel kompozisyonlar yazdığı için, betimleyici bir kompozisyonla biraz eğlenmeyi hak ettiklerini söyledi.

Emma'ya sorarsanız, *eğlence* doğru kelime gibi görünmüyordu, ama *Anna Karenina* kompozisyonu yazmadığı için çenesini kapalı tutmanın en iyisi olduğunu düşündü.

"Çoraplarınızı," dedi Bay Montgomery, "ya da ilk arabanızı, ya da güneşin okyanus üzerinden batışını, ya da bir yağmur fırtınasına yakalanmanın nasıl bir his olduğunu anlatın. Kişisel deneyimlerinizi kullanın! Yaratıcı olun! Spesifik olmayı unutmayın,

somut ayrıntılar ve açıklayıcı bir dil!" Bu konuda konuşurken çok heyecanlı görünüyordu. Sanki ortaya ne çıkacağını görmek için sabırsızlanıyordu.

Emma, oda arkadaşı Olivia'nın OnlyFans hesabına yüklediği videolar hakkında açıklayıcı bir dil ve somut ayrıntılar kullanarak kompozisyon gerekliliklerini yerine getirmeyi düşündü, ancak sonunda internetteki bir başka çıplak genç kızın Ridgemont'un ihtiyaç duyduğu sarsıntı olmadığına karar verdi.

Şimdi onun sınıfında otururken, ılık esintiyi teninde zımpara kağıdı gibi hissederken, Emma Bay Montgomery'nin yaptığı şeyden hoşlanmayacağından emin

ortaya çıktı. Ki bu onun için sorun değil. Aslında, amaç da bu zaten.

Sınıfın ön tarafında, inek, sarı saçlı Rhaina Johnson antika Fransız kornosu ve onunla Richard Strauss'un Alp Senfonisi'ni çalmaya çalışırken hissettikleri hakkında bir şeyler okuyor. Sınıfın geri kalanının dikkati tamamen dağılmış durumda, ancak Rhaina bu deneyimi "kendinden geçmiş" olarak tanımladığında birkaç öğrenci kıkırdıyor.

"Muhtemelen orgazma en çok yaklaştığı an bu olacak, değil mi?"

Emma, Nathaniel "Chewy" Ballantine'in aynı isimli Nathaniel "Nate" Gourdet'e bunu fısıldadığını duyar. Nate takdirle homurdanır, Emma'nın onlara ters ters baktığını fark etmez. Fark etse de umurunda olmazdı zaten. Bir zamanlar Emma Blake'in sert bir bakışının bir anlamı olurdu. Ama her şey değişti.

Emma'nın belirttiğine göre, bunların hiçbirisi daha iyisi için değildi.

Rhaina makalesini bitirdiğinde, Bay Montgomery sınıfı alkış yağmuruna tutar ve alkışların şiddetini ve coşkusunu artırarak Öğrencilerin de aynı şeyi yapmasını.

"Pekâlâ," diyor, "sırada kim var?" Odanın etrafına umutla bakıyor.

Genellikle yarım düzine el havaya kalkardı. Ama bu kez kimse okulu düşünmüyor; herkes sadece altın Nisan güneşinde dışarıda olmak istiyor.

Sonunda Emma elini kaldırır. Bay Montgomery şaşırmış görünüyor.

"Emma?" diye soruyor. "Bugün katılıyor muyuz?" Sesi çok umutlu, çok rahatlamış geliyor. Bir şey için gönüllü olmayalı aylar olmuştu.

Doktora başvurusunda sunacağı, bu tek kızın hayatında nasıl bir fark yarattığına dair kendi açıklayıcı makalesini hayal ediyor. Uzun zamandır acı çektiği belli olan bu kız. Bu kız

Tüm duygusal dengesini yeniden kurmak ve onu eski ihtişamına kavuşturmak için betimleyici bir denemenin ruhsal temizliğine ihtiyacı vardı.

"Öyleyiz," diyor Emma.

Bay Montgomery gülümsüyor. "Bunu duyduğuma çok sevindim."

Çok yakında olmayacak. Çok yakında, öğrencileriyle sezgisel olarak bağlantılı olma konusunda doktora yapmak bir yana, Ridgemont'ta ders vermeye devam etmesine izin verilip verilmeyeceği konusunda bile endişelenecek.

Emma kompozisyonunu alır ve sınıfın önüne doğru yürür. Sınıfa döndüğünde, Rhaina okurken olduğundan biraz daha ilgili görünüyorlardı. Ve ilgilenmeliler de. Çünkü elindeki şey Fransız kornolarından ve modası geçmiş bestecilerden daha iyi. Elindeki şey yıllıkta "Yerel Trajedi Küresel Sorunları Vurguluyor" başlığıyla birlikte tam sayfa yer alacak.

Chewy arka sıradan ona bir öpücük gönderir ve Emma ona gözlerini devirir. Kendine engel olamıyor, duvarla bile flört ediyor.

Daha dik durur. Boğazını temizler. "Tetikleyici uyarısı, çocuklar," diyor. "Bugünkü konum" -onlara hızlı, sahte bir gülümseme sunuyor- "kendi immolation."

BÖLÜM 2

BAY'IN SESİNİ DUYAR. MONTGOMERY'nin hızlı ve keskin bir nefes aldığını duyar. Chewy, "Kendi kendine *ne*?" der.

Emma gözlerini tekrar devirmemek için çoğunlukla başarılı bir çaba gösteriyor. Zavallı Chewy. Genç Chris Pine'a benzeyen seksi biri ama aynı zamanda tam bir aptal. Mirasçı olmasaydı Ridgemont'a asla giremezdi. Ailesi atletizm binası için yeni bir kanat sözü vermeseydi.

Emma'yı onun için biraz üzgün hissettiren şey, bunu *biliyor olması*. Bunu, ödevlerini hafifçe özür dileyerek teslim etmesinden ve tabelasında şöyle yazan inşaat alanının önünden geçerken aklına gelen her şey hakkında (genellikle göğüsler) yüksek sesle konuşmasından anlayabilir
ÇOK YAKINDA: BALLANTINE ATHLETICS FIELD HOUSE.

"Merak etme Chewy," diyor. "Bir saniye içinde anlayacaksın. Ne de olsa bu betimleyici bir deneme. İçinde bolca görsel var, anladığım kadarıyla erkekler buna bayılıyor."

Chewy gülümser ve başını sallar. "Görseller. Güzel."

Emma kompozisyonuna bakıyor. Üç sayfa uzunluğunda, Garamond (en sevdiği yazı tipi) ile yazılmış ve tam da Bay Montgomery'nin istediği gibi belirli, somut ayrıntılarla dolup taşıyor.

Tekrar boğazını temizliyor. Elleri biraz titrer. Ama başlamak için gereken cesareti bulur. Asıl soru, bitirmesine izin verilecek mi?

Makalesini tam da olması gerektiği gibi yazmış, baştan sona kadar: dikkat çekici bir ifade, ardından önerdiği unsurların üzerinden bir geçiş ve sonra da *nedenini* açıklayan bir açıklama. Emma, ilk cümlesinin şok edici değerinin Mr. Montgomery topuklarını indirdi. Sadece çok önemli açıklamayı yapana kadar onun öyle kalmasına ihtiyacı var.

"Bundan dört gün sonra kendimi bir Ridgemont Akademisi odasına kilitleyeceğim ve orada kendimi ateşe vereceğim," diyor Emma eşit bir şekilde. "Bugünkü kompozisyonum bana tam olarak ne olacağını anlatacak ve nihayetinde neden aleni bir sosyal intiharı tercih ettiğimi açıklayacak."

Chewy'nin ağzı açık kalır.

Bay Montgomery havlar, "Emma, ne, bekle-"

Ama onu tamamen görmezden geliyor. Olivia'nın CPAP maskesinin altından sızan hafif horultuları görmezden gelerek performansını bir düzine kez prova etti.

OnlyFans henüz yayınlamadı.

Kimse Emma'yı görevi ciddiye almamakla suçlayamaz. Sadece herkesin onun ne kadar ciddi olduğunu anladığından emin olması gerekiyor.

"Ateşin yanmak için yakıtı ihtiyacı vardır," diyor Emma, "bu yüzden ilk adımım kendimi benzine bulamak olacak. Çok sayıda başka yanıcı madde olsa da

Tiner, çakmak gazı ve oje çıkarıcı da dahil olmak üzere kullanabileceğim sıvılar arasında benzinin parlama noktası düşük ve son derece sıcak yanıyor, bu yüzden bunu tercih ediyorum. Ayrıca *klasik bir şey*."

Odanın gürültüsünün arttığına, Bay Montgomery'nin tekerlekli sandalyesini geriye iterken çıkardığı sesin belli belirsiz farkındadır. Okumaya devam ediyor. "Ateşin de oksijene ihtiyacı var, bu yüzden bol pamuklu giysiler giyeceğim. Keten işe yarayabilir, ancak keteni ütölemek çok zaman alıyor ve yanarken en iyi şekilde görünmek istiyorum, ancak hangi filtrenin en iyi şekilde çalıştığından emin değilim

alevler." Yaptığı şakaya hafifçe gülümsüyor ama başını kaldırıp bakmıyor. Kimsenin ona gülümsemeyeceğinden oldukça emin. Bunun yerine, hepsinin ağzı açık bir şekilde birbirlerine baktığını hayal ediyor, hepsi gözleriyle soruyor: "*Ciddi mi?*"

Ve, oh evet. Öyle.

"Eski Zippo'mu yaktığımda (teşekkürler, Büyükbaba) ve alevi koluma tuttuğumda, gömleğim anında tutuşacak. Ateş hızla göğsüme, omuzlarıma ve bacaklarıma yayılacak. Birkaç saniye içinde, derimde kabarcıklar patlayacak. Saçlarım tutuşacak."

Alevlerden bir tacın içine yazmak istedi ama sonra üstünü çizdi çünkü kulağa çok gösterişli geliyordu, ki bu tam da onun istemediği şeydi. -Onlardan biri olmak, kendi başarı öykülerinde kaybolmak, elit yaşamlarının mikrokozmosunun çökmekte olan bir temel üzerine inşa edildiğinin farkında olmamak.

Chewy'ye bir bakış atma riskini göze alıyor. Yüzündeki şok onu her zamankinden daha da aptal gösteriyor -kendini yakmanın ne olduğunu hâlâ anlayamadığı için mi yoksa başka bir insan için endişelenmekle ilgili ilk deneyimiyle boğuşmak zorunda kaldığı için mi, Emma emin değil. Her iki durumda da, o hala ateşli.

"Başlangıçta acı en kötüsü olacak," diyor Emma, "sinirlerim ölmeden önce. Ama bu acıya çok uzun süre katlanmak zorunda kalmayacağımı biliyorum. Ama biliyorum ki

Solunum yoluma giren duman ve dumanlar beni çabucak öldürecek, eğer önce şok yapmazsa. Her iki durumda da birkaç dakika içinde öleceğim. Dayanılmaz, acı verici dakikalar, elbette ama yine de dakikalar."

Spencer Jenkins "Bu çok *iğrenç*!" dedi.

Göz ucuyla Bay Montgomery'nin odanın arkasından kendisine doğru koştuğunu görebiliyor. "Emma," diyordu, "Emma, bu kadar yeter!"

Sesini yükseltiyor. Daha hızlı okumaya başlar. "Yine de öldüğümde yanmayı bırakmayacağım. Ateşin ısısı derimin büzülmesine ve yarılmasına neden olacak. Bu da mükemmel bir yakıt kaynağı olan deri altı yağımı ortaya çıkaracak. Yağ dışarı çıkacak -tıpkı kızgın tavadaki tereyağı gibi sıvılaşacak!"- ve sonra üzerinde bulunduğum yüzey tarafından emilecek."

Ama şimdi Bay Montgomery tam karşısındadır ve ellerini Emma'nın üst kollarına koymuş, onu kapıya doğru itmektedir. Emma direnmeye çalışmıyor ama konuşmayı da bırakmıyor. Neyse ki makaleyi ezberlemişti. "Buna fitil etkisi deniyor," diye sesleniyor omzunun üzerinden. "Şimdi, *kasları* yakmak yağları yakmaktan çok daha zordur ve kemikleri yakmak daha da zordur."

Ama şimdi onu koridora çıkardı ve kapıyı arkalarından tekmeleyerek kapattı. Adam ona bakıyor, yüzü şoktan bembeyaz olmuş. Adamın boynundaki kolonyanın ve nefesindeki kahvenin kokusunu alabiliyor. Lizzie Grunwald'ın onları görse kıskançlıktan öleceği gibi çılgınca, geçici bir düşünceye kapılıyor Çünkü Lizzie okulun ilk gününden beri Bay Montgomery'ye aşıktı.

Emma kapı kapalıyken bile sınıfta neden olduğu kargaşayı duyabiliyor. İnsanlar onun ciddi olup olmadığını soruyor, çocuklar onun giysilerinin derisi su toplamadan önce yanacağını ve bunun seksi olup olmayacağını ve birinin Rhaina'ya Fransız boynuzları hakkındaki düşüncelerinin hala önemli olduğunu söylemesi.

Bu tam da Emma'nın istediği şey. Ama sorun şu ki, *daha işi bitmedi*. Makalesinin bir buçuk sayfası daha var - *nedenini* açıkladığı kısım.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?" Bay Montgomery tıslıyor. "Bana söylediğin gibi kompozisyonumu okuyorum," diyor sakince. "Öyle değil mi? Bitirmeme izin verecek misin?"

"Hayır, değilim!" Bay Montgomery sinirlendi. "Böyle bir şeyi nasıl okuyabildiniz?"

"İstediğimiz herhangi bir konuyu seçebileceğimizi söylemişsiniz," diye belirtiyor. "Sadece çok sayıda ayrıntı ve detay eklememiz gerekiyordu."

"Sahil hakkında yazmalısın dedim!" diye bağıyor. "Ya da evcil hayvanların hakkında!"

"Bize bu konuda yazamayacağımız şeyler söylemediniz. Ve adil olmak gerekirse, ben *yaptım* bir uyarı ver."

"Bunun ne kadar uygunsuz olduğunu nasıl anlamazsın?" Adamın elleri kadının omuzlarında sıkılaşıyor, tutuşu acıtmaya başlıyor.

Emma, Lizzie Grunwald'ın Mr.

Montgomery "kitap gibi yakışıklı", ayrıca az önce kendini yakma niyetini açıkladığı gerçeğini atlatamıyor ve durumun uygunsuzluğundan endişeleniyor. Onun gerçek fiziksel güvenliğinden değil.

"Bitirmeme izin verseydin belki daha farklı hissederdin." Emma tekrar kapıya doğru ilerlemeye çalışır. Makalenin sonucuna varmak istiyor - bütün mesele bu. Herkesin bunu duymasına ihtiyacı var. "Eğer motivasyonumu anlıyorsan-"

Bay Montgomery makaleyi Emma'nın elinden alır. "Sen gitmiyorsun bitir." Sözlerini neredeyse kızın yüzüne tükürüyor. "Okul müdürünü görmeye gidiyoruz. Şimdi."

BÖLÜM 3

MR. MONTGOMERY'nin uzun parmakları Emma'nın elini tutmaya devam ediyor.

Onu koridordan aşağıya, kapıdan dışarıya ve avludan yönetim binasına doğru yönlendirirken pazıları.

Gri taş cephesi sarmaşıklar ve mor salkımlarla yumuşatılmış, Pemberly Hall bir İngiliz malikanesine benziyor. Bir İngiliz malikanesi gibi. aşk romanı ya da rahat bir gizem - Emma'nın annesinin kimsenin bakmadığını düşündüğü zamanlarda yuttuğu türden kitaplar.

Ama öfkeli bir İngilizce öğretmeni tarafından müdürün odasına götürülmenin romantik ya da gizemli bir yanı yoktur. Okulun önünde dururlar. Müdürün asistanı Fiona Dundy'nin masası. Arkasındaki duvarda EDISCERE yazan bir poster asılıdır. SCIRE. AGERE. VINCERE. Bu Ridgemont'un sloganı ve anlamı "Çalış. Bil. Harekete geç. **Kazan.**"

Elbette kazanmak her Ridgemont mezununun nihai hedefi olurdu ve Emma'nın makalesini bitirmesine izin verilseydi, Mr. Montgomery, kendini yakma hedefinin neden sonuçta kendisi için olmasa da dünya için bir kazanım olacağını anlayacaktır.

Bayan Dundy ıslıl ıslıl gülümseyerek, "Merhaba, kusura bakmayın, Bay Hastings toplantıda," der.

Gözleri Emma'ya kayıyor, irislerinin parlaklığı hafif sırlı bir bakışa dönüşüyor, şu anda tüm personelin Emma'yı selamladığı bakışa. Bu dikkatli bir bakış, Emma Blake'le konuşmanın etkisini ya da muhtemelen sonuçlarını ölçmek için tasarlanmış bir bakış.

Ama sonra bakışları hâlâ Emma'nın üst kolunu sıkıca tutan Bay Montgomery'nin eline kayar. Bayan Dundy'nin ağzı gerilir ve Mr. Montgomery onu serbest bırakıyor.

"Bu kadar kaba olmak istemezdim," diyor Bay Montgomery. "Ama Emma için çok endişeliyim."

"Düzelتيyorum," diye konuşuyor Emma. "Uygunsuzluk konusunda endişeli olan o, ben değilim. Pek sayılmaz."

Montgomery ona doğru dönerek, "Uygunsuz *davranıyorsun*," diye tersliyor.

"Şu anda gördüğünüz şey, personelimizin öğrencilerle normalde nasıl konuştuğunun bir örneği değil," diyor derinden gelen bir ses ve İngilizce öğretmenin beti benzi atıyor.

Emma müdürü görmek için döner.

Peregrine "Perry" Hastings ofisinin kapısında durmakta, yanında da -pahalı kıyafetleri ve umutlu ifadelerine bakılırsa- değerli çocuklarının Ridgemont Akademisi'ne gitme olasılığını araştırmaya gelmiş bir adam ve kadın bulunmaktadır.

"Personelin öğrencilerle nasıl konuştuğu konusunda fazla endişelenmezdim Burada." Emma onları bilgilendiriyor. "Başvuranların yüzde onundan azı Ridgemont'a girebiliyor. Ama eminim özgür düşünce ve ifadenin engellendiği başka bir pahalı okul bulabilirsiniz."

"Emma!" Bay Hastings sertçe konuşur, sonra da aileye döner. "Çok özür dilerim. Hem Bayan Blake'in hem de Bay Montgomery'nin davranışları için özür dilerim.

Ne yazık ki Emma hayatında bazı zorlu değişimler yaşıyor-"

Emma homurdanıyor. "Açıklayıcı bir kompozisyondan bahsediyoruz."

Bay Hastings anne ve babasını kibarca resepsiyona geri gönderirken, Emma ona biraz hak vermek zorunda kalır. İngilizce öğretmenin davranışları için herhangi bir mazeret sunmadı, sadece kendi davranışları için. Bir umut tohumu

göğsünde çiçek açar. Belki müdürün onu dinleme şansı vardır.

Ancak Bay Hastings'in nezaketi, kapı ziyarete gelen ebeveynlerin arkasından kapandığı anda kaybolur. "Siz ikiniz. İçeri girin. Hemen." Parmaklarını, zamanında bir Ivy League okulunda öğretilmiş olması gereken bir şekilde şıklatır... ama tabii ki sadece erkek öğrencilere.

Ofisinde, Emma boşalan bir kulüp koltuğuna oturur. Mr. Montgomery ayakta durmakta, tedirginlikle bir ayağından diğerine geçmekte ve elini gür sarı saçlarında gezdirmektedir. Bay Hastings maun masasının arkasında oturuyor, sert bakışları Emma'nın İngilizce öğretmenine odaklanmış durumda.

"Müstakbel ebeveynlerin önünde bu şekilde davranacak kadar sizi tedirgin eden ne olabilir?"

"Aslında ödevimi gerçekten çok iyi yaptım," diye söze giriyor Emma.

"Bayan Blake bana son derece uygunsuz ve üzücü bir kompozisyon okudu. Bay Montgomery ona sert bir bakış atarak, "Az önce sınıftaydım," diyor. "Kimin için daha çok endişelenmeliyim bilmiyorum - onun için mi yoksa şokta olan diğer öğrenciler için mi?"

"Uyku halinde olmaktan daha iyidir," diye mırıldandı Emma. "Ben okumaya başlamadan önce de öyleydiler."

Bay Hastings solgun, gür kaşlarını birbirine doğru itiyor. Alnında, alnının üstünden çok daha fazla saç var. "Konu neydi?"

"Neden ona söylemiyorsun, Emma?" Bay Montgomery söylüyor. "Sen neden söylemiyorsun?" diye karşı çıkıyor.

Emma, Bay Montgomery'nin şakağında nabız gibi atan bir damar görür. Kızdığı zaman çok sevimli oluyor. Lizzie'nin ona neden bu kadar aşık olduğunu anlayabiliyordu.

-Ya öyle ya da kendisi sadece öfkeli insanları çekici buluyor, ki gördüğü ilgisizlikten duyduğu endişe göz önüne alındığında bu tamamen mümkün başka her yerde.

"Bayan Blake!" Bay Hastings havlıyor.

Emma gözlerini kırpıştırır ve dikkatini odaya verir. Uzun bacak bacak üstüne atar ve saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırır. Kompozisyonunu okumayı bitiremediği için hâlâ kızgın ama belki de bu kadar şaşırmamalıydı. Bazen birisi bir el bombasının pimini geri takar; bazen de bir bomba yere düşmeden hemen önce yakalanır.

Sakin bir görüntü sergilemeye karar verir. "Bay Montgomery bize betimleyici bir kompozisyon ödevi verdi," diyor sakın bir sesle. "Çok fazla kelime kullanmamız gerektiğini söyledi.

detaylar ve açıklamalar. Ben de öyle yaptım." "Ne tarif ettiniz?"

"Bir insan kendini ateşe verdiğiğinde başına neler geldiğini anlattım."

Bay Hastings gözle görülür bir şekilde irkiliyor, birbirine yaklaşmış olan kaşları şimdi şaşkınlıkla havaya kalkıyor. Adamların rahatsızlığından hoşlanmıyor ama bundan zevk de almıyor.

"Bu doğru bile değil!" Bay Montgomery ağlıyor. "Kendini ateşe vereceğini söyledi. Burada, *Ridgemont Akademisi*'nde."

Bu ayrıntıyı ekleme şekli -kendisi yerine *Ridgemont Akademisi*'ne vurgu yapması- Emma'nın, kampüs dışında yapma niyetini açıklasaydı bu kadar kızıp kızmayacağını merak etmesine *neden* olur.

"Peki," diye kabul ediyor Emma. "Kendimi diri diri yakacağımı söylemiştim. Yine de, kendi adıma söylemem gerekirse, kompozisyon iyi yazılmıştı."

Bay Montgomery'nin aksine Bay Hastings soğukkanlılığını koruyor. "Emma, bu çok üzücü," diyor. "Bunu duyunca şok oldum."

"Ama sen öyle misin?" Emma hafifçe soruyor. "Eminim söylentileri duymuşsundur. "Emma Blake son zamanlarda kendinde değil. 'Emma Blake son zamanlarda

bütün dönem yokuş aşağı.' Sloganımızı tam olarak yerine getirmiyorum, değil mi? Bu kız için sonunda büyük bir zafer yok." Çift başparmağıyla kendini işaret ediyor, şimdi kesinlikle rahatsızlıklarının tadını çıkarıyor.

Bay Hastings ve Bay Montgomery, Emma'nın başının üzerinden göz teması kurarlar. Emma onların akademik bir ESP aracılığıyla iletişim kurduklarını hayal eder.

Dersimden kalıyor.

Hastings: Felsefede de başarısız oluyor. Tenis takımını ve genç danışman programını bıraktı.

Montgomery: Onu hiçbir arkadaşıyla görmüyorum. Dağılıyor gibi görünüyor.

Hastings: O zaman onu tekrar bantlayacağız. Biz Ridgemont Strong'uz!

Bay Hastings sonunda bakışlarını Bay Montgomery'den ayırır ve ellerini devasa masasının üzerinde birleştirir ve Emma kendini anlamsız sözler ve boş vaatlerle dolu bir yayılım ateşine hazırlar.

"Bir an için kendini yakma meselesini bir kenara bırakalım," dedi Mr. Hastings diyor ki. "Akla ve rasyonelliğe bir adım geri dönelim. Ne zaman Sizin gibi başarılı bir öğrenci ve bir toplum lideri aniden okuldan kopmaya başladığında kendimizi bunun nedenini sorarken buluyoruz."

Emma öfke, şok ve kendini ateşe vermenin Ridgemont'a yakışmadığına dair bir tür vaaz beklemektedir. Ama bunun yerine Bay Hastings kimsenin sormadığı soruyu soruyor: Neden?

"Bunun açık olması gerektiğini düşünüyorum" diyor. "Yani, Aralık ayında ne olduğunu biliyor musunuz? 'Zorlu hayat değişikliklerim' mi? Son kelimelerini tırnak içine alıyor.

Ancak Bay Hastings, "Duygusal Rahatsızlığı Olan Küçüklerle Nasıl Bağlantı Kurulur?" başlıklı PowerPoint sunumundan yeni çıkmış bir ifadeyle yoluna devam ediyor.

"Sizin gibi bir öğrenci sınıfta kalmaya başladığında," diyor, "hem de üniversiteye kabul için en önemli yıl olan üçüncü sınıfta, onun için gerçekten endişelenmeye başlıyoruz. Ona nasıl yardım edebileceğimizi bulmaya çalışırız. Emma, seni desteklemeye kararlıyız. Bu zor dönemi atlatman için. Bu yüzden sana soruyorum, neyi daha iyi yapabiliriz?"

Hastings bir kez daha onu gafil avladı. Kendi sözlerini alaycı bir şekilde geri savurması onu hiç rahatsız etmedi. Ağzından çıkan her kelime şirket ağzı olmasaydı Emma neredeyse inanacaktı.

"Endişen benmişim gibi davranmayarak başlayabilirsin," diyor Emma. "Mesele Ridgemont'un itibarı. Öğrencilerden biri -benim gibi- kolektif not ortalamasını düşürmeye başlarsa okulun istatistiklerine ne olur?"

Bay Hastings, "Bu kesinlikle doğru değil," diyor. "Tüm öğrencilerimizi önemsiyoruz. Özellikle de *sizi* önemsiyoruz."

"Mmmm... belki de daha çok Byron Blake'in kızını önemsiyordursunuz," diyor Emma şüpheyle. Kazağının kolundaki bir pürüzle uğraşıyor.

"Şu anda okul ödevlerine konsantre olmanın zor olabileceğini anlıyorum. Anladığım kadarıyla ... hafifletici sebepler var," diye devam ediyor Bay Hastings.

"Bunu söylemenin bir yolu da bu," diyor Emma. Tıkanıklık küçük bir deliğe dönüşür. "Ailede ölüm korkunç bir şey. Ve bu kadar yakın zamanda olunca, Anladığım kadarıyla çok derin bir yas sürecindesiniz."

Emma'nın vücudunu öfke kaplıyor, çiğnenmiş bir tırnağı kazağındaki deliğe takılıyor. "*Kelimeyi* bile söyleyemiyorsun," diyor. "Hayatımda 'zorlu değişiklikler' yaşıyorum, 'hafifletici koşullar' var. Eğer bu kelimeyi söyleyemiyorsan, nasıl hissettiğimi nasıl anlayabilirsin?"

Hastings gözlerini kapatıyor. Emma'ya gücünü toplamaya çalışıyormuş gibi görünür. Sonra gözlerini bir çırpıda açıyor ve ona bakıyor. "*İntihar*," dedi, "en büyük trajedidir."

İşte. Söyledi. Söyleyeceğini düşünmemiştir. Bay Hastings onun atışlarını savurmaya devam ediyor. Ve bunu ona o yaptırmış olsa da, yine de karnına bir yumruk gibi çarpıyor.

"İnsanlar yas tutarken," diye devam ediyor Bay Hastings, "bazen çok karanlık düşüncelere kapılırlar. Ama bunlar sadece *düşünce* olarak kalmalı. Ben yapamam

Kendini yakmaktan bahsetmene gerek yok Emma Blake. Üzüntünü ifade etmenin başka yolları da var. Ve bunu işlemenin çok daha iyi yolları var. Beni anlıyor musun?"

Emma'nın şimdi anladığı şey, Bay Hastings'in onun gerçekten yapmak konusunda ciddi. Onun "üzüntüsünü ifade etmek" için "sadece düşündüğünü" düşünüyor.

Ona ne kadar yanıldığını söylemek üzereyken, onun cehaletinin kendi yararına olabileceğini fark eder. Bay Hastings onun planları hakkında ne kadar az şey bilirse, onları durdurması o kadar zor olacaktır.

BÖLÜM 4

Sonra başını sallar ve şöyle der: "Evet, seni anlıyorum. Anlıyorum ki ifade özgürlüğü hakkımı elimden almaya çalışıyorsunuz. Tıpkı gazeteye yaptığınız gibi."

Kollarını kavuşturur, konuyu ustaca değiştirmesinden memnundur. Şimdi Bay Hastings, *Ridgemont Trumpet*'in genel yayın yönetmenliğini dört ay boyunca sürdürdükten sonra, çoğunlukla telaffuz etmekte çok zorlandığı bir kelime yüzünden sansürlendiği gerçeğine değinmek zorunda kalacaktır. birkaç dakika önce.

Ama ilk konuşan Bay Montgomery olur. "Emma, mantıklı ol," diyor. "Okul gazetesinde seni üzecek şeyler yazmana izin veremeyiz."

"Yani bana gerçeği yazdıramayacağınızı mı söylüyorsunuz?" der

Emma. "Bu çok karmaşık," diyor Bay Hastings.

"Hayır," diyor Emma. "Gerçeklerden daha basit bir şey yoktur. Sorun şu ki kimse bunu duymak istemiyor."

Bu yüzden Montgomery'nin sınıfı için bir kompozisyon yazdı, gerçeği söylemek için. Ama daha oraya varmadan onu durdurdular. Korkunç detaylara takıldılar.

Birkaç saniye içinde derimde kabarcıklar oluşacak. Saçlarım tutuşacak.

Tamam, belki biraz daha incelikli olabilirdi. Öyle olsaydı, belki son satıra kadar gelebilirdi: *Siz, hepimiz uyurgezersiniz. küresel felaketle. Ve ölümümle, sizi uyandırmak niyetindeyim.*

"Emma," diyor Bay Hastings, "senin için endişeleniyoruz. Sen parlak bir öğrencisin, Ridgemont'ta bir lidersin. Lütfen tüm bunların elinden kayıp gitmesine izin verme."

"Düzelتيyorum," diyor Emma. "Eskiden Ridgemont'ta bir liderdim. Buradaki herkesin at gözlüğüyle dolaştığını fark ettikten sonra koyunlara liderlik etmek istemediğime karar verdim." Emma sandalyesinden kalkarken deri gıcırıyor. "Tüm *dünya* krizdeyken notlarımın senin için gerçekten önemli olduğuna inanamıyorum."

Bay Hastings şaşkınlıkla ona göz kırpmıyor. "Burada dünyadan bahsetmiyoruz, Emma-"

"Öyle olmalısın! Bütün amacım bu." Eğer makalesini okumayı bitirmesine izin verselerdi bunu bileceklerdi.

"Bizi elimizdeki sorundan uzaklaştırmaya çalışıyorsunuz," diyor Bay Hastings, "bu da sizin düzensiz ve rahatsız edici davranışlarınız."

Emma bir kahkaha atıyor. "Eğer benim davranışımın 'eldeki sorun' olduğunu düşünüyorsanız, haberleri okumamışsınız demektir."

Bay Hastings uzanır ve geri dönüşüm kutusundan o günün *New York Times* gazetesini çıkarır. Başlıkları görebilmesi için gazeteyi Emma'ya doğru itiyor: MYANMAR'DAKİ SELDE YÜZLERCE KİŞİNİN ÖLMESİNDEN KORKULUYOR; BOZUK GÖÇ SİSTEMİNİN İNSANİ BEDELİ.

"Her gün haberleri okuyorum," diyor sessizce. "Ama benim işim, sorumluluğum altındaki öğrencilerle ilgilenmek. Bu yüzden seni akademik gözetim altına alıyorum ve okul danışmanı ile konuşman için randevu veriyorum."

"Ve kompozisyonunuzu yeniden yazacaksınız," diye ekliyor Bay Montgomery. "Ve geçen dönemki denemelerinizde olduğu gibi iyi hazırlanmış ve uygun olacak. Bunu yapabilecek kapasitedesiniz ve bu sizin için iyi olacak."

Bay Hastings, "Bu, üstesinden gelebileceğiniz bir zorluk," diyor. "Bununla birlikte, öğrencilerimizin işlerini tatmin edici bulmalarını istediğimi de ekleyeceğim. Bay Hastings gibi. Montgomery, uygun bir konunun gerekli olduğuna inanıyorum ve ayrıca önemsedığınız bir konu bulabileceğinize de inanıyorum. Görünüşe göre küresel meseleler sizin için önemli. Neden iklim değişikliği hakkında yazmıyorsunuz? Ya da başarısız sağlık hizmetlerimiz sistemi?"

Emma çığlık atmak istiyor. Herkes onun eskiden olduğu gibi mutlu ve aktif bir kız olması için yanıp tutuşuyor. Ridgemont'un poster çocuğu olmuş, derslerinden hep A almış, öğrenci kulüplerine liderlik etmiş, futbol sahasına ve tenis kortuna hükmetmiştir. Herkes bu kız çok özliyor ve onu geri kazanmak için her şeyi yaparlar.

Emma bile onu özliyor. Ama onu geri getiremez. O kız sonsuza dek gitti. O kız da Aralık ayında öldü.

"İnsanlar zaten bu tür şeyler hakkında yazıyor," diyor Emma sessizce, tırnağını *New York Times*'in kopyasına vurarak. "Kimse bilim adamlarını, uzmanları, doktorları, avukatları ve bir dizi diploması olan insanları dinlemiyor. diplomaları var. Ayrıcalıklı beyaz bir kız ciddi bir şey yapmadığı sürece kimse onu dinlemez. Ben zaten sizin zorluklarınıza göğüs gerdim ve gerçekten önemli olan hiçbir şeyi başaramadım. Artık sizin poster çocuğunuz olmak istemiyorum."

Bay Hastings masasına doğru eğiliyor, böylece yüzü onunkinden bir adım bile uzaklaşmıyor. Burnundaki tek tek gözenekleri görebiliyor.

"Ama kendini yakmak istiyor musun?" diye soruyor.

"Tabii ki bilmiyor!" Bay Montgomery haykırıyor. "O sadece hepimizi şok etmek istedi!"

Emma, Bay Montgomery'nin ne kullandığını gördü: Honda Civic. Takım elbisesi

Ceketler hazır, kişiye özel değil. Muhtemelen ekmek somunlarının topuklarını yiyor, Walmart kahvesi içiyor ve zengin öğrencilerinin hiçbirinin gerçek bir sorunu olmadığına inanarak her gün okula gidiyor. *Ama aynı gezegende yaşıyoruz ve görünüm iyi değil.*

Ancak Bay Hastings hâlâ onun bakışlarını elinde tutuyor, gerçekten kendini yakmak isteyip istemediğine dair bir cevap bekliyor... ve onun cevabını gerçekten önemsiyor gibi görünüyor.

Emma, Bay Hastings'ten uzaklaşır ve Bay Montgomery'ye yarım bir gülümseme sunar. "İyi bir sunumdu, kabul et," diyor ona. "*Herkes* dikkatini veriyordu. Bunu başka birinin makalesi için söyleyemezsin. Rhaina'nın Fransız kornosunun zevklerini keşfedişi sırasında gözlerinizi zar zor açık tutabildiniz."

Bay Montgomery sertleşiyor. Kravatı tarafından boğuluyormuş gibi görünüyor. "Sana iyi olduğunu söylemeyeceğim."

Emma hafifçe şaşırarak bir kaşını kaldırır. Elbette, şu anda İngilizce'den ve diğer derslerinin çoğundan kalıyor. Ama eskiden uykusunda bile A alırdı. "Tamam o zaman," dedi. "Sen kaç not verirdin?"

Aslında o kadar da umurunda değilmiş gibi görünmeye çalışıyor, ama yine de derinlerde bir yerde biraz gurur var, eğer gerçekten isterse kendi kazdığı bu çukurdan çıkabileceğini bilmek isteyen küçük bir yer var içinde.

Bay Montgomery, "Konuyu ve AP İngilizce için tamamen uygunsuzluğunu bir kenara bırakırsak," diyor, "size C artı verirdim. Belki de B eksi."

"Bu kadar mı?" Emma gerçekten şaşırır.

Eski Emma dersten önce on dakikasını kompozisyon yazmaya ayırır, yetişkinlerin hoşuna gideceğini ve A'larla ödüllendireceğini bildiği klişeleri ve bayatlamış cümleleri sıralardı. Ama o bugünkü kompozisyonu için gerçek bir çaba sarf etti ve bu sayfalarda kalbini, ruhunu ve temel inançlarını ortaya koydu.

"Cümleler zarifti," diye devam ediyor Bay Montgomery. "Ayrıntılar korkunç ama güçlüydü. Bununla birlikte, ben sizden bir kompozisyon istemiştim.

kişisel deneyim. Makaleniz *araştırmadan* geldi." *Lanet olsun.*

Adam haksız değil.

Yine de ironik, değil mi? Birkaç gün sonra, kişisel deneyimlerinden yola çıkarak yanma hakkında yazabilecekti. Ölü olma sorunu dışında.

"Demek istediğinizi anlıyorum," diyor sakince. "Bir dahaki sefere daha iyisini yapmaya çalışacağım."

Ama Emma istediğini elde ederse -ki genelde eder- bir dahaki sefer olmayacak.

BÖLÜM 5

SONUNDA YİNE YALNIZ KALAN Hastings, lekesiz beyaz bir mendille alnını siler ve ardından mendili masasının altındaki küçük pirinç kutuya atar. (Bir mendili asla bir kereden fazla kullanmaz.)

Emma Blake'in birkaç ay içinde Ridgemont'un en iyi öğrencilerinden biriyken en kötülerinden birine dönüştü. Zor bir dönemden geçiyor ama bunun geçici olduğuna inanıyor. Kendini toparlayacaktır, çünkü Ridgemont öğrencileri böyle yapar. Özellikle de arkadaşlarından ve ailelerinden destek aldıklarında.

Elbette, itiraf etmeli ki, aile de sorunun bir parçası. Emma'nın artık neredeyse hiç ailesi yok. Geriye kalan tek kişi olan babası da Hastings'in "sorunlu" diyebileceği türden biri.

Ayrıca sorunlu olan şey, Emma'nın sorusuna hiçbir zaman cevap vermemiş olmasıdır. Gerçekten kendini yakmak istiyor mu?

Bay Montgomery onun davranışını gençlik hatası olarak değerlendirmek istiyor.

Ama Hastings tüm meslek hayatı boyunca gençlerle birlikte olmuştur ve Emma Blake'in ilgiye ihtiyacı yoktur.

Emma, yetişkinlere insan ırkının kolektif boynunu kıracak bir tuğla duvara kafa üstü çarpmadığını hissettiren türden bir genç. Ya da en azından eskiden öyleydi.

Hastings uzun zaman önce asla baba olamayacağı gerçeğini kabullenmişti ama Emma Ridgemont'a geldiğinde -zeki, güçlü, haklı bir gurura sahip, hızlı ve komik- onun tam da istediği gibi bir kız olduğunu fark etti. sahip olmayı dilerdi. Onun yerine, gerçekte sahip olduğu biyolojik babasıyla sıkışıp kaldı. Zahmet etmeyen bir babaya.

"Fiona," diye sesleniyor, kendini toparlayarak, "Byron Blake'i bağla bana."

"Tamam, tamam," diye cıvıldıyor.

Emma'nın babası beyaz yakalı savunmasında uzmanlaşmış, Boston'un önde gelen avukatlarından biridir. Neredeyse tamamı CEO'lar ve VIP'lerden oluşan müvekkilleri

Hastings'in kuzeni Charlie, zimmetine para geçirme suçlamalarına karşı kendisini savunması için Blake'i tutmak zorunda kaldı.

"Saati bin beş yüz dolar ama hiç kaybetmiyor," diye övündü Charlie. O da haklıydı: Blake davayı kazandı ve Charlie on yıl hapis yatmaktan kurtuldu.

Hastings, para uğruna on yıl boyunca karısından ve çocuklarından ayrı kalmayı göze aldığı için Charlie'ye kızmamaya çalışmaktadır. Bu arada Hastings son beş yılda iki kez zam yapmayı reddetti ve bunun yerine fonun öğrenciler için ruh sağlığı desteğine gitmesini istedi.

Endişelendiği öğrenciler, ne kadar iyi durumda olurlarsa olsunlar, gençler arasında hızla artan anksiyete ve depresyon oranlarını gösteren çizgi grafiklerdeki veri noktaları olan öğrenciler. Emma Blake gibi öğrenciler. Byron Blake ve kendi kuzeni Charlie gibi ebeveynleri olan öğrenciler... çocuklarıyla konuşmak yerine bir soruna para atmayı tercih eden ebeveynler.

Etrafa para saçmak Byron Blake'in en büyük eğlencelerinden biri ve bu paranın büyük bir kısmı Ridgemont Akademisi'ne gitti.

Hem de çok.

Hastings, Fiona'nın Blake'in asistanına hitaben "Evet, hayatım, önemli" dediğini ve ardından "Buyurun, Bay Hastings" diye anons ettiğini dinlerken nabzını yavaşlatmaya çalışır. Ahizeyi kaldırdığında, kibar bir İngiliz sesi Bay Blake için beklemesini ister ve Blake sert bir şekilde "Evet" der.

Bu kelime Hastings'e orada olduğunu bildiren basit bir ifadedir.

"Günaydın Bay Blake. Ben Ridge'den Perry Hastings-" "Farkındayım.

Konu nedir?"

Hastings, "Kızınız Emma'yı ilgilendiriyor" dedi ve konuşmasını sürdürdü Blake'in bariz sabırsızlığı karşısında soğukkanlılığını korudu. "Arıyorum çünkü bugün İngilizce dersinde rahatsız edici bir yazı okudu. Herkes için çok üzücüydü."

"Ne hakkındaydı?" Blake soruyor ama Hastings arka planda yazı yazıldığını duyabiliyor, Blake'in hayatta kalan tek kızının rahatsız edici davranışları çoklu görevlere indirgenmiş.

"Kendini yakma niyetini açıkladı." Hastings, daktilo sesi aniden kesildiğinde memnun olur.

Hattın diğer ucunda sessizlik var. Sonunda Blake, "Ve?" diye sorar. "Şey, efendim," diyor Hastings, "sizi uyarmam gerektiğini düşündüm. Bu grev kırmızı bir bayrak gibi." Daha çok kanla, ateşle ve Emma'nın gözlerinde gördüğü kararlılık kıvılcımıyla dokunmuş kırmızı bir duvar halısına benziyordu.

Byron sadece homurdandığında, Hastings tökezlemek zorunda kalır. "Emma'yı güvende tutabileceğimizden emin olmamıza rağmen," diyor, "şu anki zihinsel durumu hakkında endişeliyiz. Görünüşe bakılırsa yanmanın nasıl bir şey olacağı konusunda epey ayrıntıya girmiş."

Ama Hastings kendine hiç güvenmiyor. Emma'nın bir futbol maçını tek gözü şişmiş halde bitirdiğini görmüş. Kanaması yoktu, diye düşündü ve kenara alınmayı reddetti. Koç -muhtemelen yepyeni Blake Corporation'ın kısa süre önce hediye ettiği formalarla oynamaya devam etti ve galibiyet golünü attı, ancak görüşünün sadece yarısı sağlandı.

Emma Blake bir karar verdiğinde, bu geri döndürülemez.

"Görev neydi?" Blake talep ediyor.

Hastings boynundan aşağı bir ter damlasının süzüldüğünü hissediyor. "Betimleyici bir makaleydi."

"Belirlenmiş bir konu var mıydı?"

"Hayır, ama-"

"Yasak konular var mıydı?" "Bu konuda emin değilim-"

"Beni aramadan önce açık olmalıydın. Buna kanıt toplamak denir."

"Kusura bakmayın ama efendim," diyor Hastings, "öğretmeni yasak konuları listelemiş olsun ya da olmasın, Emma'nın kompozisyonu endişe yaratıyor-"

"Ama ona kendini yakmakla ilgili yazamayacağı söylenmedi."

"Sanmıyorum, ama-"

"Açıkçası sürükleyici bir makale olurdu. Eminim o odada iğne atsan yere düşmezdi."

Hastings, Bay Montgomery'nin masasına bıraktığı Emma'nın makalesine bakıyor. *Isıya maruz kaldığımda, uyluk kaslarım büzüşür ve uyluk kemiğimin şaftları boyunca geri çekilir...*

Bryon'la yaptığı bir telefon görüşmesinin her zaman neden olduğu ter tabakasına rağmen ürperiyor, vücudunda soğuk bir dalganın dolaştığını hissediyor. Ülkedeki en büyük davalardan bazılarında bakmış bir adam nasıl olur da asıl meseleyi tamamen gözden kaçırabilir?

"Özür dilerim efendim," dedi, "ancak ödevin parametreleri ya da sunumun ne kadar sürükleyici olabileceğinden bağımsız olarak, burada endişelendiğim şey Emma'nın makalesinin ardındaki niyet. Özellikle de mevcut koşullar ve onun durumu ışığında-"

"Tam olarak hangi koşullar?"

Hastings, Blake ailesindeki ölümlerden bahsetmeye cesaret edemiyor. "Kanser" demek istemiyor. Zaten bir kere "intihar" demişti. Neden Blake ailesindeki herkes diğerlerini rahatsız etmeye bu kadar niyetli?

"Emma'nın notları düşüyor," diyor sonunda, konuşmayı Byron'ın gerçekten önemseyebileceği bir şeye, kazanmaya doğru yönlendirmeye çalışarak.

Blake, "O okulda sahip olduğunuz en zeki kişi," diyor ve Hastings onun sesindeki gururu duyabiliyor.

"Emma son derece zeki, evet. Ama ödevini yapmazsa not alamaz."

"Bana öyle geliyor ki işi o yapıyor ama siz WASP'çılar bunu onaylamıyorsunuz."

"Şimdi Bay Blake, medeni olalım-"

"Medeni olan benim."

Hastings iç çeker. Hiç düşünmeden tekrar Emma'nın makalesine bakar.

Yanma sırasında kaslarım kasılacak ve bu da eklemlerimin esnemesine neden olacaktır. Ellerim boksör duruşuna geçebilir.

Hastings, "Açıkçası tek endişe kaynağı İngilizce değil," diyor. "Ama Emma'nın not ortalamasından çok daha önemlisi ruh sağlığı."

Diğer tüm yumuşak dokular yandığında kemiklerim yangından kurtulacak. Ama muhtemelen U şeklinde kırıklar sergileyecekler.

"Emma iyi. O güçlü. Sağlam," diye ısrar ediyor Blake.

"O güçlü, evet, elbette, ama güçlü insanlar bile yorulur. Doğru. Şimdi biraz daha desteğe ihtiyacı olabilir." Hastings pencereden dışarı, şimdi öğle yemeği yiyen öğrencilerle dolu yeşil çimenliğe bakıyor. Emma aralarında değil

Onlar. "Yarın okula gelmenizin iyi olacağını düşünüyoruz. Belki onu kontrol edersiniz. Onu yemeğe çıkarırsınız. Biraz ailece vakit geçirin."

Ailenizden arta kalan zamanı geçirin, diye sessizce ekliyor.

"Bir duruşmanın ortasındayım," diyor Blake. "Bu çok büyük bir dava. Hayatlar tehlikede."

Hastings burada da bir hayatın tehlikede olabileceğini söyleyecek kadar cesur değil ama Byron'ın kendi kızı hakkında söyledikleri tam da sorunun kendisi.

O istikrarlı. Ve rotasını açıkça belirlemiş.

"Efendim," diyor, "Ridgemont öğrencilerini çok önemsiyor. Emma gibi olağanüstü öğrenciler-"

"Beni bağışla," diyor Blake. "Bütün gün müşterilerime dudaktan hizmet veriyorum, saçmalığın nasıl koktuğunu ve kulağa nasıl geldiğini biliyorum."

Saçmalık. Bu adamın kızı kendini yakma niyetini açıkladı ve Hastings ile *Hastings*'in Emma'yı gerçekten önemseyip önemsemediği konusunda tartışmak istiyor.

"Efendim," diye tekrar dener Hastings, en büyük bağışçıları kızdırıyor olsa da henüz pes etmeye hazır değildir. "İyi iş çıkarma baskısı bunaltıcı olabilir, özellikle de biriyle mücadele ederken-"

"Okul ödeviydi. Bundan daha fazlası değil. Emma sadece sınırları zorluyordu. Yaptığı şey bu. Ben de ona bunu öğrettim."

Ve bununla birlikte, Blake telefonu kapatır.

BÖLÜM 6

EMMA yurt odasının zeminindeki ay ışığı karesinde bir ileri bir geri gidip geliyor. Saat gece yarısını geçti. Günün son dersi olan Felsefe ve Etik dersine neredeyse hiç dikkatini vermemişti ama filozofun bir cümlesi Arthur Schopenhauer yine de kafasına takıldı. "Her insan kendi görüş alanının sınırlarını dünyanın sınırları olarak kabul eder" diye yazmıştı.

Emma'nın bu konudaki yorumu basittir: Eğer bir kişi bir şeyi zihninde canlandıramıyorsa, o şeyin gerçek hayatta olamayacağını düşünür.

Elbette bu kişi yanılıyor ve Emma bunun canlı bir kanıtı. Ailesini domino taşları gibi birbiri ardına kaybettiği bir dünyayı hiç hayal etmemişti. Ama işte buradadır.

Doğu duvarına on iki adım, batıya on iki adım geri. Oda arkadaşı Olivia çiçekli yorganın altında horlarken Emma bu gece yurt odasının içinde muhtemelen bir mil yürümüştür. Olivia henüz Emma'nın kompozisyonu hakkında bir şey duymadı ve Emma da ona Hastings'in ofisine götürüldüğünü söylemedi.

Emma gerçek hayatta olan şeyleri hayal edemiyorsa, Olivia da gerçek hayatıyla kendi hayatı arasında ayırım yapamayan birine örnektir.

Online 1. Tüm kampüs Emma'nın sabahki maceralarını konuşmaktadır ama Olivia'nın en önemli bağlantıları kampüste değildir.

Instagram, TikTok ve YouTube'da takipçiler ve aboneler, hepsi OnlyFans için besleyiciler, ki bunu sadece Yale'i karşılayabilmek için yaptığını söylüyor.

Olivia ders çalışmadığı zamanlarda markasını oluşturuyor, kitlesini genişletiyor ve algoritmaları analiz ediyor. Bu sırada Emma Google'da "iklim krizi" ve "gençlerin ruh sağlığı" ve "modern kölelik" ve "kederin beş aşaması" gibi konulara değiniyor ve ardından kendini yakma hakkında denemeler yazıyor. Birbirlerine pek uymuyor olabilirler.

Çoraplarını çıkarıp köşeye fırlatıyor. İçine batıyor rahatsız masa sandalyesi. Asla uyuyamayacak. Olivia'nın horlamasını suçlayabilmeyi isterdi ama Emma'nın kendi beyni

Sorun. Gitmek için hiçbir yeri olmayan düşünceler dönüyor. Kelimeler boğazında bekliyor. Gündüzleri kötü ama geceleri dayanılmaz bir hal alıyor.

Keşke Claire'i arayabilseydim.

Makalesini yüksek sesle okumayı bitiremediği için *hâlâ* kızgın. Ama hak ettiğini düşündüğü iyi notu istediği için değil. Ölüyken A almanın bir önemi yok. Ama ölümünü önemli hale getirebilirse, bunu bir zafer olarak adlandıracak.

BÖLÜM 7

OLIVIA özellikle şiddetli bir homurtu çıkardığında, Emma oda arkadaşının CPAP maskesiyle çekilmiş bir fotoğrafını paylaşmanın internetteki seks objesi kimliğini mahvedebileceği gerçeğini düşünür. Daha geçen gün Olivia Instagram'da on bin takipçiyi aşmış ve bu bilgiyi, makalesinin vücut yağlarının erimesinin fitilleme etkisini anlattığı bölümü üzerinde çalışan Emma'ya haykırmıştı. Olivia'nın hedeflerini çocukça buluyor ama kızın bir kitlesi olduğunu da inkâr edemiyor. Bu da ona bir fikir verdi.

Emma telefonunu kapar ve koridordan gizlice aşağı iner. Yatakhane nöbetçisinin odasının önünden sessizce geçer, çünkü Bayan Vickers'ın kulakları o kadar keskindir ki sanki koridora mikrofona yerleştirmiş gibidir. Güvenli bir şekilde diğer tarafa geçtiğinde yumuşak bir koşuya başlar. Tuvaleti ve hademenin dolabını geçiyor. Sağa dönüp öğrenci salonuna giriyor.

Işıklar iki saat önce söndü, bu yüzden salon karanlık ve boş. Ama hâlâ mikrodalgada patlamış mısır kokuyor ve Emma'nın midesi gurulduyor. Akşam yemeğini yine atladı. Denemesi hakkında sorular soran insanlar tarafından pusuya düşürülmek istemiyordu. Ayrıca yemeklerin tadı eskisi kadar güzel değildi. Claire'i New York'ta ziyaret ettiği anıyı bir kenara bırakır - Claire bir ayak uzunluğunda bir Coney köpeği tutmakta, Emma'ya diğer ucuna dalması ve ortaya kimin önce ulaştığını görmesi için yalvarmaktadır. Sonunda burunları birbirine değmiş, çenelerinden Coney sosu damlamış ve gülüşmüşlerdi.

Büyük, yumuşak bir kanepenin minderlerine gömülür ve ayaklarını yıpranmış sehpanın üzerine uzatır. Telefonu yüzüne tutuyor ve kamerayı açıyor. Selfie modu. Video.

Kaküllerini alnından itiyor ama onlar da hemen yerine kayıyor. Ocak başında Emma saçlarını kesti. Elinde bir mutfak makasıyla banyoya girdi ve iki dev makasla on sekiz santim kesti. Şimdi bir tarafı diğerinden daha uzun siyah bir perçemi var.

İnsanlar onun *Pulp Fiction*'daki Uma Thurman'a benzediğini söylüyor ama Emma onların haklı olup olmadığını görmek için filmi izlemedi.

Derin bir nefes alır. Avuçları nemli hissediyor. Sabırsızca eşofmanının üzerine siliyor. Ne zaman böyle bir insan olduğunu merak ediyor.

terli elleri olan biri. Belki de kendi ölümünü planlayan bir insan haline gelmesi de aynı zamana denk geliyordu.

Bir kez daha kaküllerini kenara fırçalamayı dener. İşe yaramıyor. Kırmızı düğmeye parmağının ucuyla basıyor ve konuşurken kameraya doğru bakıyor. Sesi ilk başta titrek çıkıyor. Sessiz de, ama bu bilerek. Bayan Vickers ve yarasa kulakları yüzünden.

"Hey, çocuklar," diyor. "Dışarıda kim var bilmiyorum. Bunu kim görecektir. Ama söyleyeceklerim var ve umarım aranızda beni dinlemek isteyen birkaç kişi vardır. Benim adım Emma. On yedi yaşındayım. Ve bugün sınıfta kendimi diri diri yakmakla ilgili bir kompozisyon okudum." Gergin bir şekilde gülümsüyor. "Kendimi diri diri yakmakla ilgili bir denemenin bir *kısmını* okudum. Bitiremedim çünkü öğretmenim çıldırdı. Anla işte."

Emma düşüncelerini toparlamak için bir saniyeliğine gözlerini kapatır, sonra tekrar açar ve devam eder. "Yanan bir bedene ne olduğu hakkında çok konuştum, ki bu iğrenç bir şey. Ama söyleyemediğim çok şey vardı. Örneğin, *nedenini* söyleyemedim. Bu yüzden size bunu neden yapacağımı söyleyeceğim."

Bir an durur, dinler. Salon hâlâ sessiz. Hâlâ güvende. "Şunu da eklemeliyim ki, eğer tek amacım kendimi öldürmek olsaydı, bunu yapmanın daha güzel bir yolunu bulabilirdim. Gerçi belki de *daha iyisi* doğru kelime değildir. Belki de daha az korkunç demek istedim. Ateş kelimenin tam anlamıyla ölmek için en kötü yol. Ama bu yüzden bu kadar güçlü bir ifade oluşturuyor."

Saçlarını tekrar geriye itiyor. "Ve dünyamızın durumu hakkında bir açıklama yapmak istiyorum. Geleceğimizin ne kadar karanlık görüldüğünü anlıyorsunuz? Hayır, anlamıyorsun. Dikkatini vermiyorsun. İnkâr içindesiniz. *Hepiniz küresel bir felaketin içinde uyurgezerlik yapıyorsunuz*. Dürüst olmak gerekirse, bir sürü felaket. Ama o alevi yaktığımda uyanacaksınız. Dikkatinizi vermeye başlayacaksınız."

"Emma?"

Emma kalbi küt küt atarak etrafında döner. Koridorun ışığında silüet halinde Bayan Vickers, başının tepesinde yerçekimine meydan okuyan bir topuz yapmış saçları ve ayağında kocaman tüylü terlikleri vardır. Emma hızla DURDUR'a basar ve telefonunu cebine sokuyor.

"Merhaba, Bayan V." diyor. "Üzgünüm, uyuyamadım."

"Ama karanlıkta burada ne yapıyorsun?" Bayan Vickers soruyor. "Biriyle mi konuşuyordun? Başka kimse var mı?" Düğmeye basıyor,

ve salon ışıkla patlar. Kokluyor. "Mikrodalgayı mı kullanıyordun?"

Emma aydınlığa karşı gözlerini kısıyor. "Sadece benim," diyor. "Mikrodalgayı kullanmıyordum."

"Tüm öğrenciler ışıklar söndükten sonra odalarında olmalı," diyor Bayan Vickers, kırıncı olmadan. "Eğer yataklarında uzanıp gözlerini yakar ve içlerini kaynatırlarsa beyinleri telefonlarında, bunu tam olarak durduramıyorum." Tüylü, kaygan ayağını parlak meşe zemine vuruyor, Emma'nın pijama pantolonunun cebine ve oradaki telefonun bariz şişkinliğine bakıyor. "Ait olduğun yere geri dön, Lütfen."

Emma kendini kanepeden yukarı iter. "Özür dilerim, Bayan V," diye fısıldıyor.

Bayan Vickers'ın yanından sıvışıp odasına dönmeye çalışır ama yaşlı kadın çok hızlıdır. Emma'nın kolunu yakaladı.

"Ah, canım," diyor, sesi artık kederle kalınlaşmıştı, "seni düşünüyorum, biliyorsun. Kız kardeşine olanları bir türlü unutamıyorum. Seninkinin yanındaki odada yaşıyordu. Hayatımda gördüğüm en güzel kızdı."

Emma başını eğiyor. "Biliyorum, bana söylemiştin," diyor usulca. *Beş yüz kere falan.*

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana gel, duydun mu? Sadece ışıklar sönmeden önce olduğundan emin ol." Bayan Vickers göz kırpmıyor. Sonra gerçekten çimdikler

Emma'nın yanağına, sanki küçük bir çocukmuş gibi. "İyi geceler çocuğum," der. "İyi uykular."

Belki de bu iyi hissettirmeli, belki de Emma minnettar olmalı. Bunun yerine hissettiği şey, asla ama asla yanağını çimdikleyip ona sıkı uyumasını söylemeyecek olan annesinin yerini almaya çalışan bir yetişkin. Belki de omzuna dokunup tahtakurularının ısırmasına izin vermemesini ve ısırırlarsa kesinlikle ona haber vermesini, çünkü bunun temizlik personelinin kovulması gerektiği anlamına geldiğini söylemiştir.

"Evet, hanımefendi," diyor Emma. "İyi geceler."

Odasına döndüğünde Olivia hâlâ horluyordu. Emma telefonunu açar. Fotoğraflar uygulamasına tıklıyor. Videosu çıktığında, neredeyse PLAY düğmesine basar.

Ama izlerse cesaretini kaybedebileceğinden korkuyor. Bu yüzden birkaç tıklamayla dosyayı "Yangın Videosu #1, EMMA" olarak etiketliyor ve YouTube'a yüklüyor. Yorumları hemen kontrol etmemeye karar veriyor.

orman adamı 2 saat önce

Şeytanlarınla savaş, sen güçlüsün, sana inanıyorum.

jakob23456 3 saat önce

Burn'ü izlerdim.

Alicelovescats 3 saat önce

Yapma bunu, önemli olduğunu bil, olduğun gibi harikasın.

sophia allemande 4 saat önce

Kesmekle ilgili olan şey, kanınızı görmekten iğrenç bir heyecan duymanızdır, ancak yanmak sadece berbattır.

Ash 5 saat önce

Bu sürtük ciddi mi?

BÖLÜM 8

Yangından üç gün önce

EMMA nihayet sabahın dördünde uykuya dalıyor. Saat yedi civarında, bangır bangır çalan alarmını kapatır. Kalktığında kahvaltı bitmiştir ve derse zamanında yetişmek için on dakikası vardır.

Çabucak giyinir, saçlarını tarar ve Ridgemont'un yepyeni, son teknoloji ürünü kimya sınıfına girmeyi başarır. zil çalmadan bir dakika önce. Midesi guruldayarak koltuğuna kayıyor. Kendisine dümdüz bakan Ava Green'e yarım bir gülümseme sunuyor.

Ava ona sadece göz kırpmıyor.

"Sen iyi misin?" diye fısıldıyor.

Emma omuz silkiyor. Soruya nasıl cevap vereceğini bile bilmiyor. Ruh haliniz sadece zifiri karanlıktan donuk griye kadar değişiyorsa, "iyi gibi" olarak nitelendirilen şey nedir? Chiaroscuro'nun ne olduğunu açıklamak için doğru zaman mı?

Ayrıca, Ava gerçekten nasıl hissettiğini umursuyor mu?

"Denemeni duydum," diyor Ava. "Ciddi değildin, değil mi?"

Hayır, tabii ki Ava aslında Emma'nın nasıl hissettiğini umursamıyor. Ava endişelenmekten çok *merak* ediyor. Onun için -ve Ridgemont'un çoğu için- Emma bir insan değil; bir merak konusu. Zengin, güzel, beyaz bir kız ama gelişemiyor ve kimse bu kadar zengin bir insanın neden böyle hissettiğini anlayamıyor.

hayattaki avantajlar standartlara uygun performans göstermiyor.

Ava Green tam anlamıyla bir standart. Ava, Ridgemont prenseslerinden biri, Connecticut'tan gelen, başlıca ilgi alanları erkekler ve dedikodu olan parlak saçlı bir kız. Ve şu anda Emma iyi bir dedikoducu.

Emma yine omuz silkiyor. "Bilmiyorum," diyor. Defterini açıyor ve Ava onu rahat bıraksın diye notlarına bakıyormuş gibi yapmaya başlıyor.

Ava ipucunu alıyor ve diğer komşusuna dönüyor. "Emma'nın yazdığı o çılgın makaleyi duydun mu?" diye soruyor Eden Graham'a sahnede fısıldayarak.

"Hayır! Söyle bana!"

Neyse ki zil çalıyor ve öğretmenleri konuşmaya başlıyor, bu da Ava'nın Emma'nın kendini yakma denemesiyle ilgili söyleyeceklerini bastırıyor. Her ne kadar

Emma, diğer insanların da muhtemelen bu konuda konuştuğunu fark eder; sadece bunu onun gözünün önünde yapmıyorlardı.

Videoyu gören olup olmadığını merak ediyor. Muhtemelen görmemişlerdir. Kahvaltıdan önce YouTube'u kontrol eden pek çok Ridgemont öğrencisi olmayacağı kesin.

Not ortalamaları belki. Olivia uyanır uyanmaz takipçi grafiğindeki veri noktalarını çizmek için telefonuna uzanıyor, ancak Emma bunun cazibesini hiç görmedi.

"-o yüzden laboratuvar masalarına geri dönün," diyor Bayan Geller. "Ortaklar geçen haftayla aynı." Sesi tehditkâr bir hal alıyor. "Cormac, o telefonu bir daha elinde görürsem, onu sülfürik aside atacağım."

"Kimyasal formül H_2SO_4 ," diye ekliyor öğretmenin evcil hayvanı Simon.

Emma'nın laboratuvarında, ortağı ve Ridgemont'un yıldız oyun kurucusu Elliott Jameson, "Günaydın güzelim," diyor.

"Günaydın, et kafa." Emma ona gerçek bir gülümseme sunmak için elinden geleni yapar.

Aslında Elliott'tan hoşlanıyor, zorla okutulmadığı hiçbir kitabı okumamış olsa bile. Kocaman mavi gözleri ve Cupid bukleleri var; yetişkin bir oyuncak bebeğe benziyor.

Gizlice sırtında bir çekme ipi olup olmadığını kontrol ediyor ve "Günaydın, güzelim" ifadesinin önceden yüklenmiş ifadelerden biri olup olmadığını merak ediyor.

Bayan Geller, "Yönergeler istasyonlarınızdaki pakette yer alıyor" diyor. "Bunu size söylememe gerek olmadığını biliyorum, ancak açık alevler tehlikelidir, bu yüzden lütfen değerli uzuvlarınıza dikkat edin."

Spencer Jenkins komşu masadan, "Ha ha, sakın aklına çılgınca yangın fikirleri gelmesin, Emma," diye sesleniyor.

Emma ona gözlerini devirir. Spencer komik olduğunu düşünüyor çünkü kimse ona komik olmadığını söylememiş. Muhtemelen hayatı boyunca kimse ona hayır dememiştir. On altıncı doğum gününde, içinde 100.000 dolar olan özel bir Rivian almış.

torpido gözünde. Ava burnunu çekip ona sonradan görme dedi ama Spencer sırtarak, "Önemli olan *sonradan* görme olmak, bebeğim," dedi. Ve Belki de onu ikna etmek için bu gerekliydi, çünkü iki hafta sonra, öğrenci birliğinin dışında kandamları gibi birbirlerine yapışmışlardı.

Emma artık ikisine de katlanamıyor. Ama bu gerçekten onların suçu mu? Yoksa şimdi onları kışkırttığı için mi? Zengin oldukları için değil -Emma da paradan geliyor- ama başlarına hiç kötü bir şey gelmediği için.

Ava'nın Spencer'a öpücük göndermesini izliyor. Muhtemelen ikisinden de biraz.

"Dostum," diyor Elliott. "Dünya'dan Emma Gezegene."

Emma sıçrar. "Özür dilerim," der. Laboratuvar paketini açıyor ve doğru sayfaya dönüyor. O kadar yorgun ki kelimeler bulanıklaşıyor ve dans ediyor gibi görünüyor.

"Başlamadan önce," diye okumayı başarıyor, "koruyucu gözlükler de dahil olmak üzere uygun güvenlik ekipmanlarını taktığınızdan emin olun."

Elliott ona bir çift veriyor ve o da giyiyor. Artık o da bir laboratuvar önlüğü giyiyor, bu yüzden birdenbire Cadılar Bayramı için çılgın bir bilim adamı gibi giyinmiş yetişkin bir oyuncak bebek gibi görünüyor.

"Nikrom ilmeği hidroklorik asit içeren behere batırarak ilmeği nemlendirin," diye devam ediyor Emma. "Sonra halkayı stronsiyum nitrat içeren behere daldırın. Bunsen brülörünü ateşleyin."

Elliott teli sağdaki behere daldırır ve ocağı yakarken Emma'ya uzatır. Alçak bir tıslama sesi çıkarır; alev sabit ve soluk mavi yanar.

Emma işlenmiş tel halkayı Bunsen alevine tuttuğunda parlak bir kırmızıya dönüşür.

"Dostum," diyor Elliott, çünkü *dostum* onun en sevdiği kelime. "Tamamen şeytani."

"Bunu deftere yazma," diyor Emma. "Sadece 'kırmızı' yaz." Halkayı temizliyor, bir sonraki behere daldırıyor ve Elliott'a uzatıyor. "Sıra sende."

Baryum klorür döngünün sonunda elma yeşili renkte yanar. Emma bunu yazıyor.

Bayan Geller, "Ayrıca gözlemlerinizi *okunaklı* hale getirmenizi hatırlatmama gerek yok," diye sesleniyor. "Maria, Spencer, James-özellikle üçünüze bakıyorum."

Emma'nın gözleri laboratuvar kağıdından ayrılıyor, alevin titreyen ışığı onu içine çekiyor. Ne kadar sıcak? Birkaç bin derece mi?

Elliott, "Tamam, bundan sonra ne yapmamız gerektiği yazıyor?" diyor.

Emma cevap vermiyor. Hangi bileşiği test ettikleri neden önemli? Bu aptalca bir deney. Sadece bir dizi renk yazıp bu laboratuvarı geçebilirlerdi.

Ya da tüm cevapları iki saniye içinde Google'da arayabilirler.

Cormac da muhtemelen sınıfta bulundurmaması gereken telefonuyla bunu yapıyor. O da Emma gibi bunun altıncı sınıf bilimi olduğunu biliyor. Ancak Ava'nın Bayan Geller'ı Google'da arattığında burnunu çekerek işaret ettiği gibi, yeni öğretmenleri onlara bir devlet okulundan gelmişti. Ava, Bayan Geller'ın

sözleriyle, daha birkaç ay önce halkın arasında dolaşan birinden talimat alıyor olmanın şokunu yaşıadı.

"Ugh," diyor Elliott, "yol tarifi nerede-"

Emma onu duyuyor, sayılır. Ama dikkati sabit gaz alevine odaklanmıştı. Ve ona doğru hareket eden koluna.

Bundan sonra ne yapacağını nasıl açıklayabilir? Buna bir deney diyelim.

Ya da belki bir test.

Kolunu Bunsen brülörünün alevinin beş santim üzerinde tutuyor. Hemen acımiyor. İlk başta sıcaklıktan başka bir şey hissetmez. Ama sonra acı geliyor, hem de çok şiddetli bir şekilde ve aniden o kadar kötü oluyor ki beyni kısa devre yapmaya başlıyor.

Bir saniye. Ateşten yapılmış bir bıçak derisine saplanıyor.

İki saniye. Bıçak kolunun içinde dönüyor, dönerken kasları kesiyor. O artık Emma Blake değil. Acıdan başka bir şey değil.

Üç saniye. Tendonları parçalıyor. Kıymıklanan kemik. Güneş derisinin içinde yanıyor.

Dört saniye. Bu sıcaklık değil. *Istırap.*

"Oha, ne oluyor lan!" Elliott bağırır. Kadının kolunu savurur ve ocak devrilir, alevler yana doğru fırlar. Bir laboratuvar defteri tutuşur.

İnsanlar artık bağırıyor. Emma'nın görüşü kayıyor, beyni artık acıdan daha fazlasını işliyor. Kolunda kırmızı bir yara var... ve yanık et kokusu. Bunun nasıl bir koku olacağını neden

Açıklayıcı deneme mi?

"Geri çekilin!" Bayan Geller bağırıyor. "Geri çekilin!" Yangın söndürücü beyaz bir kimyasal akış gönderiyor.

Emma dizlerinin üzerine düşer. Bileğini tutuyor, yanıktan birkaç santim uzakta. Alevden uzaklaşılın ilk anlar nedense daha da kötüdür. Acı Ön koluna yayılıyor. Şimdi de omzunda. Yüzünün yan tarafı. Bu Tenini bir süpernovaya bastırıyormuş gibi hissediyor. Midesi bulanıyor. Sağlam eliyle laboratuvar masasının kenarını tutuyor. Ayağa kalkmaya çalışıyor. Boğazında safra yükseliyor.

"Tanrım, Emma, iyi misin? Ne yapıyordun sen?" Elliott'ın sesi paniklemiş gibiydi. Yüksek ve kız gibi.

Bayan Geller koşarak gelir, yüzü kağıt gibi bembeyazdır. Emma ondan saklamaya çalışır gibi kolunu tutuyor. Sınıf bir kargaşa içinde.

Başardım, diyor Emma kendine. *Artık nasıl bir his olduğunu biliyorum.*

BÖLÜM 9

EMMA iki gün içinde ikinci kez müdürün odasına götürülüyor. Acıdan başka bir şey hissedebilseydi buna çok kızardı.

Aptal, bunu yapmamalıydın, diyor bir parçası.

Mecburdum, diyor başka bir kısım. Bilmem gerekiyordu.

Ama bunu sınıfın ortasında yapmana gerek yoktu.

"Emma," diyor Bay Hastings, sesi endişeyle kalınlaşarak, "önce yanmayla ilgili bir kompozisyon, şimdi de gerçek bir yanma. Bu sabah kimya dersinde ne oldu böyle?"

Müdürü göz kırıyor. Evet, eğer her şeyi biraz daha iyi düşünmüş olsaydı, şu anda havasız bir ofiste oturuyor ve üç parçalı takım elbise giymiş, kelleşmiş bir adamla yüz yüze geliyor olmazdı. Ama onun gözlerinde, Emma'nın fiziksel güvenliğinden çok, bu olayın kendi kariyeri üzerindeki etkisinden endişe duyduğu belli olan Bay Montgomery'ninkilerden daha fazlası vardı. Ve Bayan Geller kimi kandıracağını bilmiyordu.

ya da gerçek travmayı ilk kez yaşayan milyarderlerin çocuklarıyla dolu bir sınıfa bakmak.

Emma dudaklarını birbirine bastırıyor. Kollarını meydan okurcasına kavuşturmak ister ama yanığın hiçbir şeye değmesine izin veremez. Hemşire Bayan Ereckson yanığı temizleyip bandajladı ve ona iki Tylenol ve iki Advil birden verdi. Ama kolu hâlâ gerçekten yanıyormuş gibi hissediyor. Acı neredeyse dayanılmaz. O kadar kötü acıyor ki duracağını hayal bile edemiyor. Bu da Emma'nın son ve kesin kararını verme zamanı geldiğinde bunu başarıp başaramayacağı sorusunu gündeme getiriyor.

"Bunsen brülörleri tehlikeli şeylerdir," diyor Emma, sesini kayıtsız tutarak.

"Evet, öyle. Neredeyse bütün bir sınıfı ateşe veriyordunuz," diyor Bay Hastings. "Ama ister inanın ister inanmayın, konumuz bu değil."

"Aslında onu deviren Elliott'tı," diyor Emma. "Eğer umurundaysa."

Bay Hastings'in bakışları kararıyor. "Anladığım kadarıyla kolunuzu alevin üzerinde tutmanızı engellemek için onu devirmiş." O

iç çeker ve solgun, gür kaşlarından birini ovuşturur. "Başın belada olduğu için burada değilsin Emma. Buradasın çünkü senin için gerçekten ama gerçekten endişeleniyorum. Beni makalenizin bir düşünce deneyi olduğuna inandırdınız. Ama kendine zarar vermek farklıdır. Bu son derece tehlikeli bir şey."

"Hayır," diyor Emma düşünceli bir şekilde, başını iki yana eğerek. "Sizi makalemin bir düşünce deneyi olduğuna inandırmadım. Sen seçtin kendi rahatınız için buna inanın."

Bay Hastings'in ağzı açık kalır, Emma'nın gözlerinden tam olarak çözemediği bir şey geçer.

O anda kapı açılır ve Fiona Dundy, içinde iki mavi porselen fincan bulunan bir tepsiyle içeri girerek önlerine koyar.

"Benim için endişelendiniz ve beni bir çay partisine mi davet ettiniz?" Emma, Bay Hastings'e kuru bir şekilde sorar.

"Kahve canım," diye cıvıldıyor Fiona. "Çok yorgun görünüyorsun! Bay Hastings de bunu su gibi içiyor."

Bay Hastings sıkılmış dişlerinin arasından, "Bize izin verirseniz, Fiona," dedi. -ki evet, Emma artık kahve lekelerinin belirgin izlerini görebiliyor. Dış beyazlatma için para harcamaması ilginç. Fiona hâlâ Emma'nın bir yudum almasını bekliyor.

Emma itaatkâr bir şekilde, sağlam kolunu kullanarak narin fincanı alır. Kahvenin tadı kül gibi. "Çok lezzetli," der, "teşekkür ederim," ve Fiona aceleyle masasına dönmeden önce ona gülümser.

Kapı arkasından kapandığında, Bay Hastings bakışlarını tekrar Emma'nın üzerinde yoğunlaştırır. "Kendini yakmakla ilgili bir kompozisyon yazmakla gerçekten kendini yakmak arasında doğrudan bir bağlantı olduğunu varsaymalıyım," der.

Tam bir Sherlock Holmes, değil mi? Ama Emma çenesini kapalı tutuyor.

"Ve dediğim gibi, kendine zarar vermek çok ciddi bir konudur." "Aslında kendine zarar vermek değildi," diyor Emma.

"Hayır mı?"

"Bu bir deneydi."

Bay Hastings kaşlarını çatıyor. "Bana bir bilim deneyi sırasında yanlışlıkla kendinizi yaraladığınızı mı söylemeye çalışıyorsunuz?"

Bunun doğru olmasını istediği çok açık, tıpkı makalesinin sadece bir düşünce deneyi olmasını istediği gibi. Sorun, tabii ki, öyle olmaması.

"Kendimi incitmek deneyin bir yan etkisiydi," diyor Emma. Bu yoruma açık bir cümle.

Bay Hastings kahveden büyük bir yudum alır ve fincanını tek bir bilek hareketiyle boşaltır. "Anlamıyorum."

Emma bir an için kararsız kalır. Eğer ona yalan söyleseydi, hayatının önümüzdeki birkaç gününü -hayatının *son* birkaç gününü- çok daha kolay geçirebilirdi. Her şey bir hataymış ve her şey yolundaymış gibi davranırsa.

Ancak insanların her şey yolundaymış gibi davranması tam da *bu* yüzden *Tüm dünya* tam bir karmaşa. Makalesini yazmasının sebebi de bu zaten. Yani, hayır, ona yalan söyleyemez. Ne kadar istese de.

"Demek istediğim," diyor çok yavaş bir şekilde, "deney, kolumu alevin üzerinde ne kadar tutabileceğimi ölçmekle ilgiliydi."

Bay Hastings'in yüzü asılır, parmakları çay fincanının narin sapını sıkıca kavrar.

"Üçüncü derece yanık almak bir yan etkiydi," diyor Emma. "Ya da bir *Sonuç* bile diyebilirsiniz."

"Oh, Emma," diye fısıldıyor. Gerçekten de ağlamak üzereymiş gibi görünüyor. Çay fincanını masaya bırakıyor, dirsekleri hemen ardından geliyor ve başı öne, ellerinin arasına düşüyor.

Parmaklarının tuzlu ve biberli saçlarından geriye kalanları karıştırmasını izliyor, alyansının her iki yanında kabaran eti fark ediyor. Bayım. Hastings'in evliliği boyunca kilo aldığı açıktır, Emma'nın okuduğuna göre sağlıklı ilişkiler yaşayan insanlar kilo almaya meyillidir. Bay Hastings'in gerçek bir insan olduğunu, evine, karısının yanına gittiğini düşünmek tuhaftır ama nedense onun mutlu olmasını ummaktadır.

Arkasını döner ve pencereden dışarı bakar. İki küçük kahverengi kuş müdürün odasının önündeki çalılığa girip çıkıyor. Yumurtaları için bir yuva yapıyorlar. Küçük, pofuduk, toz renkli civcivlerin beslenmek için ağladıklarını hayal ediyor.

Bay Hastings yüzünü ellerinin arasından çeker. "Şimdi babanı arıyorum."

Serçelerin dünyanın en sevgi dolu ebeveynleri olmadığını varsayıyor. Ama en azından baba kuş her zaman hukuk bürosuna uçup gitmeyecektir. Ve muhtemelen anne kuş kanserden ölmeyecek. Ya da belki ölür. Emma bir yerlerde kuşların hemen her şeyden öldüğünü, çünkü insanların tam bir pislik olduğunu söyleyen bir çalışma olduğundan emin.

"Emma?" Hastings'in hoparlöründen babasının sert sesi geliyor. "Neler oluyor?"

Emma iç geçirir. "Merhaba baba. Duruşma nasıl gidiyor?"

"Benim hakkımda konuşmuyoruz Emma, senin hakkında konuşuyoruz ve neden okulundan bir telefon daha alıyorum?"

Her zamanki gibi, sesinde sözlerine tam olarak uymayan bir ton var. Evet, kendisinden değil ondan bahsettikleri konusunda ısrar etmek istiyor ama Algıladığı kızgınlık seviyesi, şu anda onun hakkında konuşmanın bir öncelik olmadığını söylüyor. Ya da muhtemelen hiçbir zaman.

"Herkes yine aşırı tepki veriyor," diyor Emma.

"Neye?"

"Fen dersinde kendimi yaktım."

Bir süre bekler. "Bilerek," diyor. Bu bir soru değil. "Evet."

"Neden?"

"Dayanabilir miyim diye görmek istedim."

Hastings'e söylediği tam olarak bu değildir ve bu onu açıkça çok etkiler. Sandalyesinden kalkıyor, kravatını gevşetiyor ve pencereye doğru yürüyor. Onun serçeleri izlediğini umuyor, dikkatini bu aile telefon görüşmesi maskaralığına değil de şu anda gerçekten önemli olan bir şeye verebileceğini umuyor.

Babası homurdanıyor. Şimdi onu hayal edebiliyor: özel dikim takım elbise, Brioni kravat, mükemmel taranmış tuzlu biberli saçlar. Kocaman, ışık dolu ofisinde volta atıyor, çünkü Byron Blake yerinde durmuyor. Aptallara katlanmaz. Ve kesinlikle kızının seçkin lisesinde sorun çıkarmasını istemiyor. Yine de Byron'ın içinde bir parça kaos var, tıpkı Emma'da olduğu gibi. Asi bir çizgi. Kurallara göre oynamayı sevmiyor.

"Peki ya sen?" diye sorar. "Almak mı?"

"Elbette," diyor Emma kesin bir ifadeyle. "Bize hep ne derdin biliyor musun baba?"

Sonra birlikte söylerler: "Acı, zayıflığın bedeni terk etmesidir."

Pencerede, Bay Hastings başını cama dayar ve derin bir nefes vererek camı buğulandırır.

Çocukken pazar günleri bisiklete bindiklerini, babalarının onları aynı cümleyle imkansız tepelerden sonra yokuş yukarı çıkardığını, bacaklarındaki kasların yandığını, kız kardeşinin yanında pompaladığını hatırlıyor,

karşılıklı mutsuzluk bakışlarını paylaşıırken, kazananın daha büyük dondurma külahını alacağını da farkındaydılar.

"Ama bunu neden yaptın?" diye soruyor babası.

Emma bir alıntıyla cevap veriyor. "Kendini tanımak tüm bilgeliğin başlangıcıdır."

"Bu Aristoteles," diyor babası.

"Sen de bize hep bunu söyledin." *Hep başkalarının sözlerini ödünç aldınız.*

Alıntılarla ebeveynlik. Muhtemelen bir Pinterest panosu vardır.

Hastings kravatını tamamen çözer ve keskin bir hareketle boynundan çekip çıkarır. Belli ki bu telefon görüşmesi hiç de düşündüğü gibi gitmiyor.

Byron Blake, "Demek sert biri olduğunu öğrendin," diyor.

Emma meydan okuyan bir gurur dalgası hissediyor. "Evet."

Babası yine homurdanıyor ama neredeyse gülüyor gibi. "Ama biz bunu zaten biliyorduk," diyor. "Deneyiniz gereksizdi."

Bay Hastings sonunda ses tellerini çalıştırmayı başarır. "Efendim," diyor, "bu gurur duymamız gereken bir şey değil. Bu konuda derin endişelerimiz var."

"Ne kadar acıdı?" diye soruyor babası, sanki Hastings'in söylediği tek bir kelimeyi bile duymamış gibi.

Emma yaralı kolunun alt tarafını tutuyor. O kadar çok acıyor ki bazen nefes almakta zorlanıyor. Daha uzun süre yakmış olsaydı şimdi daha az acıyıp acımayacağını merak ediyor. Acıya neden olan sinirleri öldürseydi. Araştırması da böyle olması gerektiğini söylüyordu.

Hastings, "Emma'nın sözde deneyinin sonuçları odak noktası olmamalı," diyor. "Bunu neden yaptığını ve onu desteklemek ve bir daha yaşanmamasını sağlamak için hep birlikte ne yapabileceğimizi sormamız gerekiyor. tekrar."

"Yakıcı bir acı," diyor Emma, müdürü görmezden gelme konusunda babasının yolundan gidiyor. "Sanki biri koluma bir kılıç saplıyormuş gibi hissettim ama kılıç kızgın lavdan yapılmıştı. Dişlerimde hissedebiliyordum. Midemde. Kusacağımı sandım." Bandajına bakıyor. "Şimdi kolum zonkluyor. Hâlâ yanıyormuşum gibi hissediyorum. Hâlâ alevin üzerindeymiş gibi. Advil aldım ama-"

"Bu kadar yeter!" Bay Hastings neredeyse bağırıyor. "Bay Blake, kızınız için ciddi endişe duyuyoruz! Durumun ciddiyetini anladığınızdan emin değilim!"

"Emma, adama bir daha böyle bir şey yapmayacağına söz ver." Babasının sesi sıkılmış geliyordu ve Emma söz vermenin değerini çok iyi biliyordu. Hayvanat bahçesine kaç gezi son dakikada iptal edildi? Dört kişilik plaj tatilleri birden üçe mi düştü? Blake ailesinde sözler sadece söylenen kelimelerdir. Herhangi bir anlam ya da ağırlık taşımaları gerekmez.

Emma dudağını çiğniyor. Hastings'e hiçbir şey için söz vermek istemiyor, aile düzenini takip etmek istemiyor. Ama bu durumdan kurtulmanın en kestirme yolu bu. "Ben, Emma Caroline Blake, fen dersinde kendimi yakmayacağıma yemin ederim."

"Yine," diye ekliyor Hastings.

"Ve?" diye soruyor babası.

"Ve okulda daha çok çalışacağım. Not ortalamamı yükselteceğim." *Bla bla bla.*

Serçelere gizlice bir kez daha bakıyor. İçlerinden biri ağzında şişman, iğrenç bir tırtılla bir dala tünemişti.

"İşte benim kızım," diyor babası. "Sen en iyinin de iyisisin, Emma Caroline Blake. Bunu kimsenin unutmasına izin verme. Kendin de dahil. Seni yarın arayacağım."

Tıklayın.

Emma kolunu tutuyor, tam yanığın üstünü. Şu anda ne kadar acısa da, eğer süreci tamamlayacak kadar uzun süre hayatta kalırsa, yakında kabuk bağlayacak. Vücut kalpten çok daha hızlı iyileşir.

BÖLÜM 10

Ava: Emma'ya olanları duydun mu?

Beatrice: ya o makale

Ava: Hayır, bilimde kolunu bilerek yaktı.

Ava: oradaydım

Beatrice: 🧠🧠🧠 o iyi mi???

Ava: idk

Ava: o deli **Beatrice:**

bu çok kaba **Ava:**

bu gerçek

Beatrice: aile trajedileri yaşadı

Ava: dürüst olmak gerekirse o her zaman bir deli olmuştur

Beatrice: ????

Ava: tüm ailesi deliydi

Beatrice: stop

Ava: sadece söylüyorum

Beatrice: Emma'ya olanları duydun mu?

Celia: y

Beatrice: onunla konuştun mu

Celia: henüz değil

Beatrix: gidiyor musun?

Celia: bu gece

Beatrix: benim için ona sarıl.

Celia:

Celia: İki gece Emma'yı görmeye gitmeliyiz.

Jade: Saçmalık, çalışmam lazım.

Celia: Bilmiyor musun?

Yeşim: ne olduğunu biliyorum

Celia: Kendini ateşe vereceğini söylüyor.

Jade: omfg

Celia: ikr

Celia: ve aslında kendini yaktı

Jade: Sanırım Fransızca sınavından kalacağım.

Celia: saat 7'de odama gel

Yeşim: k

Celia:

BÖLÜM 11

HASTINGS onu bıraktıktan sonra, Emma bir sonraki dersine gitmek yerine beşeri bilimler binasına gidiyor. Okulun kurucusu Edgar Ridgemont, ana koridordaki altın çerçeveli portresinden ona kaşlarını çatarak bakmaktadır. Yanında, daha küçük bir portrede karısı Lucinda var, Ailesinin parasıyla okulu yaptırdı ama bunun için hiçbir zaman takdir görmedi. Ayrıca kendi çocuklarını bile Ridgemont'a gönderemedi, çünkü üç kızı vardı ve okul 1975'e kadar kızları kabul etmiyordu.

Emma kaşlarını çatarak Edgar Ridgemont'a bakıyor ve yaralı kolunu vücudundan uzak tutuyor. Asıl yanık ön kolunun ortasında, bileği ile dirseği arasında sıcak, kabarcıklı bir daire şeklinde olsa da acıyı omzundan karnına kadar hissedebiliyor.

Duş almak dayanılmaz olacak.

Bir sonraki derse gitmesi gerektiğini biliyor ama zaten başarısız olmuşken ne anlamı var ki? Herhangi bir şeyin ne anlamı var? Parçalanmakta olan bir dünyada diplomanın ne önemi var?

Herkesin Ridgemont Okuma Odası olarak adlandırdığı, çocukların odalarında ya da kütüphanede olmak istemediklerinde ders çalışabilecekleri bir yer olan Triple R'nin yanındaki duvara bir poster yapıştıran iki öğrenciyi izliyor. Triple R'de otomatlar, bilgisayar terminalleri ve okul kitaplarıyla dolu çekmeceler var. ama Emma artık asla içeri girmiyor. Orası zorlu bir bölge. Uzun vadeli hedefleri olan öğrencilerin gittiği yer. Emma'nın tek hedefi kesinlikle kısa vadeli.

Posterin elle boyanmış olduğunu görüyor; gülümseyen bir güneşin altındaki Dünya'nın özensiz bir resmi. "MUTLU DÜNYA GÜNÜ" yazıyor. ANNENİ SEV.

Emma homurdanıyor. Öğrencilerden biri, çilli bir birinci sınıf öğrencisi, arkasını döner. "Harika bir poster," diyor Emma. "Büyük Petrole karşı durmanın yolu."

Şaşkınlıkla ona bakar.

"Dünya Günü!" diyor. "Yani, ciddi mi? Sanki her üç yüz altmış beş günde bir gezegene dikkat etmek herhangi bir fark yaratabilirmiş gibi. Ama gerçekten, resmi beğendim. Güneş çok güzel."

Öğretmen cevap veremeden kız uzaklaşır ve en yakındaki açık sınıf kapısına yönelir. Adını bilmediği bir öğretmen, gözleri fal taşı gibi açılmış bir oda dolusu dokuzuncu sınıf öğrencisine ders veriyor. "Şimdi Fenike alfabesinin yirmi iki harfi temelde Mısır alfabesinin basitleştirilmiş versiyonlarıdır. hiyeroglif semboller," diyor. "Ama Fenike alfabesinde neyin eksik olduğunu tahmin etmek isteyen var mı?"

Sessizlik. Sonra iki kararsız el kalktı.

"Sesli harfler," diyor Emma koridordan. "Fenike alfabesinde sesli harfler yoktu. İbranice gibi." Herkes dönüp ona bakıyor. "Bilirsiniz, A, E, I, O, U." Başını odaya doğru uzattı. "A, iklim değişikliği nedeniyle binlercesi yok olma tehlikesiyle karşı karşıya olan hayvan türleri içindir."

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor öğretmen, yüzünde endişeli bir ifadeyle ona doğru yürürken.

"Ben bilmiyorum, sen biliyor musun? *E* acil durum içindir, 'İklim acil durumundayız' gibi. *I* ise Kuzey Kutbu'ndaki buzlar için, ki bu buzlar herkesin düşündüğünden çok daha hızlı eriyor."

Öğretmen der ki, "Bu son derece rahatsız edici. Gidin kendiniz bulun sınıfa." Ve ellerinde şırıngalarla peşinden gelen beyaz cüppeli hastabakıcıları görmeyi beklercesine koridorda bir aşağı bir yukarı hızlı bir bakış attıktan sonra kapıyı kadının yüzüne kapatır.

Emma arkasını döner. Sesini yükseltir, sınıftan uzaklaşırken geri geri gider. "O, okyanuslarımız için, çünkü onlar bizim fazla karbonumuzu emdikleri için giderek daha asidik hale geliyorlar. dioksit." Yürürken yumruğunu duvara vuruyor ve Dünya Günü posterini aşağıya sürüklüyor. "Bu onların sorunlarından sadece biri. Ayrıca çok ısıyorlar ve biz onları aşırı avlıyoruz. Ve hey, Pasifik'teki mikroplastiklerden oluşan dev çöp yığınının da unutmayalım."

Açık kapılardan geçiyor, sınıflara göz atıyor, öğrenciler koridorda neler olup bittiğini görmek için boyunlarını uzatıyor. "U neyi temsil ediyor? Oh, biliyorum, *su altı* nasıl? Doğu Yakası'nda deniz seviyesi önümüzdeki otuz yıl içinde bir metre yükselecek. Bu eğlenceli olmalı!"

Zil çalıyor. Öğrenciler koridorlara akın eder. Ona bakıyorlar, sonra tanıyınca uzaklaşıyorlar. Bu sadece Emma Blake, yine yıkılıyor, olay çıkarıyor. Keşke onların dikkatini kendisi için çekmeye çalışmadığını fark etselerdi - bu dünya için. Nihayetinde, *onlar* için.

Emma aralarından geçerken, insanların gürültüden duyabilmesi için sesini yükselterek, "Bu bizim büyük sesli harflerimizi halleder," diyor. "Şimdi sessiz harflere geçelim! Elbette *B*'ye kadar geri gitmeliyiz. *B* fosil yakıtları yakmak içindir, bizi bu karmaşaya sokan da budur."

Çoğu çocuk yanından dirsek atarak geçiyor, bazıları da onu deli gibi yakalayabileceklerini düşünerek yanından uzaklaşıyor. Ama Emma yılmıyor; onun deliliğinin bir yöntemi var.

Sesi güç kazanıyor. Sarkık kahverengi patenci saçlı bir çocuğun durup onu dinlediğini görür.

"*C*, bu fosil yakıtların yakılmasıyla ortaya çıkan karbon emisyonları içindir. *C* aynı zamanda Santigrat'ın da kısaltmasıdır. Dünya'nın sıcaklığı son yüz elli yılda neredeyse bir nokta iki santigrat derece arttı. Bir nokta beş dereceye ulaştığımızda, *C* ölecek olan tüm mercan resifleri içindir."

"Neden bahsediyor bu?" diye soruyor arkasından biri. "Nesi var bunun?" değil. Belki de ilerliyordur, bir dayanak noktası ediniyordur.

"Seller ve kuraklıklar daha sık yaşanacak," diye devam ediyor Emma. "Yıldırım çarpmaları artacak! Babalarınızın golf oyunlarını mahvedecek. Sence bu onların dünyaya dikkat etmelerini sağlar mı?"

Kolunda bir el hissediyor. "Emma."

Silkelenip atıyor. "Neredeyiz biz? *D*. Bakalım-" "Emma."

Tüm yolu çekti ve şimdi Rhaina Johnson'la karşı karşıya, İngilizce sınıftaki aşırı inek. Muhtemelen daha önce birbirlerine tek kelime bile etmemişlerdir ama Rhaina şimdi onu omuzlarından kavıyor ve doğrudan Emma'nın gözlerinin içine bakıyor.

"Hey," diyor Emma alaycı bir şekilde. "Bana bir saniye verirsen *F*'ye gidebilirim. Fransız boynuzlarını iklim krizine sokmanın bir yolunu bulmaya çalışacağım."

"Sarhoş musun sen?" Rhaina soruyor. Yanakları pembeleşmiş ve sarı saçları çift Fransız örgüsünden kurtulmuş.

"Tabii ki hayır," diyor Emma. "Yine de biraz tuhaf hissediyorum. Aşırı dozda Advil alabilir misin?"

"Tamam, sinir krizi falan mı geçiriyorsun?" Rhaina, en az on santim daha uzun olan Emma'ya göz kırpmıyor.

Emma başını iki yana sallıyor. Hayır, burada arıza yok!

Spencer onlara bakarak yanlarından geçiyor. Ona yetişmek için acele eden Ava gözlerini onlara doğru çeviriyor.

"Selam bebeğim," diyor Emma ve Ava'nın gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi bakıyor. "Bu arada saçın harika görünüyor. Bana bir iyilik yap ve

o iki yüz dolarlık şampuan şişesini geri dönüştür, tamam mı?" "Ne halt ediyorsun sen?" Rhaina soruyor.

Emma dikkatini tekrar Rhaina'ya verir. "Neden umursuyorsun ki?"

"Çok garip davranıyorsun!"

"Bunun seninle ne ilgisi var?"

Rhaina gözle görülür şekilde terliyor. Herkesin onları izlediğini görüyor ve bundan hiç hoşlanmadığı belli. Öte yandan Emma günlerdir olmadığı kadar hafiflemiş hissediyor. *D harfi için iyi bir bilgi nedir?*

"Bak," diyor Rhaina sessizce, Emma'yı dirseğinden tutup toplanan küçük kalabalıktan uzaklaştırarak. "Sen tuhaf doğmadın, Tamam mı? O yüzden bunu yaşayan biri olarak söylüyorum: hiç eğlenceli değil. Aslında berbat bir şey. Sakın yapmayın. Uyum sağlamaya çalışın. Dışlanmış biri olmaktan kaçının. Eskiden olduğun popüler kız olmaya geri dön."

Emma ona göz kırpmıyor. "Eskiden olduğum kıza geri dönmek mi? Vay canına. Fikriniz için teşekkürler ama bu imkânsız. Pek çok şeyin *yaşanmamış* olması gerekir. Temelde zaman yolculuğu yapmam gerekir."

Rhaina alçak sesle ve ısrarla, "Buradaki insanlar çok acımasız olabiliyor," diyor. "Biliyorum," diyor Emma. "Ama benim hakkımda istediklerini söyleyebilirler.

Umurumda değil."

Ve aslında öyle olmadığını fark etmek şaşırtıcı. Annesi öldükten sonra mesajlarına iyi dilek mesajları yağdığında, önemsendiğini hissetti... ta ki nasıl olduğunu soran insanlara dürüstçe cevap verene kadar.

İyi olduğunu söylemesi, iyiymiş gibi davranması ve iyi *olması gerekiyordu*. Bunun dışındaki her şey başkası için duygusal çalışma, kişisel sorumluluk ve kendi hayatlarını ilerletmekten uzakta geçirilen zaman anlamına geliyordu. Bir sahnede oynanacak olan hayatlar.

Işıklar sönüyordu ve oyuncular fark etmemiş gibi davranıyorlardı.

"Umurumda değil," diyor Emma tekrar, özgürlüğün tadını çıkararak.

"Şey, önemsiyorum," diyor Rhaina. "Seni önemsiyorum, her ne kadar önemsememem gerekse de, bana nasıl davrandığından sonra-"

Emma irkilir. "Ne zaman?"

Ama Rhaina sadece başını sallıyor, gözlerini hayal kırıklığı perdesi örtüyor. "Hatırlamıyorsun bile."

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor Emma. "Ama üzgünüm. Aslında, gerçekten üzgünüm."

Belki de Emma Rhaina'dan biraz hoşlanıyordur, ona yaklaşacak kadar cesur olan tek kişi olduğu için. Ama yine de.

"Sadece dur," diye yalvarır Rhaina.

"Yapamam," diyor Emma. "Bahsettiğim şeyler senden ya da benden çok daha büyük. Ridgemont'tan çok daha büyük." Çenesini kaldırıyor ve bağılıyor, "D, çölleşme için, ki bu eskisinden otuz beş kat daha hızlı gerçekleşiyor!"

"Gerçekten görmüyorsun, değil mi?" Rhaina, Emma'dan geri adım atarak şöyle diyor. "Dünya üzerinde büyük bir etki yaratacağını sanıyorsun ama tek yaptığın etrafındaki herkesi aşağı çekmek."

Emma durur, nihayet başka birini dinlemektedir. "Bu doğru değil," diye söze başlar ama Fransızca öğretmeni Bayan Coleman aniden ortaya çıkar ve "Bayan Blake, benimle geliyorsunuz," der.

"Bonjour, madam," der Emma çabucak. "Je préférerais ne pas aller avec vous-"

Bayan Coleman sıkılmış dişlerinin arasından, "İstemeseniz de umurumda değil," dedi. "Öylesin."

"Au revoir!" Emma, şu anda koridorda tek başına duran Rhaina'ya sesleniyor. "F becerdin içindir! Hepimiz gibi-"

BÖLÜM 12

"EMMA BLAKE, sizinle tanıştığımıza memnun oldum," diyor Ridgemont Akademisi terapisti Lori Bly, sesi sıcak ve alçak.

Emma kuru bir sesle "Öyle mi?" diye soruyor, ofiste gözlerini gezdiriyor, duvardaki siyah-beyaz fotoğraflardan terapistin masasına kadar her şeyi inceliyor.

şık siyah bir takım elbise ve zarif gümüş bir bob. Emma, yaşlanmak gibi bir planı olsaydı bir gün saçlarını böyle yapacağını düşünüyor - boya yok, röfle yok -. Ki öyle değil.

"Neden burada olduğunuzu anlatabilir misiniz?"

"Bu bir tür 'doğrudan küçülmeye git, geçme' türünden bir şeydi. şey," diyor Emma. Lori ona aşırı doldurulmuş kanepede rahat etmesini söylemiş olmasına rağmen sert bir hasır sandalyede oturuyor. Midesi gurulduyor. Kahvaltıyı kaçırmıştı, şimdi de öğle yemeğini kaçırıyor. Böyle devam ederse, yanmadan önce açlıktan ölecek.

"Gülümsüyorsun," diyor Lori, kendi gülümsemelerinden birini çıkararak. Emma gözlerini kırıştırıyor. "Öyle miyim?"

Terapist gülümsemesini Emma'ninkini yansıtacak şekilde ayarlayarak, "Hafifçe," diye açıklıyor. "Tuhaf. Nedenini bilmiyorum." Emma tırnaklarını avuçlarının içine batırıyor. Keskin ve küçük bir acı onu kolunun acısından biraz olsun uzaklaştırıyor,

ve bunun gülümseme sorununu da halledeceğinden emin.

Lori uzun parmaklarını çenesinin altında birleştiriyor. "Bazı rahatsız edici iddialarda bulunduğunuzu duydum."

Emma biraz aptalı oynamaya karar verir. "İklim değişikliği hakkında mı? Bunlar *iddia* değil, gerçek. Ve rahatsız olmalısınız. Dehşete düşmelisiniz. Herkes korkmalı."

"Kendini yakmaktan bahsediyorum." Lori bunu eşit bir tonda söylüyor.

Emma bunda bir yargı olmadığını kabul etmek zorunda. Kadın işinde iyi.

"Oh. Bu." Tanrım, kollarını inatla göğsünde kavuşturmak için neler vermezdi! Elinin arkasını ya da yoldan daha uzak bir yeri yakmalıydı.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Lori soruyor.

"Pek sayılmaz."

Terapist tam beş dakika boyunca sessiz kalır. Bu utanç vericidir ve Emma gıcırdayan sandalyesinde kıpırdanmaya başlar. Bunun, aniden duygularını açarak sessizliği doldurmasını sağlamak için bir numara olup olmadığından ya da bir öğrencinin kendini ateşe vermesi fikrinin terapist için o kadar da ilginç olmadığından emin değil.

"Canın çok yanıyor olmalı," diyor Lori sonunda.

Emma ifadeyi kasıtlı olarak yanlış anlar. "Evet. Yanıklar berbat. Eğer kaçınıbiliyorsanız sakın almayın."

"Bahsettiğim acı bu değil ve sanırım sen de bunu biliyorsun."

Tamam, biliyor. Ama bu kadının ona yardım edebileceğini düşünmüyor. Arkadaşları varken, onlardan birkaçı Lori'yi ziyaret etmiş ve kadının duygularıyla temasa geçmelerine, iç benliklerine erişmelerine ve daha iyi bir yol bulmalarına nasıl yardımcı olduğunu anlatarak oradan ayrılmışlardı. Emma'nın bunların hiçbirine ihtiyacı yok; nasıl hissettiğini çok iyi biliyor, kendini ifade etmek için güvendiği şey dış benliği ve yürüdüğü yolun sadece giderek yaklaşan bir sonlanma noktası var.

"Dokuzuncu sınıf öğrencisiyken Ridgemont'a geldiğin zamanı hatırlıyorum," diyor Lori. "Çok mutlu görünüyordun. Tüm derslerinde başarılıydın. Futbol ve tenis takımlarına girmiştin ve gazete için bir köşe yazısı yazmıştın. Okulda fırtına gibi esiyordun. Ama *annen* yeni ölmüştü. Ve bunu kimse bilemezdi! Hiç yardıma ihtiyacın yokmuş gibi görünüyordun."

İhtiyaç duymuyor gibi *görünmek*, ihtiyaç duymamaktan çok farklıdır, Emma işaret etmeyi düşünüyor. Ama terapistin de tam olarak bunu kastettiğini tahmin ediyor. Emma duygularını saklıyor, Emma içsel benliğiyle temas halinde değil.

"Ve sen de yakın zamana kadar başarılı olmaya devam ettin," diye devam ediyor Lori. Emma başını sallıyor. "Kulağa doğru geliyor."

"Kız kardeşinin ölümü her şeyi değiştirdi, değil mi?"

Emma kolunu karıştırıyor, Lori'nin de Hastings gibi o kelimeyi kullanmadığının farkında. Bu konu hakkında konuşmak istemiyor, düşünmek istemiyor.

Kız kardeşi yanında olduğu için annesinin kaybını nasıl kaldırabildiğini, ortak kederlerinin bu yükü daha az hissettirdiğini anlatıyor. Kızlar başarılı olmak üzere yetiştirilmişlerdi ve bu da yataktan kalkmak, hayata devam etmek ve her şey yolunda gidecekmiş gibi davranmak anlamına geliyordu. Güçlüydüler, sorumluluk sahipleri, onlar Blake'ti

Kızlar. Ama Claire hayatta kalmayı tercih ettiğinde, Blake olmak çok daha zor görünüyordu.

"İşleri senin için biraz daha kolaylaştırabilecek şeyler var," diyor Lori sonunda. "İlaçlar, örneğin-"

"Ridgemont'taki çocuklar ilaçları M&M gibi yiyorlar," diye araya giriyor Emma. "İlgilenmiyorum." Babasının inancını eklemedi - ilaçların hayatla başa çıkamadığınızı, sadece insan olmanın stresi altında ezildiğinizi kabul etmek anlamına gelir.

Lori başını sallar. "Öfkenizi duyuyorum," diyor. Emma gözlerini deviriyor. "Tamam, her neyse."

"Bazen öfke üzüntüden daha kolay geliyor." Emma'nın koluna bakıyor. "Ve fiziksel acı duygusal acıdan daha iyi hissettirebilir."

"İnan bana," diyor Emma acı bir şekilde, "hiçbiri iyi hissettirmiyor."

Lori uzanıp Emma'nın eline dokunuyor, sadece bir anlığına. "Dinliyorum."

Emma gözleri dolmaya başladığında başka tarafa bakıyor. Basit bir ifade ama en son ne zaman birinin ona söyleyeceklerini gerçekten dinlediğini söylediğini hatırlayamıyor.

Hastings onun öğrenci gazetesindeki makalesini kapattı.

Montgomery onu sınıfta susturdu.

Rhaina koridorda normal olması için ona yalvardı.

Kimse onun söyleyeceklerini duymak istemiyor. Belki bu kişi hariç... işi dinlemek olan biri, dinlemek için para alan biri.

Emma elini Lori'den çeker ve babasının ona söylediği başka bir şeyi hatırlayarak gözyaşlarını siler. *Gözyaşları köpekbalıkları için sudaki kan gibidir. Biraz dökülürse, yırtıcı bir hayvan harekete geçecektir.*

BÖLÜM 13

EMMA boğazını temizler ve orta parmağına taktığı annesinin sınıf yüzüğüyle oynar. "Ailemin yüzde ellisi *öldü*," diyor sertçe. "Bunun hakkında konuşmanın durumu nasıl daha iyi hale getireceğini anlamıyorum."

Lori başını sallar. "Konuşmanın sihir olduğunu söylemiyorum. Kimseyi hayata döndürmez. Ama içinizdeki her şeyi sıkı sıkıya kapalı tutmak tehlikelidir."

Emma terapistin sakın bakışlarıyla karşılaşır. *Aynı dünyada bile yaşamıyoruz*, diye düşünüyor. *Buranın nasıl bir yer olduğu hakkında hiçbir fikrin yok*.

Ama o diyor ki, "İyi. Annem kanserden öldü, kız kardeşim de intihar etti. Şimdi mutlu musun?"

"Hayır, Emma, şu anda mutlu olduğumu söyleyemem. Ama çok mutluyum. sempatik." Lori gözlüklerini burnuna doğru itiyor. "Bu genelde insanlara söylediğim bir şey değil ama kardeşimi intihar sonucu kaybettim."

Emma gıcırdayan sandalyesinde daha dik oturuyor. "Bunu nasıl yaptı?" Lori bu yanıt karşısında gözlerini kırptırınca Emma kızarır ve hemen ekler: "Yani, kaybınız için çok üzgünüm."

"Teşekkür ederim," diyor Lori. İç çekiyor. "Babamızın silahıyla kendini vurdu. On sekiz yaşındaydı." Başını neredeyse belli belirsiz sallıyor. "Bu yıl kırk yaşında olacaktı."

"Özür dilerim," diyor Emma.

Ama bunun gerçekten doğru olup olmadığını bilmiyor. Lori sadece onunla ilişki kurmaya, onun durumunu anladığını göstermeye çalışıyor. Ama anlamadığı çok açık. Emma'nın tüm sorunlarının aile üyelerinin ölümünden, duygularını uzlaştıramamasından kaynaklandığını düşünüyor. Emma, ölümünün başkalarını değişimi kolaylaştırmak, dünyayı kurtarmak için nasıl motive edeceği hakkında konuşmayı tercih ediyor. Lori, Emma'nın *neden* kendini yakmak istediğini sormadı, ki asıl soru da bu.

Ama ne Montgomery, ne Hastings, ne de Rhaina. Sadece onun *içinde* neyin yanlış olduğunu bilmek istiyorlar, dünyanın onun *dışında* çok daha önemli.

"Şimdi ne düşünüyorsun?" Lori sorar ve Emma bakışlarını duvardaki çerçeveli kuş resminden çeker.

Kuşları görmek istiyorum. Gerçek kuşlar.

Emma iç çekiyor. Belki uyumlu davranırsa buradan daha çabuk çıkar. "Kapana kısılmış hissediyorum," diyor. "Bu okulda kapana kısılmış, bu ofiste kapana kısılmış ve kafamın içinde kapana kısılmış." Tırnaklarını tekrar avuçlarının içine batırıyor, bir parça gerçeğin ağzından kaçtığına farkında. "Bazen sabah uyandığımda

Gecenin bir yarısı nefes bile alamıyormuşum gibi geliyor."

"Sonra ne oluyor?" Lori soruyor. "Ne yaparsın?"

"Beni ezen bu devasa ağırlıkla orada yatıyorum ve tekrar nefes alabilene kadar sessiz kalıyorum."

"O zaman tekrar uyuyabilir misin?"

"Bugünlerde pek uyuyamıyorum. Ama Ambien önerecekseniz, önermeyin."

Öldüğümde uyuyacağım, babasının sık sık tekrarladığı sözlerden biriydi, dizüstü bilgisayarının üzerinde gezinirken annesi ona bir kez daha yorgun görüldüğünü söylüyordu.

"O zaman sanırım bir cesetle kucaklaşmayı dört gözle bekleyeceğim," diye karşılık verdi annem. Ama onu bu konuda geçmeyi başardı.

"Uyku yardımcıları önermeyecektim." Lori sandalyesinde arkasına yaslandı ve uzun bacaklarından birini diğerinin üzerine attı. "Yine de kız kardeşin hakkında bir şeyler duymak istiyorum, eğer istersen. Çok yakın olmalısınız."

Emma kesinlikle öyle olduğunu düşünüyordu. Ama daha sonra Claire'in kendisinden ne kadar çok şey sakladığını fark etti. Kız kardeşini hiç tanıyıp tanımadığını merak eder.

"Noel arifesinde bir araba kazasında öldü." Emma'nın sözleri dümdüz ve künt çıkıyor. Hattın diğer ucundaki babasının acı dolu sesini hâlâ duyabiliyordu, babasının kararlılık ya da öfkeden başka bir şey ifade ettiğini duymanın şoku bacaklarının çökmesine neden olmuştu. Birdenbire yerdeydi ve tavan üzerinde dönüyordu. Çenesinde o düşüşten kalma bir yara izi var. "O sabah kar yağmıştı ama bir buz parçasına çarpmamıştı.

Polis, Claire'in arabanın kontrolünü kaybettiğine dair hiçbir işaret olmadığını söyledi." Boğazında büyüyen yumruyu yutuyor. "Ya da fren yapmaya çalıştığına dair."

Bir süre durakladıktan sonra Lori, "Bu çok zor. Çok üzüldüm."

Emma bunu söylemesi gerektiğini biliyor -ve *az önce* Lori-'ye de söyledi- ama birinin ona bunu söylemesinden kesinlikle nefret ediyor. *Üzgün müsün? Çılgılık atmak istiyor. Bunun beni daha iyi hissettireceğini mi sanıyorsun?*

*Daha iyi mi? **Hiçbir şey** beni daha iyi hissettiremez. O yüzden "özür "ünü alıp kışına sokabilirsin.*

"Bana onun hakkında başka bir şey söyleyebilir misiniz? Yani hayatı hakkında?" Emma, "Nereden başlamam gerekiyor?" dedi.

Claire benim her şeyimdi.

"Onunla ilgili ilk anınıza ne dersiniz?"

"Neden?"

"Nereden başlamanız gerektiğini sormuştunuz. Başlangıç iyi bir yer gibi görünüyor."

Emma iç çeker. İyi. Oyunu oynayacak. Hafızasının tozunu alacak. Kimsenin gerçekten istemediği bir hediye gibi sun. Lori'nin atlamasını istediği çemberlerden atla.

"Tamam. Üç yaşındaydım. Claire on bir yaşına yeni girmişti ve doğum günü için ailem arka bahçemize devasa bir oyun yapısı inşa ettirdi" diyor. "Bir kule, salıncaklar, kaydıraklar, tırmanma duvarı, her şey vardı. Claire komşumuzla birlikte kuledeydi ve benim de dadı ile birlikte içeride olmam gerekiyordu. Ama ben köpek kapısından kaçmıştım ve kulenin altında durmuş ağlıyordum çünkü kız kardeşimle oynamak istiyordum. Claire beni duyar duymaz kulenin penceresinden atladı ve beni kucağına aldı. Beni bebek salıncağına koydu ve ben gülmekten çılgılık atana kadar ileri geri itti."

Emma, Lori'nin sehпасından bir mendil alır. Kendini ağlamaktan alıkoyamıyorsa, en azından gözyaşlarını düşmeden önce kurulayabilirdi. "O gecenin ilerleyen saatlerine kadar kimse ayağını kırdığını anlamadı." Gözleri yanıyor. "Claire böyle bir insandı. İnsanlarla ilgilenirdi. Özellikle de bana göz kulak olurdu. Her zaman onun yolundan gidebilirdim." Emma peçeteyi tomarlayıp yere fırlatır. "Ve şimdi sonsuza dek gitti ve bana ne yapacağımı, nereye gideceğimi söyleyecek kimse yok ya da... biliyorum."

Lori, Emma'ya bir mendil daha uzatır. "Hiçbir yere gitmeni istemiyoruz," diyor. "Bizimle kalmanı istiyoruz. Daha iyi hissetmene yardımcı olmak istiyoruz. Sence bu mümkün olabilir mi?"

Emma parmaklarını kısa siyah saçlarında gezdiriyor. "Bunu ben de bilmiyorum," diyor.

İmkânı yok, diye düşünüyor. Çünkü bana hala nedenini sormadın.

BÖLÜM 14

KİLİT. DÜDÜK. KİLİT.

Emma yatağında hareketsiz yatıyor.

Tak tak.

"Emma?"

Emma yüzünü kapıya doğru çevirir ama başka bir şey yapmaz. "Emma, orada olduğunu biliyorum. Olivia söyledi. Ben Jade."

"Ve Celia."

Tak

tak.

Tak

tak.

Emma kapı kolunun dönmesini ve kapının içeri doğru sallanıp hâlâ arkadaş olmaya çalışan iki kızın ortaya çıkmasını izler. Pijamaları içindedirler, yüzleri nemli, yeni ovulmuştur. Celia uzun boylu, tıknaz ve sarışın. Jade ufak tefek, zayıf ve kuzguni saçlı. Celia, Olivia'nın kış tatilinden sonra getirdiği lavanta rengi tüylü halının üzerinde gergin bir şekilde duruyor - artık tüm influencer'larda bir tane olduğunu iddia ediyor - ama Jade cilt kremi ve diş macunu gibi kokarak hemen içeri süzülüyor.

"Hey sen," diyor büyüleyici aksanıyla. Doğma büyüme Londralı ama annesi Amerikan Ridgemont mezunu. "Tanrım, bu halı çok rahatsız edici, sence de öyle değil mi? Tek boynuzlu at kusmuğuna benziyor."

"Hoşuma gitti," diyor Celia, ayak parmağını içine sokarak. "Yumuşak."

Altına saklanmak istiyormuş gibi görünüyor, diye düşünüyor Emma.

Emma'nın yüzüne bakmaktansa tek boynuzlu at kusmuğuna bakmayı tercih eder gibi. Emma'nın yıkanmasının üzerinden geçen süre göz önüne alındığında, bu anlaşılabilir bir durum.

Jade parlak siyah saçlarını omzunun üzerinden atıyor. "Celia'nın rütbeli zevki bir yana," diyor, "içeri daldığımız için özür dileriz. Uyumuyordunuz, değil mi?"

Uyku, uyku nedir? "Hayır," diyor Emma. "Ben sadece dinleniyordum."

Tavana bakıyor ve kıyamet saatini kontrol ediyor.

Onlara gülümsemeye çalışıyor, ama yüzü kaskatı ve tuhaf hissediyor. Onu kontrol etmeye gelmelerine çok seviniyor ama keşke hiç zahmet etmeselerdi diyor. Lori'nin yaptığıının aynısını yapacaklar - ona konuşmak isteyip istemediğini soracaklar, sonra konuşması için baskı yapacaklar, sonra da konuşmayı yanlış yerlere yönlendirecekler

şeyler. Eğer doğum günü olsaydı ve üzerinde on yedi mum olan bir pastası olsaydı, onları üfler ve herkesin onu rahat bırakmasını dilerdi.

"Oturabilir miyiz?" Jade söylüyor ama Emma'nın masasındaki sandalyeyi çoktan çekmiş. Celia Olivia'nınkine oturuyor.

"Kendini evindeymiş gibi hisset," diyor Emma. Sonra da ne zaman arkadaşlarından biri eve gelse annesinin söylediği şeyi söylüyor. "Sana atıştırmalık bir şeyler ikram edebilir miyim?"

"Sende ne var?" Celia sorar, ama Jade ona bir bakış fırlatır ve Celia pembeleşir. "Üzgünüm, unut gitsin."

Emma'nın annesi Sarah eskiden ev yapımı bisküvi ya da muzlu ekmek bulundururdu. Emma yemek pişirmeyi bilse bile yurttaki fırın yok, ama en azından Olivia Target'tan nasıl atıştırmalık yiyecek alacağını biliyor. Bir kereden fazla, Emma, Olivia'nın sağlıklı beslenmenin iyi bir cilt için ne kadar önemli olduğuna dair bir film çekmesini ve ardından bir paket Fritos açmasını izlemiştir.

"Pringles," diyor Emma, Olivia'nın atıştırmalık çekmecesini açarak. "Lärabars, jelibon, ramen..."

Jade saçlarını diğer omzuna doğru savurarak, "Biz almayalım, teşekkürler," diyor. Sonra öne eğiliyor, dirseklerini dizlerine koyuyor ve "Emma, Sadece iyi olup olmadığınızı görmek istedik." Kaşları güzelce çatılıyor. "Çok açık sözlü olmak istemem ama son zamanlarda biraz çatlak davranıyormuşsun gibi geliyor."

"Jade," diye bağıyor Celia, yüzü kızarak. "Biraz *nazik* ol."

"Demek istediğim şu ki, şu anda işler senin için zor gibi görünüyor ve sadece şunu söylemek istiyorum, biraz boktan ve yalnız hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyoruz - ve senin için buradayız, tamam mı? Yalnız *değilsin*."

Emma ona küçük bir baş selamı veriyor. Elbette teknik olarak *yalnız* değildir; bir dediğini iki etmeyen bir oda arkadaşı vardır; Ridgemont'ta sekiz yüz öğrenci vardır ve bunların sadece yüzde onuna katlanamaz; iki arkadaşı da bu odadadır. Ama kış tatilinden sonra geri döndüğünden beri -Claire'in cenazesinden sonra- Emma ile diğer herkes arasında görünmez bir duvar var. Duvarın bir tarafında dersler, arkadaşlar, aşklar ve dedikodularla dolu normal bir dünya var. Diğer tarafta ise bunların hiçbirinin önemli olmadığı yas dünyası. Emma artık orada yaşıyor. Ve orada yalnız. Başka kimsenin geçemeyeceği bir yerde.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Celia sorar.

Emma sertleşiyor. "Bu konuda konuşmaya çalıştığımı ama kimsenin beni dinlemek istemediğini hatırlıyor musun?"

Celia, "Gazetede yayınlamak istediğın şeyi mi kastediyorsun?" diyor.
"O şey mi?" Emma acı bir şekilde tekrarlar.
Celia yine kızarır. "Özür dilerim. Kız kardeşinle ilgili parçayı kastetmiştim."
"Evet," diyor Emma. "Demek istediğim tam olarak buydu. Okudun mu?"
"Onu hiç görmedim. Sadece Bayan Hofmann'la bu konuda tartıştığınızı
duydum." Emma çekmecesine uzanır ve kahve lekeli bir sayfa çıkarır.
"İşte," diyor. "Bu aslında konuşmak istediğim ve Bayan Hofmann'ın görmenizi
istemediğı bir şey."

BÖLÜM 15

CLAIRE'İN ANISINA: RIDGEMONT ACADEMY'YE AÇIK MEKTUP

Benim adım Emma Caroline Blake. Ama kendimi bildim bileli başka bir ismim var: Claire'in Küçük Kız Kardeşi. Eskiden buna içerlerdim. Ama şimdi, birinin bana böyle seslendiğini duymak için her şeyimi verirdim.

Claire Isabelle Blake altı yıl önce Ridgemont'tan mezun oldu. Başarılarının listesi yayınlamak için çok uzun, bu yüzden burada birkaç önemli nokta var: All-star tenis oyuncusu. Keman birinciliği. Son sınıf başkanı. Okul birincisi.

Harvard'a gitti ve buradan yüksek onur derecesiyle mezun oldu. Sonra New York'a taşındı ve JP Morgan'da kendi bölümündeki en genç Başkan Yardımcısı oldu. Düzinelerce bitki ve bir Siyam kedisi ile güzel bir SoHo dairesinde yaşıyordu.

Claire Isabelle Blake her şeye sahipti.

Güzel olduğundan bahsetmiş miydin? Milyonlarca fıkrayı ezbere bildiğinden? Tanışabileceğiniz en nazik, en cömert insan olduğundan?

Evet, öyleydi. Ama sonuçta bunun bir önemi yoktu. Hiçbiri olmadı.

Geçtiğimiz Aralık ayında, hepimiz kış tatili için evdeyken, Kız kardeşim Claire kendini öldürdü. Bir not bırakmadı ama neden yaptığını biliyorum.

Perişan haldeydi.

Rüya çocuk, parlak öğrenci, mükemmel çalışan: Claire tüm hayatını başkalarının beklentilerini karşılamaya çalışarak geçirdi. Olmasını istedikleri kişi olmaya çalışarak.

Bu onu kırdı. Ve her şey burada, Ridgemont'ta başladı.

Akademik mükemmeliyet konusunda bir üne sahibiz ve bununla gurur duyuyoruz. Harvard'a o kadar çok çocuk gönderiyoruz ki

bulma ücreti. Ama hiç bitmeyen mükemmellik arayışımızın karanlık bir tarafı var. Ölümcül bir tarafı.

Acımasız baskı sürekli strese yol açar. Ve mükemmellikten daha azı başarısızlık gibi hissettirdiğinde, hepimiz kaybederiz.

Ridgemont eğitimimizin bize sunduğu fırsatlar, bizi bekleyen zenginlik ve başarı dolu yaşam hep hatırlatılıyor. Ama yıllık 75.000 dolarlık eğitim ücretinin yanı sıra maliyeti nedir?

Mutluluğumuz mu? Akıl sağlığımız mı?

Hayatımız mı?

Claire'i tanıyanlar onun ne kadar büyüğü bir insan olduğunu bilirler. Gülüşü ıslıl ıslıldı ve kahkahası bulaşıcıydı.

İçimizde en iyisiydi.

Ama ondan çok şey istedik.

Claire ölmeyi hak etmiyordu. Ve ben de dünyada en çok sevdiğim insanı kaybetmeyi hak etmedim.

Uyan, Ridgemont.

Saygılarımla,
Claire'in Küçük Kız Kardeşi

BÖLÜM 16

JADE gelir ve Emma'nın yatağının ayak ucuna oturur. Küçük, sıcak eliyle Emma'nın ayak bileğinin etrafında dönüyor. "Aşkım," der. "Bu çok güzeldi. Yayınlamana izin vermelilerdi."

Emma omuz silkiyor. "Ama yapmadılar."

Celia ne diyeceğini bilemiyor gibi görünüyor. Omuzları çökmüş bir halde kucağına bakıyor.

"Yine de yazdığın için memnunum," diyor Jade. "Ama konuşmaya devam etmelisin Emma. Kendini soyutlayamazsın. Kendine iyi bakmalısın. Ve en önemlisi, kendine tekrar zarar veremezsin. Claire bunu istemezdi."

Claire'in ne istediği artık önemli değil, değil mi? Ve dünyanın sonu gelirken neden kendimle ilgileneyim ki?

Emma duvara döner. Sadece gitmelerini diliyor. O artık onlar gibi değildir ve bunu anlamalarını sağlamasının hiçbir yolu yoktur.

Celia usulca, "Bir Lärabar isteyebilirim," der ama kimse onu onaylamaz. Emma kısa bir süre için Lori'nin Celia'nın duygularını yediğini söyleyip söylemeyeceğini merak eder.

"Claire harika bir insandı," diyor Jade usulca. "Bizi pizzaya götürmek için New York'tan nasıl geldiğini hatırlıyor musun?"

Tabii ki Emma hatırlıyor. Claire onları Vinnie's Pizza Pie'a en son intihar etmeden iki ay önce götürmüştü.

"O kadar çok yedik ki," diye devam ediyor Jade, "sonra bize yurda götürmemiz için bir turta daha alırdı."

"Vinnie'nin PP'si," diye mırıldanıyor Celia hüznle. "Yıllardır oraya gitmemiştim." "Her zaman çok mutlu görünürdü," diyor Jade. "Hayat dolu falan."

"Her şeyde iyiydi," diyor Emma, "mutluymuş gibi davranmak da buna dahildi. Herkesin ondan istediği gibi davranıyordu - sanki her şey yolundaymış ve her şey yoluna girecekmiş gibi."

"Onu çok özleyor olmalısın," diyor Jade.

Emma dişlerini sıkıyor. *Çok zor olmalı. Onu özleyor olmalısın. Şu anda gerçekten zorlanıyor olmalısın.* Neden konuştuğu herkes apaçık ortada olan bir şeyi söyleme ihtiyacı hissediyor? Ve neden kimse dinlemiyor? O

Claire'in yaptığını yapmayacağını söyledi. Kırılana kadar rol yapacaktı. Rol yapmayı bıraktı. Açıkta kırılacak ve en azından Claire'den, Ridgemont'tan, hepsinden daha büyük bir soruna dikkat çektiğinde önemli olacaktır.

"İzin almayı düşündün mü?" Celia soruyor. "Ridgemont zor, senin de söylediğin gibi. Yani, yazında. Belki de kendine bir mola vermelisin."

Jade başını sallar. "Baban izin verir miydi?"

Byron Blake'in ne kadar sert biri olduğunu herkes bilir.

Emma onlarla yüzleşmek için geri döner. Tabii ki yapmaz. Bu da diğerleri gibi cevaplamaya değer bir soru değildi. "Ben iyiyim," diyor. "Sadece olaylarla kendi yöntemlerimle başa çıkıyorum."

Celia da yatağa oturmak için geliyor ve yatak üç kızın ağırlığıyla sarkıyor. "Seni gazetede özledik," diyor.

Celia, Emma ve Jade başından beri *Ridgemont Trumpet*'ın bir parçasıydı. Jade dedikodu yazarı ve redaktördü; Celia ise yazı işleri müdürüydü.

Jade ekliyor: "Bay Jordan Soren'i baş editörlüğe terfi ettirdi, oysa herkes onun mükemmel bir *topuz* olduğunu biliyor." "Ve bence Prue Bailey'nin kafası iyi olmalı, çünkü son zamanlarda editörlüğü gerçekten berbat."

Emma biraz gülümsemekten kendini alamıyor. "Düzenlemeleri her zaman berbattı," diyor. "Yani dersten önce Caleb'ın nargilesinden çektiğini düşünmüyorsun."

İlginç," diyor Jade. "Belki de araştırmalıyız Cel. Ya da körlemesine bir araştırma yapabiliriz."

"*Trompet*'e geri dön," diye ağzından kaçırdı Celia. "Eskisi gibi olabilir." "Hayır," diyor Emma, yine ciddi. "Asla eskisi gibi olamaz."

Jade başını Emma'nın uzun bacaklarının üzerine koyar. "Bebeğim," diyor, "seni seviyoruz. Seni özledik. Sadece kendini daha iyi hissetmeni istiyoruz."

"Bak, yaptığın şeyi takdir ediyorum," diyor Emma. "Yardım etmeye çalıştığını biliyorum." Jade'in ipeksi saçları inciklerinin üzerine dökülüyor. "Ama ben iyiyim. Sen

Çocuklar kendiniz için endişelenmeniz gerekiyor - yaklaşan SAT sınavları ve AP sınavları var-"

Jade, "Bu bana yarın Fransızca dersinden kalacağımı hatırlattı," diye mırıldandı. "*Merde*."

"Celia, "Bir şeye ihtiyacın olursa bizimle konuşacağına söz verir misin?" dedi. *Her şeyi* kastediyorum."

Emma bir şeye ihtiyacı olduğunu fark eder. "Arabayı ödünç alabilir miyim?"

Celia bir an şaşırmış görünüyör. Sonra, "Evet, tabii ki! Tabii ki."

"Çok teşekkürler."

Ve Emma içtenlikle gülümser, çünkü artık bir bidon benzini nasıl bulacağı sorununu çözmüştür.

BÖLÜM 17

EMMA yatakhanedeki yatağında dönüp duruyor. Yanmış kolu zonkluyor. Olivia'nın yavaş ve sabit nefes alışları ona kendi uykusuzluğunu ve içinde hiç dinmeyen fırtınayı hatırlatarak alay ediyor.

Yuvarlanıyor ve sıcacık battaniyeleri bacaklarına dolanıyor. Yastığı onu boğmak istiyor. Geceleri tek düşünebildiği, kaçırdığı herkes. Kaybettiği her şey.

Herkes her zaman *daha kolay olacağını* söyler. *Üzüntü azalır.*

Bunlar, "*Çok zor olmalı*" diyen aynı lanet insanlar. *Claire'i çok özleyor olmalısın.*

Zamanın kayba eşit olduğunu anlamıyorlar. Bu kahrolası bir doğa kanunu. Emma yılların geçip gitmesine izin verirse, kaybetmeye devam edecek. Diğer herkes de öyle, bunu kabul etmeye katlanamamaları bile. Dünyada cahilce yürüyorlar, görmek istemedikleri her şeye sırtlarını dönüyorlar.

Ama Emma her şeyi görüyor. Ve işlerin gerçekten ne kadar kötü olduğunu bilmeleri için onlara ihtiyacı var.

Yeni bir video çekmenin zamanının geldiğine karar verir. İlkini gören olduysa da haberi yoktur. Kimse bunu yaptığınızı bilmiyorsa bir açıklama yapmanın ne anlamı var? Eğer insanlara planlarından bahsetmezse, o zaman ormanda kimsenin duyamayacağı bir yere düşen bir ağaç olur.

O, yanan ama kimsenin nedenini bilmediği kız olmayacak. Onların anlamasını sağlayacak.

Emma yataktan çıkar. Olivia bir homurtu çıkarır ve yuvarlanır, hâlâ huzur içinde uyumaktadır. Emma telefonunu ve Olivia'nın Choate'ta erkek arkadaşıyla FaceTimes yaparken kullandığı zil ışığını alır. Dolabın kapısını kaydırarak açar.

Claire öldükten sonra giymeyi bıraktığı elbiseleri bir kenara iterek ayakkabıların arasında yere oturur. Işığı açıyor ve telefonunu selfie modu. Solgun ve hayalet gibi görünüyor, siyah saçları arka plandaki karanlığın içinde eriyor. Bir mezarın içinden haber veren biri gibi görünüyor. Ya da çoktan ölmüş birine.

Umursadığından değil. Dünya yanarken notlar gibi gösterişin de bir önemi yok. Birkaç gün içinde öleceği zaman.

Dolap havasız ve spor kıyafetleri gibi kokuyor.

Tereddüt ediyor. Ruhunu açığa çıkarmak büyük bir olaydır. Onun vereceği gibi bir söz vermek.

Ama cesur olmak zorunda.

Emma uzanır ve kırmızı düğmeye dokunur.

"Hey," diyor kameraya usulca. "Yine ben. Emma, hatırladın mı? Saat gecenin ikisi ve ben dolabımda saklanıyorum. Dışarıda kimin olduğunu merak ediyorum. Yüzlerinize mi yoksa sadece kendi yüzüme mi konuşuyorum bilmiyorum. Keşke bunun bir önemi olmadığını söyleyebilseydim ama var. Beni duymanıza ihtiyacım var. Gerçekten dinlemenize. *Ve siz derken*, birçoğunuzdan bahsediyorum."

Derin bir nefes alıyor. Omuzlarını kulaklarına kadar kaldırıyor ve sonra tekrar indiriyor. "Bir grup görünmez yabancıyla konuşmanın arkadaşlarımla konuşmaktan daha kolay gelmesi çok garip. Ama sanırım arkadaşlarımla söyleyeceklerimi gerçekten duymak istemediklerini hissediyorum. Ya da belki duymak isterler ama bunu gerçekten *yapamazlar*. Bu onları çok rahatsız eder. Çok değiştim. Ama sen -her kimsen- eskiden nasıl biri olduğumu bilmiyorsun. Anlattıklarım inanabilir ya da deli olduğumu düşünebilirsiniz. Çok dikkatli dinleyebilir ya da sıkılıp bir makyaj eğitimine veya bir Hype House videosuna tıklayabilirsiniz. Bilemeyeceğim. *Ölçütleri* takip etmiyorum. *Etkileyici* olmaya çalışıyorum."

Bir nefes daha almak için durur. Kaküllerini fırçalamaya çalışıyor ama tabii ki tekrar aşağı düşüyorlar. En başta onları hiç kesmemeliydi. "Belki de bir influencer olmaya çalışıyorum. Ama size cilt ürünleri falan aldırmaya çalışmıyorum. Uyanmanızı, etrafınıza bakmanızı ve neler olup bittiğini anlamanızı sağlamaya çalışıyorum. Tam bir felaketin eşiğindeyiz.

Her şey ters gidiyor. Ve gerçekten *her şey* demek istiyorum."

Hafif, sahte bir kahkaha atıyor. "*Hadi ama Emma, abartma* diye düşünüyorsun. Abartmıyorum. Küçük şeyler, büyük şeyler: *her şey* karmakarışık. Bahar geldi, değil mi? Güzel çiçekler, kuşlar falan? Kızılgerdanlar gelmeleri gerekenden iki hafta önce geldiler, Çünkü küresel ısınma göç düzenlerini değiştirdi. Robinler şimdilik iyi olacak. Peki ya size son elli yılda üç milyar kuşun gökyüzünden kaybolduğunu söylesem? *Üç milyar!* Bu rakam Çin ve Hindistan'ın toplam nüfusundan daha fazla." Bir ses duyuyor

dolabın dışındaki gürültüyü duyuyor ve STOP'a basıyor. Olivia uykusunda bir şeyler mırıldanıyor, korna çalarak horluyor ve sonra tekrar sessizleşiyor.

"Lafı açılmışken," diyor Emma, "gezegene daha fazla insan tıkıştırmaya devam ediyoruz ve bilin bakalım ne oluyor - flaş haber, çocuklar - dünya *daha fazla büyümüyor*. Dünya daha fazla tatlı su, daha fazla verimli toprak ya da daha fazla fosil yakıt üretemez. Doğal kaynaklarımızı tüketiyoruz ve Ne kadar çok olursak, o kadar hızlı yok olacaklar. Öyleyse neden hiçbir sonucu olmayacakmış gibi Kuzey Kutbu'nda sondaj yapmaya, SUV'larımızı sürmeye, Amazon'u kesmeye ve nehirlerimizi kirletmeye devam ediyoruz?"

Daha yakına eğilip fısıldıyor. "Bu arada millet, *plastikle* dolu olduğunuzu biliyor musunuz? Her hafta bir kredi kartı değerinde plastik yiyoruz. Yine de fark etmiyoruz, çünkü bunlar mikroplastikler, bize yiyeceklerimiz ve suyumuzla geliyorlar. Ve tozluklarımızdan ve polarlarımızdan. Dünyayı ve kendimizi kirletiyoruz. Dumanı, orman yangını dumanını ya da çöplerle kaplı sahilleri görebiliyoruz ama bedenlerimize yaptıklarımızın sonuçlarını göremiyoruz." Yüzünü buruşturuyor. "Yine de. Bu arada, hayal edebileceğinizden çok daha fazla garip kimyasal maddeyle dolusunuz ve bunların bize ne yaptığını da bilmiyoruz. Onlara sonsuza kadar kimyasallar diyorlar çünkü bedenler onlardan asla kurtulamaz."

Sesi yükselmeye başlar. Öfkesi alev gibi sıcak. "Şimdi ne öğrenmek istiyorsun? Modern kölelik mi? Nükleer silahlanma mı? Siber savaş mı?" Parmağıyla şakağına vuruyor. "Bir numaralı kapıyı ele alalım, bu eğlenceli. Modern köleliğe hapsolmuş kırk milyondan fazla insan olduğunu biliyor muydunuz? Zorla evlilik ve zorla çalıştırmadan bahsediyorum. Rujunuzdaki, diş macununuzdaki ve Burger King'inizdeki palmiye yağı, yok pahasına çalışmak zorunda kalan insanlar tarafından hasat edildi. Aynı zamanda ormansızlaşmaya ve orangutanların yaşam alanlarının yok edilmesine yol açıyor, eğer bunu önemsiyorsanız. Peki giydiğin o tişört? Muhtemelen *çocuklar* onun için pamuk toplamıştır."

Emma acı bir kahkaha atar. "İç karartıcı gerçeklerle başa çıkmamdan etkilendin, değil mi? Sınıfın geri kalanının Ulusal Şiir Ayı için Emily Dickinson ezberlediği gibi ezberliyorum bu saçmalığı. Bunu yapmak istemiyorum. Ama yapmamazlık edemem."

Yüzünü kameraya doğru itiyor. "Benim bildiğim her şeyi bildiğinizde, orada öylece oturup her şey yolundaymış gibi davranamazsınız. Gelecek için *umut* varmış gibi bile davranamazsınız. Her şeyi berbat ettik. her şey!"

Sonra kamera lensini kapatıyor, böylece sadece sesi kaydediliyor.
"Dünya yanıyor. Ama önce ben yanacağım," diyor. "Bundan iki gün sonra.
Burada, New Hampshire'ın Beyaz Dağları'ndaki Ridgemont Akademisi'nde. Ve
hepiniz izleyebileceksiniz."

YANGIN VİDEOSU # 2

Organdonor 2 saat önce

mike grieve 5 saat önce

wtf

Anniebananie 5 saat önce

Omg bu çok iç karartıcı

deadnaughtpirate 5 saat önce

Birisi bu kızın ailesini arasın.

Narwhalmusic 5 saat önce

"İlk önce ben yanacağım." Bu çok iyi.

Panda c 5 saat önce

Yap, yap, yap.

Misha 6 saat önce

Gerçekten bunu yapacak.

GamerJo69 6 saat önce

Seni tanımiyorum ama bunun kötü bir fikir olduğunu söylemeliyim.

BÖLÜM 18

Yangından iki gün önce

EMMA'NIN VİDEOSU YANGIN ÇIKARDI. Cinas... kaçınılmaz.

Belki de onu bu kadar şaşırtmamalıydı. Ama Emma henüz yarı uyanıktır ve kahvaltı için yemek salonuna girerken neredeyse hiçbir şey düşünmemektedir. Odaya adımını atar atmaz herkes sessizleşir. Kafalar ona doğru dönüyor. Birinin fısıldadığını duyuyor, "Bu o, bu o kız. Emma Blake."

Emma arkasını döndü ve koridora doğru yürüdü. Sonra duvarın diğer tarafında duruyor, ağır ağır nefes alıyor. Kalbi güm güm güm atıyor, öyle ki göğüs kafesi sarsılıyor.

Ne bekliyordun ki? diyor bıkkın bir iç ses.

Bu kadar çabuk beklemiyordum, diyor bir diğeri.

Emma avuçlarını serin fayansa bastırıyor. Dizleri bükülmek istese bile duvarın onu nasıl ayakta tuttuğunu hissediyor. Biri gelip onu dirseğinden tutup müdürün odasına sürükleyene kadar ne kadar zaman geçecek? ofisi mi? Ya da terapistin? Ya da belki Concord'daki psikiyatri hastanesine kadar?

Söylemeniz gereken şey tam da sizi susturmak istemelerine neden olan şey olduğunda bu gerçek bir sorundur.

Ya da seni hapse atarım, diyor 1 numaralı ses.

"Kızım," diye ciyaklıyor Jade, yemek odasından fırlayıp Emma'nın üzerine atılıyor. "Ne yapıyorsun, neler olduğunu anlıyor musun?"

Emma titreyerek, "Oldukça iyi bir tahminim var." der. Kolu zonklamaya başlar.

"TikTok tepki videosu şimdiden neredeyse bir milyon kez görüntülendi ve Batı Yakası henüz uyanmadı bile."

Emma ona göz kırpmıyor. "Ne?"

Yeşim, okul günü boyunca odalarında bırakmaları gerektiği halde, yüzüne bir telefon tutuşturuyor. "Bak," diyor, "çıldıracaksın."

Emma ekranda kendi YouTube videosunun önüne yerleştirilmiş bir kızı izliyor, başını sallıyor ve metin kutularını işaret ediyor - bir kutuda "Kız haklı" diyor; bir diğerinde "wtf KUŞLAR?!?!" diyor - ama buna dayanamıyor ve arkasını döner.

"Söyleyeceklerimin, rastgele birinin tepki videosundan daha ilginç olabileceğini düşünürdüm" diyor sessizce.

"*Rastgele* değil. Bu Kiara Chang. Bir milyon takipçisi var!"

"Bir jilyon gerçek bir sayı değildir. Ve sen hâlâ asıl noktayı kaçıırıyorsun. Ciddi olduğumu düşünmüyorsun," diyor Emma. "Bunu yapacağımı düşünmüyorsun."

"Tabii ki bunu yapacağını düşünmüyorum," dedi Jade, "çünkü sen tamamen deli değilsin. Sadece şu anda zor bir dönemden geçiyorsun ve böyle davranıyorsun."

"Peki psikoloji diplomanı ne zaman aldın?"

"Oh, Emma," diyor Jade, "böyle yapma. Kendini ateşe vermeyeceksin. Sen öyle değilsin. Bay Jackson'ın bize bahsettiği Budist adam gibi değilsin."

"Thích Quảng Đức," diye araya giriyor Emma ve evet, o da tam olarak böyle biri. Ya da... olmak istediği kişi.

"Evet, o, bir caddenin ortasında bir yerde yanmayacaksın!"

Doğru, bunu burada, kampüste yapacağım.

Jade yalvarırcasına "Seni seviyorum," diyor ama gözleri hâlâ telefonunda, bir influencer'ın Emma'nın videosuna verdiği tepkinin orijinalinden daha fazla izlenmesini izliyor. "Sevdiğimi biliyorsun."

"Ben de seni seviyorum," diyor Emma içi boş bir sesle.

"İlk derse kadar benimle yürü. *Benimle* konuş sevgilim, internetteki yabancılarla değil. Ben de dünyayı önemsiyorum. Hepsini önemsiyorum! Ama en çok seni önemsiyorum. Seni böyle davranırken görmek istemiyorum."

Emma başını sallar. Şu anda Jade'le başa çıkamaz; kimseyle başa çıkamaz. "Odama geri dönmeliyim. Grafik hesap makinemi unutmuşum. Hazırlıklı olmadığımızda Brighthouse'un ne kadar sinirlendiğini biliyorsun."

"Ah," diyor Jade, yüzü biraz düşüyor. "Tamam. Öğle yemeğinde görüşürüz, değil mi?"

"Doğru," diyor Emma ve Jade başka bir şey söyleyemeden aceleyle uzaklaşıyor.

Çimlerin üzerinden geçiyor, ki öğrencilerin bunu yapmaması gerekiyor, çünkü yollarda kimseyle karşılaşmak istemiyor. Bir manolyanın altından geçiyor.

ve beyaz çiçekleri havayı tatlılıkla doldurur.

Bir düşünce onu durdurur *-bu kokuyu özleyeceğim- ama* hızla yoluna devam eder. Manolya iklim değişikliği nedeniyle birkaç yıl içinde ölebilir. Mecazi gülleri koklamak için şimdi durursa, gelecekte burada olmayacaklar.

Emma yatakhanesinin kapısını açar ve koridordan odasına doğru ilerler. Duvarlar çirkin bir sarıya boyanmış ve Olivia'nın aptal Broadway müzikal posterleri asılmış ama güneş ışığı büyük pencereden süzülüp yatağını ısıtıyor ve beyaz yorganı parlatıyor.

Soluk gül rengi kadife kılıflı yastığının üzerine yüzüstü düşer. Kalkmak istemiyor. Grafik hesap makinesinin nerede olduğunu bilmemesi önemli değil. Matematikten kalıyor. Ne olmuş yani? Üç milyar kuşun öldüğünü -gerçek bir bilimsel gerçek- paylaşmışken matematiğin ne önemi var, ama Jade'in tek umursadığı bir influencer'ın *milyonlarca* takipçisi mi?

Koridordan sesler duyuyor. Bir kahkaha tonu var. Güneyli aksanıyla konuşan biri bahar dansından bahsediyor. Bir başkası eski kız arkadaşına gönderdiği bir mesajdan pişmanlık duymaktadır.

Hiçbiri önemli değil.

Onlar bunu anlamıyor ama Emma anlıyor.

"Çim hokeyi takımındaki herkese gösterdi!" diye bağırıyor ses.

Kimin umurunda, *kimin umurunda*, *kimin umurunda*, diye fısıldıyor Emma yastığına ve polisler kapısına dayanana kadar bunu söylemeye devam ediyor.

BÖLÜM 19

EMMA UYANIR, korku dolu bir çığlık atar ve yastığını kurşun geçirmez bir kalkan gibi göğsüne bastırır.

"İyi misiniz?" diye soruyor ilki aceleyle, uzun sarı saç örgüsünü bir omzunun üzerine atmış bir kadın. İsim etiketi onu D. Wozniak olarak tanımlıyor.

Diğeri, bir adam, "Emma Blake?" diyor. Emma adamın adını öğrenmeye zahmet etmez. Hızlı bir bakış ona bunun kampüs polisi olduğunu, gerçek polisler olmadığını söyler. Kolluk kuvvetleri JV ekibi gönderilmiş.

"Güvenlik kontrolü için buradayız," diyor Wozniak. "Telaşlanmayın."

"Oh, telaşlanmadım." Emma yastığı bir kenara fırlatır. "Ben sadece altıma işedim. Burada ne yapıyorsun?"

Wozniak, "Tehlikede olduğunuza dair bir telefon aldık," diyor.

"Ben yatıyordum! Tek tehlike sizin beni ölümüne *korkutmanızdı!* Kapıyı çalabilirdiniz!"

Wozniak başını sallıyor ama adam şöyle diyor: "Bir tehdit ihbarı aldık, kendine zarar verme tehdidi. Durum göz önüne alındığında, içeri girmenin ihtiyatlı olacağını düşündük."

Babası, *karşı tarafın kanıtı olsa bile asla hiçbir şeyi kabul etme*, derdi.

"Birinin kapısını tekmelemek pek ihtiyatlı bir davranış değil," diyor Emma. "Dediğim gibi, sadece dinleniyordum. Başım ağrıyor. Ve senin sayende neredeyse kalp krizi geçiriyordum."

Kalbi hâlâ çarpıyor, düşünceleri hızla akıyor. Dışarıdan bakıldığında, kiralık polise karşı rahat davranacaktı ama içinde çıldırmak üzereydi. Aramayı kim yaptı? Kim aradı?

Jade, sen olmasan iyi olur.

Wozniak, "Sakıncası yoksa odanıza bir göz atmak istiyoruz," diyor ama erkek memur cevap beklemeden çekmeceleri karıştırmaya başlamış bile.

"Neden? Ne arıyorsun?" Emma soruyor.

Birbirlerine bakarlar. Emma sırayla her birine ters ters bakar.

"*Silahım* falan mı var sanıyorsunuz? Benim hiç silahım yok! Neden grafik hesap makinemi aramıyorsunuz? Günlerdir bulamıyorum."

Wozniak, "Aslında sizin izninize ihtiyacımız yok," diyor.

"Oh, yani sadece kibarlık mı yapıyorsunuz?" Emma sesindeki iğneleyici ifadeyi saklamaya bile çalışmıyor. "Tanrım, teşekkürler."

"Emma, Emma, burada neler oluyor?" Bayan Vickers Kampüs polisini iterek geçer ve Emma'nın yatağının önünde durur. Hâlâ tüylü terliklerini giyiyor ve saçları eski moda bigudilerle toplanmış.

"*Onlara sor,*" diyor Emma. "Tek bildiğim yurda geri döndüğüm. Çünkü bir şey unutmuştum ve bir de baktım ki odamda bir SWAT timi var. Ciddi şekilde yetersiz finanse edilen bir SWAT ekibi," diye ekliyor, bir çatlak bulmayı umarak.

Bayan Vickers memurlara döner ve ses tonu keskinleşir. "Emma sevimli, olgun ve güvenilir bir kızdır. Ona bu şekilde saldıramazsın! Neler yaşadığını bir bilerseniz..."

Bayan Vickers bir anda Emma'nın dünyadaki en sevdiği kişi oldu.

"Hanımefendi," diye söze başladı Wozniak, "Emma'nın yaşadıkları nedeniyle bize talimat verildi-"

"Son zamanlarda çok zorlanıyor, zavallı şey," dedi yurt görevlisi. "ve siz ikinizin onun odasına dalmanız bu konuda pek yardımcı olmayacak!" Annelik öfkesine kapılırken sesinin tonu yükseliyor.

"Hanımefendi," diyor erkek memur, "Ridgemont toplumunun endişeli bir üyesi tarafından arandığımız için buradayız."

"Ve Ridgemont topluluğunun bir başka endişeli üyesi olarak, sizden gitmenizi rica edeceğim." Hatta Bayan Vickers zayıf parmağını onun yüzüne doğru sallar. "Ona ben bakarım. Ben onun yurt annesiyim ve şu anda ihtiyacı olan şey de bu. Bir anneye. Şantaj değil!"

"Ama hanımefendi-"

"Doğru terim *madamdır*," diyor Bayan Vickers sert bir şekilde. "Ben Fransız kökenliyim."

Fransız kökenli mi? Bu Emma için yeni bir haber. "*Merci*," diye fısıldıyor. "*Je t'aime*, Madam Vickers. *Je t'aime* so much."

Bu sırada erkek memur açtığı çekmeceye bakıyor, parmakları içeri dalmak için seğiriyor.

"Yemin ederim, sürüngen," diyor Emma, "eğer iç çamaşırlarıma dokunursan-"

Artık rahatsız görünen Wozniak örgüsüyle oynar. "Bakın-" diye söze başladı ama Müdür Hastings odaya daldı. Kravatı eğik ve cep mendili düşmek üzere. Nefes nefese kalmış.

"Bay Hastings," dedi Bayan Vickers, "bu insanlara söyleyin-"

"Polis Emma'yı korumak için burada, Bayan Vickers," diyor kararlı bir şekilde. Omuzlarını dikleştirir. "Odasında silah arayacaklar."

"Silahlar mı?" Emma inanamayarak tekrarlar. "Ben bir okul tetikçisi değilim. Burada tehlikeli bir şeyim yok. Bu ikisine daha önce de söylediğim gibi."

Henüz benzin almadım.

"Emma," dedi Bay Hastings sertçe. "Başkalarına zarar vermen konusunda endişelenmediğimizi çok iyi biliyorsun."

Emma'nın şifonyerine dalan ve kalın parmaklarıyla eşyalarını karıştıran erkek memura başıyla selam veriyor.

Emma başını ellerinin arasına aldı. Bunu beklemiyordu. O sadece bitmesini istiyor. "Bu bir şakaydı," diyor. Sesi boğuk. Sonra yukarı bakıyor, yalvarıyor. "Bir şakaydı. Gerçekten öyle demek istemedim."

Bay Hastings'in yüzünde çeşitli ifadeler belirir. Öfke. İnançsızlık. Umut. "Bir eşek şakası," diyor sessizce. Sonra iç geçirir. "Keşke sana inanabileceğimi bilseydim."

Wozniak bir makas alırken Emma masumca göz kırpmıyor ve onları kilitli bir poşete koyar. Emma'nın mektup açacağı -büyükannesinin hediyesidir ve bir kez bile kullanmamıştır- yanındaki poşetin içine kayar.

"Okul malzemelerimi almalarına gerçekten gerek var mı?" Emma Bay'a sorar. Hastings.

"Keskin nesneleri alacaklar. Ve ben de babanı arayacağım. Tekrar."

Bu konuda o kadar mutsuz görünüyor ki Emma neredeyse gülecek. Anlıyor: o da şu anda babasıyla konuşmak istemiyor. "Ona Marcus Aurelius'u sor," der.

"Ne? Neden?"

Emma omuz silkiyor. "Babam ondan çok alıntı yapar."

"Bunun seninle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum," diyor sertçe. Yanağından bir ter damlası süzülüyor.

Zavallı Bay Hastings. Kime inanması gerekiyor, kendini diri diri yakacağını söyleyen çocuğa mı yoksa yakmayacağına ısrar eden babasına mı?

İkisinin arasında, Bay Hastings boyundan büyük işlere kalkışıyor. Daha da kötüsü, bunu zaten biliyor gibi görünüyor.

"Hiçbir şey," diyor Emma. "Ama bu şekilde sana daha iyi davranabilir."

BÖLÜM 20

Polisler dolabı karıştırırken Emma ve Mr. Hastings birbirlerine bakarken, kısa kestane rengi saçları olan yabancı bir genç kadın odaya süzülür. "Emma Blake?"

Bu da kim?

Hastings yeni geleni tanımış olmalı, çünkü yüzünü zorlukla bastırılmış bir öfke ifadesi dolduruyor. Kadının odaya daha fazla ilerlemesini engellemeye çalışır. "Size burada ihtiyacımız yok. Özel mülktesiniz."

"Günaydın Bay Hastings," diyor kadın neşeyle. "Ben de sizi gördüğüme sevindim."

Müdürün yanından geçip Emma'nın yatakta oturduğu yere doğru hızla ilerler. Bayan Vickers onun yolundan çekilmek zorunda kalır.

"Emma, benim adım Rachel Daley ve *Boston*'da muhabirlik yapıyorum. *Globe*." Başparmağını okul müdürüne doğru uzattı. "Eskiden burada, New Hampshire'da *Union Leader*'da çalışıyordum, Bay Hastings'le bu sayede arkadaş olduk."

Arkadaş kelimesini alaycı bir tavırla söylüyor, sonundaki *s* harfini çıkararak tehditkâr bir tıslama gibi çıkıyor.

Bu sırada Hastings duyulabilir bir şekilde dişlerini gıcırdatıyor. "Burası özel mülk Bayan Daley," diyor. "Emma'nın durumunu nasıl duyduğunuzu hayal bile edemiyorum ama korkarım gitmeniz gerekecek."

"Nasıl öğrendim?" Rachel soruyor, gözlerini gerçek bir şaşkınlık kaplıyor. Başını sallayan Emma'ya bakıyor. Hastings YouTube videosunu henüz bilmiyorsa, Emma'nın şimdi öğrenmesine kesinlikle ihtiyacı yoktur. Muhtemelen polislere kızın tüm ayakkabı bağcıklarını da aldırtacaktır.

Hastings kapıyı göstererek, "Emma tamamen emin ellerde ve gitmeniz gerekiyor," dedi. "Memurlardan size dışarı kadar eşlik etmelerini istemek zorunda kalırsam, bunu kesinlikle yaparım. Bu sadece Ridgemont personeli ve öğrencilerini ilgilendiren bir Ridgemont meselesidir. Halk için bir neden yok."

"Tüm internet halka açık sayılır mı?" Rachel, Emma'nın kulağına fısıldar. Emma bu kadının arkasını mı kolladığını yoksa

Hastings'i YouTube videosundan bahsetmekle tehdit ediyor, ama her halükarda onu burada tutmalı... ve mutlu etmeli.

"Neden gitsin ki?" Emma soruyor. "Burada zaten acayip bir parti var, bir tane daha olsa ne olur ki?"

"Bay Hastings benden hoşlanmıyor," diyor Rachel Emma'ya. "Özel okullar hakkında bir yazı yazdım -biliyorsunuz, seçkincilikleri, adaletsizlikleri, her türlü zararlı ya da şaibeli olayı halının altına süpürme biçimleri sakıncalı." Dönüp Hastings'e ısıltılı bir şekilde gülümsüyor. "Ama bana kalırsa bunların hepsi köprünün altından çok sular aktı." Emma'nın yatağının ucuna oturdu. "Bugün burada olmamın Ridgemont'la hiçbir ilgisi yok," dedi, "her şeyin seninle ilgisi var. Videonu izledim. Çok güçlü bir mesaj veriyorsun Emma Blake."

Emma'nın bacağına şefkatli bir dokunuş yapıyor.

Emma uzaklaşıyor -seni *tanımıyorum*, *bana dokunma*- ama mesajının dikkatini veren birine ulaşmış olmasından heyecan duyuyor, Bir yandan da bu yabancıнын onu Hastings'in önünde ifşa etmesinden hiç heyecan duymuyordu. Videoyu Kiara Chang içeriğini ele geçirsin ya da rastgele TikTok'çular sözlerini müziğe dönüştürsün diye yapmadı. Bütün mesele ciddiye alınmaktı. *Dünya büyük bir tehlike altında.*

"Video mu?" dediğini duyuyor Bay Hastings. "Ne videosu?"

Bu da artık ciddiye alınacağını *garanti* ediyor.

Tek sorun, Rachel'ın Emma'nın planını gerçekleştirmesini imkânsız hale getirmiş olabileceğidir.

Rachel elini Emma'nın bacağından çeker. "Özür dilerim," diyor. "Dört küçük kız kardeşim var, çok alınganınız!"

Claire ve Emma dokunaklı değillerdi. *Konuşkandılar.*

Claire ister Ridgemont'ta, ister Harvard'da ya da JP Morgan'da olsun, her Pazar saat tam 15:00'te Emma'yı arardı. "Küçük kardeşim nasıl?" diye sorar, Emma da "Küçük mü? Ben senden daha uzunum" derdi.

Claire sanki bu yeni bir şeymiş gibi davranırdı. "Gerçekten mi, ne zaman oldu bu?"

Emma güler ve "Ben yedinci sınıftayken!" derdi. Bütün bu aptalca rutin, onların "*Merhaba, benim, seni özledim*" deme şekliydi.

Mesajlaştılar, aradılar ve güzel pullar ve güzel kırtasiye malzemeleriyle gerçek mektuplar yazdılar. Birbirlerine her şeyi anlattılar.

Ya da Emma öyle sanıyordu.

Oh Claire, oh Claire, neden bana ne kadar acı çektiğini söylemedin?

Wozniak bir ayakkabı kutusu yığınının şangırtıyla devirir. "Özür dilerim!" Jones hâlâ Emma'nın çekmecesini karıştırıyor. Uzun bir mektup çıkarır, dar kadife kutu.

"Bu bir dolma kalem," der Emma ona. "Silah değil."

Jones kutuyu açar, içindekilere bakar ve yine de çantaya tıktırır.

"Sana bunu yapmalarının doğru olduğunu düşünüyor musun?" Rachel Emma'ya sorar.

"Onları durdurabilecekmişim gibi görünmüyor," diyor Emma, tüm çoraplarının iç çamaşırlarının yanında yere düşmesini izlerken.

"Yasadışı bir şey bulacaklarına dair makul şüpheleri var mı?" Rachel, Hastings'e ters ters bakarak sorar.

Hastings, "Gitme vaktiniz geldi Bayan Daley," diyor.

"Ama o benim misafirim. Onu ben davet ettim," diyor Emma çabucak. Bir muhabiri Hastings'i yavaşlatacak kadar uzun süre odada tutacak ve Emma ne yapacağına karar vermek için biraz zaman bulacak.

Rachel hiç tereddüt etmiyor. "Evet, Emma doğrudan bana ulaştı," diyor.

"Bu doğru mu?" Hastings soruyor.

"Evet," diyor Emma. Söylediği yalanın Rachel Daley'yi yanında tutmaktan çok, bu yurt odası kaosunu biraz olsun kontrol edebilmekle ilgisi var ama neyse. "Ben kendinden korunması gereken hasarlı bir insan değilim." Bileklerini uzattı. "Bakın! En ufak bir çizik bile yok!"

"Peki ya üçüncü derece yanık?" Hastings soruyor.

"Bu yaşadığım bir intihar fantezisi değil!" Emma soruyu duymazdan gelerek ağlıyor. "Bunun benimle ilgili olmadığını görmüyor musun?"

"Ne hakkında o zaman?" Hastings sessizce sorar.

"Bu tüm dünya hakkında," diyor Emma. Birden gözlerinin kenarlarında yaşların sızladığını hissediyor. "Ve ne kadar tamamen, tamamen *sikilmiş* olduğu."

"Dil, Emma!" Bayan Vickers'ın nefesi kesilir.

"Üzgünüm," diyor Emma. "Yani, *le monde est foutu*."

Bayan Vickers'ın yüzündeki şaşkın ifade, Fransız kökenli olsa da aslında Fransızca bilmediğinin kanıtıdır. Ama bunun bir önemi yok.

Ve belki de iki kiralık polisin eşyalarını karıştırması, Hastings'in babasını aramak üzere olması ya da grafik hesap makinesini asla bulamayacak olması önemli bile değildir.

Sadece birkaç gün içinde, sonsuza dek gitmiş olacak.

BÖLÜM 21

Fiona Byron Blake'i üç gün içinde üçüncü kez ararken HASTINGS ofis koltuğuna gömülür ve parmaklarını masaya vurur. Hastings terli, endişeli ve herkese öfkeli.

Emma'nın düşüşünün başlangıcında, bunun kederinin beklenen bir dipnotu olduğunu, her zaman Mercedes-Benz ile uçan bir kız için yoldaki bir tümsek olduğunu ve muhtemelen hızlı bir şekilde iyileşeceğini umuyordu. Olaylar tırmandıkça, bir kısmı -şimdi fark ediyor- Emma'nın rol yapıp yapmadığını, duygusal bir çıkış olarak bir sahne yaratıp yaratmadığını merak etti. Ama kampüs güvenliğinin odasını taramasını izlerken gözlerindeki boş bakış Hastings'in akla gelmeyen düşünmesine yol açtı: Emma ciddi. Ve Şimdi babasını buna ikna etmek zorunda.

Fiona baş parmağıyla işaret eder ve Hastings telefonunu açar.

"Bay Blake için bekleyin," diyor aynı pürüzsüz İngiliz sesi ve bir saniye sonra adamın kendisi müdürün kulağına fokurduyor.

"Şimdi ne var?"

Bay Hastings boğazını temizler. "Efendim, kızınız için derin endişe duymasaydım arayıp durmazdım." *İnan bana*, diye sessizce ekliyor, *seninle konuşmaktan nefret ediyorum*. "Dünden beri bazı gelişmeler oldu."

Blake onun sözünü kesiyor. "Kendine tekrar zarar vermesine izin vermedin, değil mi?" *İzin vermek mi?* Bay Hastings inanamayarak tekrarlar.

Derin bir nefes alır, Blake'in her yıl bağısladığı parayı hatırlar ve ses tonunu dengede tutmaya çalışır. "Dün kimse kızınızın kendine zarar vermesine izin vermedi," diyor. "Bunsen ocağı konusunda kimsenin onu durdurabileceğinden bile emin değilim." *Kendisi hariç*, diye ekliyor sessizce. *İşte bu yüzden arıyorum. Lütfen beni dinleyin.*

"Bugün arıyorum çünkü bir başka rahatsız edici ve kendini yakma tehdidinde bulundu. Ve bunu YouTube'da yayınladığı bir videoda yaptı. Bizce bu-"

"YouTube mu?" Blake'in sesinde ilk kez bir şeyler çatırdıyor, bu sadece soyadının itibarı için duyulan endişe olsa bile. "Derhal kaldırmasını sağlayın!"

"Evet," diyor Bay Hastings. Başkalarının videoyu yeniden yayınladığından - bir şey bir kez internete düştükten sonra onu tekrar çıkarmak neredeyse imkansızdır- ya da Emma'nın videoyu her an yeniden yayınlayabileceğinden bahsetmiyor. İnternette polislik yapmanın hiç bitmeyen bir iş olduğunu uzun zaman önce öğrenmiş.

"Ama onun tehditlerini ciddiye almamız gerektiğine inanıyorum." Derin bir nefes alır. Söylemesi gereken şeyi söylemek için cesaretini toplar. "Bay Blake, intihar için en büyük risklerden biri intihara *maruz* kalmaktır. Emma'nın

Kız kardeşi kendini öldürdü, Emma'yı aynı şeyi yapma konusunda çok daha büyük bir riske attı." Blake'in cevabını beklerken kalbi küt küt atıyor.

"Emma," diyor adam birkaç dakika sonra, "onun kız kardeşi değil." Onun Sesi kalın, sanki kelimeleri söylemek onun için zor. "Claire on iki yaşından beri terapi görüyordu. Ridgemont'tayken iki kez hastaneye yatırıldı. Ama yine de okul birincisiydi, bunu biliyor muydun? Hayır, bilemezsiniz; sizin zamanınızdan önceydi. Harvard'daki ikinci dönemini McLean'de kilitli bir koğuştta geçirdi. Ama kendini kurtardı ve sınıf birincisi olarak mezun oldu. İnanılmaz biriydi. Zeki, azimli ve başarılıydı."

Hastings sessizce, "Duydum," dedi. "Çok üzgünüm."

Blake'in onu duyup duymadığı belli değil. "Ama Claire istikrarlı değildi ve mutlu değildi."

Hastings bir cümle kurmaya çalışıyor. "Emma da pek mutlu görünmüyor."

"Tabii ki değil!" Blake bağırıyor. "Annesi ve kız kardeşi öldü! O genç bir kız ve yas tutuyor." Bir anlık bir sessizlik oldu.

Hastings, Blake'in kontrollü nefes alışını duyabiliyor.

"Ama o güçlü," diye devam ediyor Blake sonunda. "Claire'in aksine, o dengeli. Ve kendini ateşe vermeyecek."

"Tüm saygımla-"

"Kusura bakmayın ama," diye araya girdi Blake, "kızımı sizden çok daha iyi tanıyorum. Emma'nın gerçekten tehlikede olduğuna inansaydım, öğle yemeğine kadar orada olurdum. Emma sadece sınırları test ediyor. Kederiyle kendi yöntemleriyle başa çıkıyor ve bunu yapmasına izin vermelisiniz."

Hastings telefonu masasının cilalı yüzeyine vuruyormuş gibi yapar. "Bay Blake, öğrencilerin kendilerini yakarak öldürme niyetlerini ilan etmelerine izin veremeyiz! Emma'nın okula ara vermesi gerekiyor ve-"

"Emma tıpkı benim gibi, Hastings. Onu mutlu eden şey çalışmak. Çalışmak onu ayakta tutan şey. Bir amaca sahip olmak, bir işlevi yerine getirmek - işte bu yüzden buradayız, hepimiz. Belki de asıl sorun *senin*

işlevini yerine getiriyorsun. Belki de Ridgemont Emma'ya yeterince amaç vermiyordur. Belki de her şey onun için çok kolay ve sıkılıyor, bu yüzden kendini meşgul etmenin yollarını arıyor."

Hastings sinirleniyor. "Ridgemont eyaletteki en iyi okullardan biri olmaya devam ediyor efendim ve bu durumu elimizden geldiğince idare ediyoruz. Ancak Emma'nın burada ona sağlayabileceğimizden daha fazla desteğe ihtiyacı olduğu açık."

Stres vücut ısınıp yükselttiği için burnundan ter damlıyor. Kravatını gevşetir, yakasını açar, üzerinden bir sıcak dalgası geçer. Emma'nın makalesini düşünmemeye çalışıyor, ateşin onu tükettiğini anlatıyordu. insan eti. "Güvende olduğundan ve ihtiyacı olan yardımı aldığından emin olmak istiyoruz. Odaklandığı süre boyunca tüm sınıf ödevlerini almasını sağlayabiliriz."

"Kızımı uzaklaştırmakla mı tehdit ediyorsun?" Blake'in sesi buz gibi oldu. "Çünkü kulağa öyle geliyor. Ama bu kadar aptal olmayacağınıza eminim. Son kez söylüyorum, kızım iyi. Ne yaptığını biliyorum. *O da* ne yaptığını biliyor. Bu olmayan bir şeymiş gibi davranarak onun hayatını mahvetme."

Hastings, Blake konusunda kendisine yardımcı olabilirler diye Marcus Aurelius'un okuduğu tüm o sözlerini düşünür. Özellikle bir tanesi aklına gelir: *Duyduğumuz her şey bir fikirdir, gerçek değil. Gördüğümüz her şey bir bakış açısıdır, gerçek değil.*

Blake kendi bakış açısının doğru *olduğunu* düşünüyor.

"Bay Blake," diye başlar Hastings. "Amacım Emma'nın hayatını mahvetmek değil. Onu kurtarmaya çalışıyorum. Eğer düşünürseniz-" Ama Blake, Hastings'in bir hece daha.

"Yapmayı düşündüğünüz her türlü eylem konusunda çok dikkatli olun. Bir başışçıyı kaybetmek başka türlü bir acıdır. Ama davalar, Bay Hastings, tamamen farklı bir şeydir. Çok pahalıdırlar. Ve *çok* kötü reklam olurlar."

Hastings güçlükle yutkunuyor. İsteyeceği son şey bir dava. Aslında sözümü geri alıyorum.

İsteyeceği son şey Emma Blake'in bir alev dalgası içinde ölmesidir.

"Efendim," diyor, "bunu bir uzaklaştırma olarak düşünmeyin. Bunu bir izin olarak düşünün.

yokluğuna. Israr etmemiz gerekebilir-"

Ama Byron Blake telefonu kapattı.

BÖLÜM 22

BLAKE'İN TEHDİDİ hâlâ kulaklarında çınlarken, Hastings Forbes, Miller ve Rumswell'in hukuk bürolarını arar. George Forbes-Ridgemont '89 mezunu, Yale Hukuk '95 - doğrudan telefonu açıyor ve "Ben de aramak istiyordum. Maçı 10'a erteleyebilir miyiz?"

"Tenis için aramıyorum George," diyor Hastings. "Bir sorunumuz var."

"Bu kelime hakkında ne düşündüğümü biliyorsun," diyor George neşeyle.

Aslında, Hastings bilmiyor. George, potansiyel bir iş için mutlu mu? ya da mezun olduğu okul için endişeleniyor mu? Sormuyor. Müdür ona Emma Blake'in tehditlerini ve Byron Blake'le olan konuşmasını anlatırken George'un neşesi hızla azalır.

Neyse ki George durumları düz servis atmaktan daha iyi değerlendiriyor. Sakin bir şekilde Emma Blake'in Ridgemont'taki yakın geleceği için planını ortaya koyuyor.

"Emma Blake muhtemelen bir psikiyatri hastanesine yatırılmalı," diyor George. "Ama o gitmek istemiyor, babası da istemiyor ve onu hastaneye yatırabileceğinizi sanmıyorum. Onu acil servise götürüp İstemsiz Acil Kabul dilekçesi verebilirsiniz, ama görünüşe göre herhangi bir doktora tamamen aklı başında olarak görünecektir."

"Evet," diyor Hastings acımasızca. "Ne yazık ki çok iyi konuşuyor ve makul biri. Uzun lafın kısası bu kadar. Peki sen ne yapıyorsun? tavsiye eder misiniz?"

"Her şeyden önce Emma'nın güvenliğini sağlamalıyız," diye devam ediyor George.

"Dikkatli bir gözetime ihtiyacı var. Yurt dışında kalabileceği bir yer var mı? Daha yakından izlenebileceği bir yer?"

Hastings bir an düşünür. "Bazen misafir öğretim görevlileri için kullandığımız bir oda var. Danışmanın ofisinin hemen yanında ve gerekirse bütün gece dışarıda birini tutabiliriz."

"Yapmalısın," diyor George kararlı bir şekilde. "Rahat ettiğinden ve ona iyi bakıldığından emin ol. Ve her şeyi belgele, Perry. Aldığın her önlemi

al. Yaptığın her arama. Emma'nın güvenliğini sağlamak için elinden gelen her şeyi yapmalısın ama kendi güvenliğini de sağlamalısın."

BÖLÜM 23

RACHEL DALEY, Emma'nın kitaplığında tuttuğu yaldızlı çerçeveli resimlere bakar. Onlara o kadar yaklaşıyor ki çilli burnu neredeyse cama dokunuyor. Arkasını döndüğünde gülümsüyor ve "Çok güzel bir ailesiniz" diyor.

"Öyleydi," diyor Emma.

Rachel'in solgun, ince kemikli yüzünde bir anlık bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. "Ne?"

"Fiil geçmiş zaman," diyor Emma. Ayakkabılarını tekmeliyor. Bacak bacak üstüne atıyor. Polisler gitmişti ve o da matematikle uğraşmayacaktı. Bugün sınıfta. Muhtemelen bir daha asla matematik dersine girmeyecek. Ama Rachel Daley ile ölmüş aile üyeleri hakkında konuşmak istemiyor. "Asla zihin."

Rachel, Emma'nın yatağının ucunu işaret ediyor. "Oturabilir miyim?"

Az önce yere çöküp Emma'nın bacağını okşamaya başlamışken şimdi sorması garip ama Emma omuz silkiyor. "Kendini evinde hisset."

Rachel'a bir şeyler atıştırmayı teklif etmiyor. Bunu en son yaptığında, biri onu darbetmişti. Görünüşe göre misafirperverlik para etmiyor.

Rachel telefonunu çıkardı. "Daha açık konuşabileceğimizi umuyordum."

Emma iPhone'a bakıyor. Eski bir model ve ekranı çok yıpranmış.

"Ve beni kaydetmek mi istiyorsun?" "Eğer kabul edersen."

Emma başını sallar. "Kendimi rahat hissetmiyorum."

"Ama zaten iki video yayınladın-"

"Onları ben yaptım. Onların kontrolü bendeydi," diyor Emma. "Sözlerimi çarpıtmayacağını nereden bileceğim? Beni deli gibi göstermez mi? Anlamımı değiştiren bir şeyi birbirine eklemenin ne kadar kolay olduğunu biliyorum. kelimeler aynıdır."

"Asla yapmam."

Belki, belki de değil. Gerçek şu ki Emma, Rachel Daley'yi tanımıyor ve güven ona pek de kolay gelmiyor. "Neden bu kadar

zaten benim hakkımda yazmak istiyor. Seni Boston'dan buraya getiren nedir?"

"Bir kız, Avrupa Birliği'ni protesto etmek için kendini yakacağını söylediğinde Dünyanın durumu, bu bir haber," diyor Rachel. "Bu hikayeyi anlatmak istiyorum. *Sizin hikayenizi.*"

"Videolar her şeyi anlatıyor," diyor Emma sert bir sesle. "Ben zaten anlattım."

Rachel başını sallıyor. "Sen onları indirmeden önce pek çok insan onları gördü."

"Ben de öyle duydum."

Rachel ona yaklaşıyor. "Sizce insanlığın karşı karşıya olduğu en kötü sorun nedir?"

Emma homurdanıyor. "Tanrım, nasıl seçeceğim? İklim değişikliği eninde sonunda insanlığın çoğunu öldürecek. Ama haydut bir devletin atacağı bir nükleer bomba birkaç gün içinde herkesi öldürecek bir savaş başlatabilir."

"Pek umudunuz varmış gibi görünmüyorsunuz."

"Çünkü ben bilmiyorum." Emma'nın umudu Claire'le birlikte ölmüştü. Belki de güveni de o zaman kaybolmuştu.

Rachel omuz silkerek bir omzunu kaldırdı. "Gençsin. Zekisin. Zenginsin. Çok fazla gücün var, Emma. Değişim için bir ses olabilirsin."

"Ben değişim için bir sesim," diyor Emma. "İnsanlar beni dinleyecek. Beni dinleyecekler çünkü videolarımdan bir şeyler öğreniyorlar. Bir düşünün: eğer söylediklerim doğru olmasaydı, emin olun bunun için yanmazdım."

Emma bunu her söylediğinde daha da gerçek oluyor.

Sıcağa maruz kaldığımda, uyluk kaslarım büzülür ve uyluk kemiğimin şaftı boyunca geri çekilir...

Rachel bir dakika sessiz kaldı. Telefonunu kurcalıyor, başparmağını çatlak cama sürterek kaşlarını çatıyor. Emma göz ucuyla muhabiri izliyor. Bir zamanlar kendisinin de Rachel gibi olabileceğini düşünmüştü: genç, hırslı, insanlar için önemli olan hikâyelerin peşinde koşan biri. Emma Ridgemont gazetesini yönetmeyi seviyordu, hikâye fikirleriyle dolu defterler tutuyordu.

Geçen sonbahar *New York Times*'ta bir yaz stajı planlıyordu. Ama sonra Claire öldü ve her şey dağıldı ve şimdi Emma'nın planladığı tek şey kendi ölümü.

Rachel başını kaldırıyor ve soğuk gri gözleri Emma'nın yüzünü tarıyor. "Sormak zorundayım," diyor. "Dünyanın durumu hakkındaki umutsuzluğunuzun bir kısmı

Kendi kişisel trajedilerinizle mi motive oldunuz?"

Emma irkilerek dik oturur. Yastığı tekrar göğsüne bastırıyor. "Evet, kız kardeşini biliyorum," dedi Rachel usulca. "Ve annen. I önce Google'da aratmadan kimseyle konuşmayın. Bu haberciliğin ilk kuralıdır. Flört etmenin de öyle. Ve Emma, sana bu kadar yakın iki insanı kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Çok üzgünüm."

"Evet, ben de," diye tersliyor Emma. "Bu gerçekten berbat bir şey." Tırnaklarını yastığa geçiriyor. "Ama bunu Google'dan öğrendiysen, gerçekten umurunda olduğunu sanmıyorum. O yüzden bana bu konuda konuşmak isteyip istemediğimi sorma."

"Yapmayacağım," diyor Rachel. "Ama dünyaya dair korkularınız hakkında daha fazla konuşmak ister misiniz? Karşılaştığımız sorunlar hakkında çok şey biliyorsun."

"Hayır," diye ayağa kalkar Emma. "Sorduğun için teşekkürler. Herkes gibi kafanızı kuma gömmeye çalışmamanıza sevindim. Bunu gördüğüne sevindim. kendimizi ve bu gezegendeki diğer tüm türleri öldürüyoruz. Ama bu benim anlatacağım bir hikâye ve bunu kendi şartlarımla anlatacağım."

BÖLÜM 24

Kime: lbly@ridgemontacademy.edu

Konu: Emma Blake

Lori: Son konuşmamıza göre, lütfen Rose Room'u Emma'nın geceleme. Temizlikçi bilgisayar ve televizyonu kaldırsın. Dinlenmeye odaklanmasını istiyoruz.

Akşam 7'den önce burada olmalı ve her zaman gözetim altında tutulmalıdır.

PH

Kime? phastings@ridgemontacademy.edu

Konu: re: Emma Blake

Evet ama onu öğrenci nüfusundan izole etmenin akıllıca olduğunu sanmıyorum. Ona ziyaretçi bulabilir miyiz? İnsanlara ulaşabilirim.

Kime: lbly@ridgemontacademy.edu

Konu: re: re: Emma Blake

Evet, iyi fikir. Bizim de bir korumamız olacak. Onun güvenliği için.

PH

Kime? phastings@ridgemontacademy.edu

Konu: re: re: Emma Blake

Bırak ben yapayım. Bana güveniyor. Herkese güvendiği kadar güveniyor zaten.

Kime: lbly@ridgemontacademy.edu

Konu: re: re: re: Emma Blake

Teşekkür ederim. Emma Blake'i güvende tutmamız en büyük önceliğimiz.

BÖLÜM 25

"BEKLE BİR SANİYE. Burada uyumamı mı istiyorsun?" Emma inanamayarak soruyor. Terapist Lori Bly ve okul hemşiresi az önce onu yemekhanenin dışına kadar takip etmiş ve itiraz ederek doğruca Pemberly Hall'a götürmüşlerdi.

Lori hafifçe Emma'nın omzuna dokunur. Emma yanmış gibi irkilir. "Sadece bir ya da iki gece için," diyor. "Böylece dinlenebilirsin."

Emma odaya isteksiz bir adım atıyor. İkinci kattadır ve avluya bakan iki büyük penceresi vardır. Sol tarafta pembe bir yorgan ve altı dekoratif yastıkla kaplı bir orta boy yatak vardır. İki cilalı komodinin üzerinde uyumlu piriç lambalar ve sahte sukulentler var. Bir çalışma masası, aşırı doldurulmuş bir koltuk ve üzerinde gerçek pembe güllerden oluşan bir vazod bulunan antika bir sandık var. Her şey temiz, kişiliksiz; hava mobilya cilası gibi kokuyor.

"Şair Mark Plante geçen yıl konferans vermek için geldiğinde burada kalmıştı, onu gördünüz mü?" Lori gülümsüyor. "Aslında bu odada pek çok ünlü insan yattı."

"Ama burada olma *nedenim* şan şöhret değil," diyor Emma. Bunun ne olduğunu biliyor: güzel bir hapishane hücresi. Yıldızlı bir kafes. "Eşyalarımın hiçbirini yanımda değil."

Peki ya diş fırçam ve pijamalarım? Dizüstü bilgisayarım? Ev ödevim?"

Tüm dönem boyunca ödevlerini savaştırmamasına aldırma. Genellikle geceleri dişlerini fırçalayamayacak kadar harap olduğunu ya da zaten neredeyse hiç uyumadığını boş verin. Dizüstü bilgisayarını sadece kışkırtıcı YouTube videoları yayınlamak için kullanmasına aldırma. Notlar, diş eti iltihabı, uykusuzluk, öldüğünüzde bunların hiçbir önemi yok.

Lori cevap verirken sesi nazikti. "İstediğinin bu olmadığını biliyorum, Emma. Ama burada olman senin için önemli. Pek çok insan senin için endişeleniyor. Seni güvende tutmamız gerek."

Emma kanatlı pencereye doğru yürür, camı açar ve dışarıya doğru eğilir. Yirmi metre aşağıda: henüz çiçek açmamış ortanca çalıları ve kütüphane ile tiyatro binasına giden patika. "Bunu yapmak zor olmazdı. Atla," diyor hafifçe. "Eğer buradan gerçekten çıkmak isteseydim."

Bunu neden söylüyor ki? Atlamayacak. Bu planın bir parçası değil ve kesinlikle onu öldürmez. Ayrıca, onun hakkında yeterince şey biliyor onu isteği dışında burada tutamayacaklarını bilmeye hakkı var.

Bir anda Lori'nin elleri yine Emma'nın omuzlarındaydı ve bu kez dokunuşu nazik değildi. "Bunu yapmayacağına dair bana söz vermeni istiyorum." Terapistin bakışları korkmuş. Acil.

"Pencereden atlamayacağım," diyor Emma. Gerçekten atlamayacak, o yüzden bu kolay bir söz. Terapistin elinden kurtuluyor. "Ayrıca yurt odamda kendime zarar vermeyeceğim, bu yüzden oraya geri dönmeme izin vermelisiniz."

Gazete ofisinde yanabilirim. Ya da Ridgemont radyo istasyonunda. En azından medya sanatları binasında bir yerde. Kilitli bir kapıya ihtiyacım var.

Fıskiyeleri devre dışı bırakmak zorunda kalacak mıyım? Fıskiyeleri nasıl devre dışı bırakacağımı bilmiyorum.

"Dediğim gibi," diyor Lori, "bu sadece geçici. Jade'e eşyalarını toplamasını söyleyeceğim. Burada rahat etmek için neye ihtiyacın var?"

Emma bu işten konuşarak kurtulamayacağını anlar, en azından bu gece. İç çeker. Açık pencerenin pervazına tüneyerek, Lori'yi bilerek tedirgin etmeye çalışarak istediği eşyaları isteksizce sıralıyor: kadife yastığı, terlikleri, eşofmanları, Advil. Yine de dizüstü bilgisayarından ve telefonundan bahsettiğinde Lori başını sallar.

"Bu gece saf bir dinlenme zamanı olmalı," diyor.

Emma gözlerini ona diyor. "Başka bir video çekeceğimden korkuyorsun!"

Lori bunu görmezden gelmeyi seçiyor, bu da Emma'nın haklı olduğu anlamına geliyor.

"Kitap okuyabilirsin, günlük yazabilirsin... Burada bir radyo var, gördün mü?" Lori gülümsüyor. "Biraz huzur ve sessizliğin tadını çıkarabilirsiniz."

"Claire öldüğünden beri hiçbir şeyin tadını çıkaramadım," diye tersliyor Emma. "Bunu bir tür konaklama tatiliymiş gibi gösterme. Burası Ridgemont'un süngerli hücre versiyonu."

"Emma"-Lori iç çekti-"seni kilitlemiyoruz. Sadece sana göz kulak oluyoruz."

"Bir karyola var mı? Sen de mi burada uyuyacaksın? Bunu lanet olası bir pijama partisi mi yapsak?" Her cümlesinde Emma'nın sesi daha da yükseliyor. Planın böyle gitmemesi gerekiyordu. Bu gece Celia'nın arabasını ödünç alacaktı ama şimdi yönetim binasında kilitli kaldı.

Lori nazikçe, "Kapınızın önünde birileri olacak ama mahremiyetiniz olacak, merak etmeyin," diyor. "Ama sanırım gelip seni görmek isteyen bazı insanlar var."

Emma gözlerini devirir. "Harika. Hapishanede ziyaret saati."

Tekrar pencereye doğru yürüyor, düşünceleri kara bulutlar gibi dönüp duruyor. Uber Eats ile Circle K'den Pringles ve bir bidon benzin alıp alamayacağını merak ediyor.

"Size bir şey getireyim mi?" Lori soruyor. "Neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Bir ya da iki galon kurşunsuz benzin, diye

düşünüyor Emma. "Hayır," diyor.

BÖLÜM 26

PEMBERLY MİSAFİR odası Emma'nın iki kişilik yatakhaneşinden iki kat daha büyük ve bir tur atması on iki saniye sürüyor. Kendini hayvanat bahçesindeki bir çita gibi hissediyor, zincirle çevrili bir muhafazanın çevresinde bir yol izliyor.

Çitalar habitat kaybı, kaçak avlanma ve yasadışı evcil hayvan ticareti nedeniyle yok olma tehlikesiyle karşı karşıyadır.

Ellerini yumruk yapıyor. *Hadi, Emma. Bir yolunu bul, problem çözücü. Engelleri nasıl aşar ve hedefe nasıl ulaşırın?*

Üç kaplan türünün soyu zaten tükenmiş durumda.

Pencerenin önünde duraksıyor. Artık akşam olmuş ve ışık avluda altın rengini almış. Elliott'ın son sınıf öğrencilerinden biriyle futbol topu paslaşmasını görebiliyor.

unuttuğu bir isim. Braydon ya da Caden ya da Aiden - Cape Cod'da bir sahil evi ve sonbaharda Harvard'da onu bekleyen bir yeri olan başka bir zengin beyaz çocuk.

Dünyanın sana dokunamayacağını düşünüyorsun, diye düşünüyor, adam topa doğru kolay ve zarif bir şekilde koşarken.

Neredeyse onun için üzüyor, her şeye sahip olan bu çocuk için. Bir gün dünyanın ne kadar berbat olduğunu anlayacak. Belki de ekonomi çöktüğünde ve kucağına düşmesi gereken o altı haneli işi alamadığında olacak. Belki de dünyada herkese yetecek kadar su olmadığını öğrendiğinde ve bir insanın susuzluktan nasıl öldüğünü Google'da araştırdığında olacak. Belki de ilk çocuğu, annesinin vücudu mikropplastiklerle dolu olduğu için ciddi bir doğumsal sorunla doğduğunda olacak.

Ama her ne olursa olsun ve ne kadar sürerse sürsün, bu gerçekleştiğinde onun için gerçekten berbat olacak. Çünkü ilk kez bir şey kaybedecek.

Emma bunu ilk elden biliyor. Çünkü o da bir zamanlar her şeye sahipti.

Son sınıf öğrencisi topu tek elle yakalıyor. Sahanın sonunda aptalca bir dans yapıyor. "Uyan," diye fısıldar Emma ona. "Uyan ve çöplüğün kokusunu al geleceğinin ateşi."

Kapı çalınır ve Emma pencereden uzaklaşır. "Evet?"

"İçeri girebilir miyim? Ben Bayan Reddington." Öğretmen küçük, gergin bir kahkaha atıyor. "Yani, *girebilir miyim?*"

Bayan Reddington, Emma'nın dokuzuncu sınıf İngilizce öğretmeni idi. Emma'yı Jane Austen ve Evelyn Waugh, *Jude the Obscure* ve *Madame Bovary* ile tanıştırdı. Emma'nın denemelerini kırmızı kalemle işaretledi ve ona yetenekli olduğunu söyledi; onu *Trumpet* için yazmaya başlaması için cesaretlendirdi.

Emma tereddüt eder, sonra "Tabii, tamam." der. Belki eski öğretmeniyle tekrar konuşmak güzel olur. Garip olsa bile, genel olarak güzel olan odada kafese kapatılmış bir hayvan gibi volta atmaktan muhtemelen daha eğlenceli olacaktır.

Kapı içeri doğru sallanır ve Bayan Reddington sarı bir elbise içinde, iri kahverengi gözleri endişe dolu bir şekilde orada durur. "Merhaba Emma," diyor. "Bir dakika oldu, değil mi? Sadece kontrol etmek istedim - bilirsin, nasıl olduğunu görmek yapıyor."

"Daha iyi oldum."

"Ah, tatlım," der Bayan Reddington sempatik bir şekilde. Emma'yı kucaklamak ister gibi görünüyor, ama Emma neredeyse fark edilmeyecek kadar geriye doğru bir adım atıyor. Rachel Daley bugünlük insani dokunuş ölçerini tüketti, teşekkürler.

"Otursana," diyor Emma. Birdenbire gerilir. Nabzının hızlandığını hissediyor ve kelimeler ağzından yuvarlanmaya başlıyor. "Keşke size bir şeyler ikram edebilirim, ama burada hiçbir şeyim yok. Yurtta atıştırmalıklarımız var ve benim de mini bir buzdolabım var. İçinde farklı tatlarda maden suyu bulunduruyorum ve Olivia bunu yüz maskelerini soğuk tutmak için kullanıyor. Cilt bakımı takıntısı var. Kısacası yürüyen bir Sephora."

Olivia'nın diğer internet girişimlerinden bahsetmeden önce sözünü kesiyor. Gevezelik ediyor. Çünkü Bayan Reddington'ın söyleyeceklerinden korkuyor. *Emma, senin için çok endişeleniyorum* gibi bir şey. *Emma, eskiden çok iyi bir öğrenciydin. Neler oluyor? Neden böyle söylüyorsun? Bu çılgınca şeyler?*

Emma sadece hiçbir soruya cevap vermemek istiyor.

Bayan Reddington gülümser ve aşırı doldurulmuş koltuğa oturur. "Böyle iyiyim, teşekkürler." Sonra yüzü ciddileşir. "Farkında mısınız bilmiyorum ama annenizi tanıyordum."

Emma'nın midesinde bir çukur açılır. Bütün kelimeler içine düşer. Bayan Reddington'ın söyleyeceğini düşündüğü şey hiç de bu değildi. Ve tıpkı

Çocuk avluya çıktığında, bununla nasıl başa çıkacağını bilemez. "Onu nereden tanıyorsun?"

"İkimiz de Barnard'a gittik. Aynı anda değil, o on yaşında mezun oldu. Benden yıllar önce. Ama edebiyat bölümüydük ve ortak profesörlerimiz vardı. Online bir mezunlar kitap grubunun parçasıydık. Bütün büyük Rus romanlarını okuyorduk."

"Bunu bana hiç söylemedi." Emma'nın midesindeki ani ağırlık onu neredeyse fiziksel olarak hasta hissettiriyor. Annesinin bir kitap kulübünde Dostoyevski okuduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve belki de bu ayrıntı gerçekten önemli değildir, ama annesi hakkında bilmediği bir şeyin bir başka örneğidir. Zihninde Claire hakkında bilmediği şeyler listesine bunu da ekliyor ve kimsenin kimseyi gerçekten tanıyıp tanımadığını merak ediyor.

Başka biri ona söylemedikçe, ona güvenmedikçe asla bilemeyeceği çok ama çok fazla şey var. Ve Emma'nın *asla bilemeyeceği* daha pek çok şey.

"Neden bundan üç yıl önce, ben senin sınıfındayken bahsetmedin?" Emma soruyor.

"Bilmiyorum. Sanırım bu konuyu açmaktan çok korkuyordum. O daha yeni... sadece altı ay önce vefat etmişti."

Emma alaycı bir tavırla, "Bu konuyu açarsan birdenbire annemin öldüğünü hatırlayacağımı mı düşündün? Unutmuşum gibi mi?"

Bayan Reddington'ın yüzü kızarır. "Hayır, hayır, o değil-"

"Özür dilerim," diyor Emma. "Bu çok kabaydı. Neden bahsetmediğini anlıyorum. Ve haklısın. Her şeyi bir arada tutmaya çalışıyordum. Unutmaya çalışıyordum."

"Bir anneyi kaybetmek ne zaman olursa olsun korkunç bir şey," dedi Bayan Reddington diyor ki. "Ama sen daha birinci sınıftaydın. Bunu anlayamıyorum bile."

Emma annesinin kemoterapi yüzünden yüzünün şişmesini izledi. Saçlarının dökülüşünü izledi. Adımları belirsizleşti. Vücudu daha da zayıfladı. Ve sonunda, teşhis konulduktan bir yıldan kısa bir süre sonra, Emma onun ölümünü izledi.

Emma da bunu anlayamıyor, her ne kadar yaşamış olsa da.

Bayan Reddington öne doğru eğilir ve ellerini dua pozisyonunda tutar. "Ama buraya söylemek için geldim Emma, çok şey kaybettin ama uğruna yaşayacağın *çok* şey var."

Emma'nın midesi dibe vuruyor ve orada kalıyor. Bayan Reddington çok iyi gidiyordu ve sonra bir klişeyi ortaya attı.

Emma'yı ziyarete gelmeden önce bir Brené Brown Pinterest panosundan aldım. Gerçek şu ki Emma'nın uğruna yaşayacağı pek bir şey yok. Aslında, aklına tek bir şey bile gelmiyor. Ve ölmek için çok ama çok iyi sebepleri var.

Ancak bunu gerçekleştirecekse, en iyisi insanların onun fikrini değiştirebileceğini ve onu dinlediğini varsaymaktır.

Bayan Reddington, "Elizabeth Bishop üzerine yazdığınız makaleyi hâlâ düşünüyorum," diyor. "İşte bu kadar iyiydi."

"Kaybetme sanatında ustalaşmak zor değildir," diyor Emma, Bishop'un en ünlü şiirinin ilk dizesini alıntılararak. Öğretmenine sertçe bakar. "Ben Onunla aynı fikirdeyim, biliyorsun," diye ağlıyor. "Sanatın bununla hiçbir ilgisi yok. Bu sadece boktan bir şans ve bunu sineye çekmek."

"Kızgınsınız," diyor Bayan Reddington nazikçe.

"Elbette öyleyim!" Emma, öğretmenin bu kadar basit bir ifadeye nasıl olup da duygusal bir atılımı gibi davrandığını anlayamadığını söylüyor. "Ailemin üyelerini kaybetmekten bıktım usandım!"

Ayağa kalktı ve tekrar odada volta atmaya başladı. Beş galonluk bir bidon benzin ne kadar tutuyor ki? Yirmi beş dolar benzin için, on dolar da sürahinin kendisi için mi? Eğer Uber Eats'ten sipariş vermek gerçekten işe yarıyorsa Büyük bir bahşış bırakın, çünkü o kadar gaz ağır gelecektir. "Acı

kaçınılmazdır, ancak eşit bir şekilde dağılmamıştır," Sn. Reddington mırıldanıyor.

Emma bunu görmezden gelir; bu kesinlikle bir haber değildir.

Belki de o kadar gaza ihtiyacı yoktur. Belki de sadece elbiselerini ıslatacak kadar ihtiyacı vardır.

Bayan Reddington, "Annenle son konuştuğumda bana seninle ilgili komik bir hikâye anlatmıştı," diyor. Emma'nın kulakları dikilir. "Senin bir zamanlar bir dans gösterisine katılacaktınız ve ailenizin kıyafetlerini giymeniz gerekiyordu."

Kahretsin, bu hikâyeyi binlerce kez dinlemiştir. "Ve ben bunun komik olması gerektiğini anlayamayacak kadar küçüktüm," diyor Emma odun gibi. "Sahneye çıktığımızda ve seyirciler gülmeye başladığında ağlamaya başladım. I tamamen aşığılmıştı."

"Ama dans etmeye devam ettiniz, değil mi?" Bayan Reddington soruyor. "Acı çekiyordunuz ama *devam ettiniz*."

Emma, onca insan arasından bir İngilizce öğretmenin bu kadar bariz bir metafor kullanmasına şaşırır. Ve retro. Energizer tavşanı gibi.

Ama yine de en iyisi kabul ediyormuş gibi davranmak.

"Evet," diyor başını sallayarak. "Sadece devam ettim."

"Bunu unutma," diyor Bayan Reddington ısrarla. "Annenizi her hatırladığınızda bunu hatırlayın." Gözleri parlamaya başlar. "Seninle çok gurur duyuyordu. Çok, çok gurur duyuyordu. Büyüyüp harika şeyler yapacağını biliyordu, kendisi göremeyecek olsa bile."

Emma eski öğretmenine gülümsüyor, dudakları dişlerinin üzerinde geriliyor. Gerçekten de yardım etmek için elinden geleni yapıyor. Sadece neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yok.

Harika bir şey yapacağım, tamam. Ama bu büyümeyeceğim anlamına geliyor.

BÖLÜM 27

MS'DEN SONRA. REDDINGTON gittikten sonra, Emma volta atmaya devam eder. Başka bir video çekmek istiyor ama telefonu yanında değil.

Bu yüzden ne söyleyeceğini düşünerek odanın etrafında tekrar tekrar dönüyor. geri aldığında. *Dünyanın en zengin yüzde 1'lik kesimi dünya servetinin neredeyse yarısına sahip. İki milyar insan yeterli suyun olmadığı ülkelerde yaşıyor. Kuzey Kutup Dairesi'nde orman yangınları şiddetleniyor.*

Pencerenin yanında bir an duraklar. Elliott ve Aiden/Braydon/Caden yurtlarına geri dönmüşlerdir. Güneş ufuktaki mavi tepelerin ardına kaymıştır ve çayırdaki cırcır böcekleri deli gibi cıvılamaktadır. Emma orada dururken Carter Kulesi'nin çanı çalar ve Ridgemont kampüsünde sessizlik zamanını işaret eder.

Emma'nın zihni sessiz değil. *Asla sessiz değil.* Bir kulak kurdu gibi, kafasının içinde kasvetli gerçeklerden oluşan bir koro dolaşıyor. *Okyanuslarımız ölüyor. İntihar oranları artıyor. Savaşlar şiddetleniyor. Çocuklar açlıktan ölüyor.*

Claire öldü.

Claire öldü.

Claire öldü.

Tüm korkunç gerçekler arasında bu en dayanılmaz olanıdır. Emma dizlerinin üzerine çöker ve başını pencere pervazına yaslar.

Hayatta kalsaydın her şeyi halledebilirdim Claire.

Kapısı bir kez daha çalınır -önce hayal gördüğünü sanır-. Sonra kalbini hala küçük bir sıçrama yaptıran bir ses duyar göğsünün içinde.

"Emma? Ben Thomas. İçeri gelebilir miyim?"

Emma hemen cevap vermez. Şimdi acı tatlı anılar tüm kasvetli gerçekleri bir kenara itiyor.

Kapının diğer tarafında Thomas Takeda var: son sınıf öğrencisi, futbol yıldızı, öğrenci birliği başkan yardımcısı, Ridgemont'un tek rock grubunun solisti ve Emma'nın dokuzuncu sınıftan üç ay öncesine kadar erkek arkadaşı.

Onu Ridgemont'taki ilk gecesinde görmüştü, yurdun ortak salonunda gitarını tıngırdatıyordu ve yarım düzine birinci sınıf öğrencisi kız çaprazlama oturuyordu.

Ayaklarının dibinde bacak bacak üstüne atmış, sanki kendileri papatyaymış ve o da parlak bir güneşmiş gibi ona bakıyorlardı.

Parlak siyah saçları, kalın siyah kirpikleri ve uzun piyanist parmakları vardı. Çalarken ve şarkı söylerken o kadar rahat ve mutlu görünüyordu ki, sanki dünyada olunabilecek daha iyi bir yer yokmuş gibi. Emma hiç böyle hissetmiş miydi? Eğer hissetmişse bile bunu kesinlikle unutmuştu.

Emma kalıp onu şarkı söylerken dinlemek istiyordu ama onun hayranları arasına katılmaya hiç niyeti yoktu. Tam gitmek için dönecekken Thomas başını kaldırdı, Emma'yla göz göze geldi ve ona küçük bir gülümseme ile yarım bir omuz silkme hareketi yaptı. Sanki onu zaten tanıyormuş gibi. Sanki özel bir şaka yapıyorlarmış gibi: *Bana bakın, diyordu, on dört yaşındaki çocuklardan şarkı istekleri alıyorum!*

Daha sonra, kız odasının önünden geçerken Thomas ona seslendi. "Neden 'Watermelon Sugar' şarkısına eşlik etmedin?"

Emma onun alaycı ve meydan okuyan ses tonuna şaşırarak durdu. "Fark etmediysen diye söylüyorum, zaten bir sürü yedek şarkıcın vardı."

"Belki," diye onayladı, ona eğlenen bir ifadeyle bakarak. "Ama duymak istediğim ses senin sesindi."

"Belki bir dahaki sefere Harry Styles'tan daha iyi bir şey çalarsınız."

Thomas Takeda, onun ilk ve son aşkı. Gittiğinde onu özleyecekti.

"Em?" diye sesleniyor. "Orada mısınız?"

Emma yavaşça ayağa kalkıyor, sanki çok hızlı hareket ederse kırılacakmış gibi. Kadın kapıyı açtığında Thomas onu hemen göğsüne doğru çeker. Onun Dudakları başının tepesine bastırıyor ve onun içinde erimek istiyor. Teslim olmak istiyor. Onu alıp götürmesini istiyor.

Ölmek istemiyor.

Ama bu imkansız. Kadın geri çekiliyor. Kolları iki yanına düşüyor ve elleri gömleğinin etekleriyle oynayarak kapının yanında beceriksizce duruyor. "Bebeğim," diyor nazıkçe, "neler oluyor?"

Emma sırtıtmaya zorluyor. "Yok bir şey, sadece yönetim binasında yatıya kalıyorum."

"Em, hadi, benim."

İç geçiriyor ve yatağa çöküyor. "İyi. Beni burada tutuyorlar çünkü kendime zarar vermeyeceğime güvenmiyorlar. Bu yüzden Lori dışarıda nöbet tutuyor."

Thomas onun yanına eğiliyor. Yakın, ama kolları birbirine değecek kadar değil. Gergin görünüyor ve kadın onun için korkup korkmadığını merak ediyor.

-Ya da ondan *korkuyorsun*.

"Konuşmayalı uzun zaman oldu," diyor. "Sanki her şey..."
Gömleğini biraz daha karıştırıyor. "Görünüşe göre işler pek iyi gitmiyor."

"Hayır, değiller," diyor Emma. "Fark etmediysen diye söylüyorum, tüm dünya parçalanıyor. Bu sevimli küçük yarasanın neslinin tükendiğini ilan ettiler, değil mi?"

Gördün mü? Bu arada Myanmar'daki sel felaketi yüzlerce kişinin ölümüne neden oldu.

binlerce insan ve hayvan. CDC, genç kızların şiddet ve travma içinde 'yutulduğunu' söylüyor. Kelimenin tam anlamıyla, kullandıkları kelime buydu. *Yutuldu.*"

Thomas ağırlığını onun yanında kaydırıyor. "Evet, sanırım haberlerden uzak durmaya çalışıyorum."

"Ama sorun da tam olarak bu!" Emma ağlıyor. "Kimse başlangıçta ne kadar kötü olduklarını anlamaya istekli değilken işleri nasıl daha iyi hale getireceğiz?"

"Bilmiyorum Emma," diyor Thomas, belli ki tedirgin. "Yani, evet, bir şeyleri iyileştirmeye çalışmalıyız. Ama biz sadece çocuğuz. Şirket yönetmiyoruz ve kanun yapmıyoruz. Dürüst olmak gerekirse, dünyanın durumundan çok senin için endişeleniyorum."

"Bu kesinlikle yanlış bir yaklaşım," diyor Emma. "Benim anlatmak istediğim dünyanın durumu hakkında endişelenmemiz gerektiği. Videoları bu yüzden yaptım. Onlar bir uyandırma çağrısı."

"Uyandırma çağrısı bir şeydir, ama kendini ateşe vermekten bahsetmek başka bir şeydir!" diye neredeyse bağırıyor.

Vay canına, bu bizim ilk kavgamız, diye düşünüyor Emma.

"Gezegende bir çocuk daha eksilse ne olur ki?" diyor. "Bu *gençler* gibi değil nesli tükenecek."

"Bir çocuk daha mı eksildi?" Thomas neredeyse uluyor. "İşler böyle yürümüyor,

Emma! Sen bir sayı değilsin. Sen bir insansın!" Onun elini tutar ve sıkar. Sesi çok yumuşak çıkıyor. "Yani, hadi ama. Claire öldüğünde, kendine böyle mi söyledin? 'Artık araba kullanan bir kişi eksildi.

SUV ve et yemek ve çevreyi bozmak mı? Dünya Gezegeni için bir puan mı?"

Emma nefesini içine çekiyor. Sözleri darbe gibi geliyor. Şimdi kolu mu yoksa kalbi mi daha çok acıyor? "Bu hiç adil değil," diyor. "Bunu böyle tersine çeviremezsin."

"Seninle mantıklı bir şekilde konuşmak için elimden geleni yapacağım," diyor Thomas. Başı öne düşüyor. Omuzları kamburlaşıyor ve Emma bir an için onun ağlıyor olabileceğini düşünüyor. Başını kaldırıp ona baktığında yanakları kuruydu ama yüz ifadesi kederliydi.

"Gerçek bir yardım almalısınız," diye devam ediyor. "Biriyle konuşmalısın. Psikiyatrist ya da her neyse. Ve arkadaşlarınla. Benimle. Ben senin için buradayım, Em. Bana her şeyi anlatabilirsin." Gözleri kızın yüzünü arıyor. "Seni hâlâ seviyorum." derken sesi çatlıyor. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Emma gözlerinde yaşların sızısını hissediyor. Thomas'tan kavga ettikleri ya da çok farklı olduklarını anladıkları için ayrılmamıştı.

İki insanın birbirinden uzaklaşmasının diğer milyonlarca nedeninden herhangi biri yüzünden. Artık umutsuzluktan başka bir şey hissedemiyordu. "Sen mutlu birini hak ediyorsun," dedi ona. "Gülen, spor yapan, ödevlerini yapan ve geceleri nasıl uyuyacağını bilen hoş, normal bir kız. Beni istemiyorsun."

Bunu ona açıklayamıyordu ama artık bir insan gibi hissetmiyordu. *Acı* içindeydi, kıyafetlerle dolaşıyordu.

"Ama ben seni istiyorum," diye ısrar etti. "Yapacağın ya da söyleyeceğin hiçbir şey bunu değiştirmeyecek."

Onun bunu kastettiğini biliyordu. Ya da en azından öyle olduğunu düşünüyordu. Ama kendi iyiliği için, ona ilişkilerinin bittiğini söyledi.

Thomas'ın uzun, zarif parmakları onunkileri örtüyor. "Em?" diyor.

Elini geri çekiyor. Onun kendisine dokunmasına izin veremez. Artık aynı dünyada yaşamıyorlar. Thomas'ın Stanford'da futbol bursu var,

Oysa Emma kendini küle çevirecek. "Bence artık

gitmelisin," diyor.

İstemiyor, bunu söyleyebilir.

"Yorgunum," diyor. "Sadece uyumaya gidiyorum." "Lori dışarıda. Nöbeti o tutacak."

Thomas isteksizce ayrıldıktan sonra da uyumuyor. Ayın büyük beyaz bir göz gibi dörtlünün üzerinde süzüldüğü pencereye gider.

Kampüs sessizdir ve o yalnızdır. Dünya hâlâ ölüyor ve Claire hâlâ ölü.

Neden burada kalmak istesin ki?

BÖLÜM 28

Yangından bir gün önce

Taze krep kokusu mide bulandırıcı.

Ya da belki de Emma, Ridgemont yemek salonundaki herkes ona baktığı için midesinin bulandığını hissediyordur. *Bu* yüzden oradan uzak duruyordu. *Bu* yüzden soğuk Pop-Tarts ve Lärabar'larla hayatta kalmaya çalışıyordu.

Bazı çocuklar bunu belli etmemeye çalışıyor -Fransızca sınıfından Hadie sinsi yeşil gözlerinin kenarından gizlice bakıyor- ama çoğu açıkça aval aval bakıyor.

Emma'nın babası koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdanarak, "Yılda yetmiş beş bin dolara buraya düzgün sandalyeler getirebileceklerini sanırsın," diye mırıldandı. "Bir çıra yığınının üzerinde oturmak gibi."

Byron Blake, Ridgemont Akademisi'nden bir telefon aldıktan sonra Dün gece Thomas'ın gürleyen sesi Emma'yı yarı uykusundan uyandırdı. *Kızıma böyle davranamazsın! O da benimle geliyor!*

Emma sessizce, "Sandalyeleri 1.85 boyundaki bir adamı düşünerek tasarladıklarını sanmıyorum," diyor.

Byron odayı tararken başı dönüyor. Özel siyah takım elbisesinin içinde zengin, öfkeli bir cenaze levazımatçısı gibi görünüyor. "Buralarda bir sürü doksan kiloluk zayıf var."

"Baba!" Emma haykırıyor. "Kaba olma."

"Gerçek asla kaba değildir," diyor Byron. Bıçağının sert bir darbesiyle tüm yığını ikiye bölmeden önce kreplerine ters ters bakıyor.

"Az pişmiş," diye mırıldanıyor.

Emma iç çeker. Onu hücre hapsinden kurtardığı için memnun. Ama bu, saçları taranmamış, üzerinde uyuduğu eşofmanlarla burada oturup onunla krep yemek istediği anlamına gelmiyor. Her zaman huysuz olmuştur ama Annesinin ölümünden bu yana kaballığı ve sabırsızlığı daha da kötüleşti. Ve sonra, Claire öldüğünde.

"Pastırma çok yağlı," diyor.

Emma dilini ısırır. Yemek istemediği bir parça kızarmış ekmeği yavaşça kızartıyor.

Sonra Byron kahvaltısından başını kaldırır ve gözlerini Emma'ya diker, Bakışları keskin ve araştırmacı. "Yaptığın şeyi takdir etmiyorum," diyor. "Bu sözde yardım çılgılığı saçmalık. Bunu ben de biliyorum, sen de biliyorsun."

Bir köşeye sıkışmışlardır ama Emma herkesin gözlerini üzerlerinde hissedebilir. Başparmağını kolundaki yanığa bastırıyor. Ani acı patlaması bir şekilde onu rahatlatıyor. Ona neyin tehlikede olduğunu hatırlatıyor.

"Katılıyorum," diyor Emma. "Eğer bu bir yardım çağrısı olsaydı, saçma olurdu."

Ama yardım istemiyorum." Babasıyla göz göze gelir. "Herkes buna ihtiyacım olduğunu düşünüyor. Ama benim yok."

"Kolun nasıl?" Byron soruyor. Sanki şu anda onun ne yaptığını biliyormuş gibi.

Emma bandajın üzerine bastırmayı bırakır. "Hâlâ acıyor."

"Bu ilginç bir deneydi," diyor.

Emma başını sallar. Boğazında ani bir yumru var ve nedenini bilmiyor.

Belki de ona hiç söylemeyeceği şeylerdir. *Baba, neden Claire'i kurtarmadın? Baba, hepimiz yalnızız. Baba, artık dayanamıyorum-*

Boğulacakmış gibi hissediyor.

Ayağa kalktı. "Gidip biraz daha su getireceğim."

Emma elinde plastik bir sürahi buzlu suyla masaya geri döndüğünde babası kaşlarını çatmış, pastırmasının yağını sıyırmaktadır. Emma'nın istediği onu geniş, güçlü omuzlarından tutup sallayacağım. *Neler olduğunu anlamıyor musun?* Bunun yerine oturur, öne doğru eğilir ve Yüzler neredeyse birbirine değiyor ve sessizce, "Claire'in yardım çılgınlıkları yeterince yüksek değil miydi?" diye soruyor.

Babası başka tarafa bakar. Tüm duruşu değişir, çenesindeki kaslar seğirir. Şikayet edecek bir şey ve suçlayacak başka kimse yok, adamın söyleyecek bir şeyi yok. Aralarındaki sessizlikte fısıltılar daha da yükseliyor.

"Acı çektiğini biliyordum," diyor Emma. "Ama ne kadar acı çektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Yaptın mı?"

Byron yavaşça başını sallar. "Bilmiyordum," diyor sonunda. "Bilmiyordum." Ama sonra doğrudan Emma'ya bakar. İki eli yumruk haline gelmiştir. "O farklıydı, Emma. Bizim gibi değildi."

"Bizim *gibi* değil miydi? Ne demek istiyorsun?"

"Ben sertim," diyor. "Ve sen de güçlüsün. Claire güçlüydü ama seninle kıyaslandığında porselen bir çay fincanıydı. Sen tanıdığım en sert insansın. Sen

Demirden yapılmış. İyi olacaksın. Sadece yapacak bir şeye ihtiyacın var, seni meşgul edecek, kafanı dağıtacak bir şeye."

Babası meşgul kalıp bir şeyler hissetmeyebilir, tüm düşünceleri sadece tek bir kanaldan, duyarsızlaşmış, duygusuz bir kanaldan akana kadar çalışabilir. Babası asla durgun değildir.

Elleri esniyor, tırnakları avuçlarına batıyor ya da çatal bıçak takımını yeniden düzenlemek için dışarı fırlıyor. Burada bile, geriye kalan tek kızını kurtarmak için merhamet görevinde, çatalının dişlerini tabağına mükemmel bir açıyla yerleştirerek, keten peçeteyi daha mükemmel bir üçgene yeniden katlayarak çoklu görev yapıyor. Meşgul olmak için her şeyi yapar. Zihnini duygulardan başka bir şeyle dolduracak herhangi bir şey.

Emma öyle biri değil. Emma her şeyi iliklerine kadar hissediyor. Sadece kendi annesinin ve kız kardeşinin değil, her filin kaybını hissediyor. ve her yaz termometrenin yükselişini izlemekten gelen acı. Emma, diğer insanları mutlu edecek bir şey yapana kadar tüm çabalarını hissettiği şeye yöneltmek istiyor.

Uyandığımda da böyle hissediyorum.

Ama bunu ona itiraf edemez. Söylese bile ona inanmaz. Byron Blake onun güçlü olduğunu, iyi olacağını ve Byron Blake'in her zaman haklı olduğunu söyler.

BÖLÜM 29

EMMA'NIN BABASI kahvaltıdan hemen sonra şoförlü bir Lincoln Navigator ile yola çıkar. Araba yola çıkarken el sallıyor, telefonu çoktan kulağına tutturulmuş.

Emma karşılığında bir el kaldırıyor. Araba uzakta küçülürken, "Hoşça kalın," diye fısıldıyor. "İyi bir hayatın olsun. Ya da en azından meşgul bir hayat."

Gerçekten öyle olmasını umuyor. Elbette yeniden evlenecek. Bronzlaşmış, tenis oynayan genç bir sarışın, Boston sosyetesinin kızı. Birisi Bahçe kulübü ve Orangetheory dersleri ile eşit derecede meşgul. Her şeyin mükemmel görünmesinden memnun olacak ve umursamayacak biri gerçekte nasıl olduklarını. Belki daha fazla çocuğu bile olur. O sadece kırk altı yaşında.

-Daha çok zamanı var.

Bir sonraki turda, adamın faturalanabilir saatleri maksimize etmenin en iyi ebeveynlik stratejisi olmadığını anlayıp anlamayacağını merak ediyor. Bu para çok daha az

düşündüğünden daha önemli. Başarı da öyle. Kendini işe vermenin kimseyi, hatta kendisini bile kurtarmayacağını anlayıp anlamayacağını merak ediyor.

Muhtemelen değişmez. Ne demişler, leopar beneklerini değiştirmez.

Amur leoparlarının nesli tükenmek üzere.

Emma döner ve yurt odasına geri döner. Olivia Taylor Swift çalışıyor ve boy aynasında kıyafetini kontrol ediyor. Her gün olduğu gibi askılı bir üst, bol, düşük belli bir kot pantolon ve siyah platform Converses giyiyor. Cildi nemli ve mükemmel.

"Selam Liv." Emma soluk Levi's pantolonunu ve buruşuk beyaz düğmeli bluzunu giyiyor.

Olivia dönerek onunla yüzleşir. "Aman Tanrım, Emma! Telefonun *pathiyor*! Dün gece neredeydin? Gizlice mi çıktın? Bir erkekle birlikte miydin? Thomas'la tekrar bir araya mı geldiniz?"

Emma neredeyse gülüyor. Oda arkadaşı kampüste neler olup bittiğini bilmeyen *tek* kişi. Emma videosunu yayınladığından beri muhtemelen zamanının yüzde 90'ını internette geçiriyor ama onun için sosyal medyanın en önemli kısmı *ben*. Emma kendi akışına ya da herhangi birine baktığından bile şüphe ediyor.

başkalarının gönderilerine bakmaz; doğrudan en son gönderisine gider, beğeni ve yeni takipçi arar. Ya da, eğer OnlyFans ise, hesap bakiyesini. Onun için daha iyi bir isim Oblivia olurdu.

"Geceyi hemşirenin ofisinde geçirdim," diyor Emma sonunda. "Bir hastalığa yakalandığımı düşündüm."

Olivia ondan hızlı bir adım uzaklaşarak manikürlü eliyle ağzını ve burnunu kapatır.

"Merak etme," diyor Emma. "Bulaşıcı değilim."

Korku hissi ile birleşen yüksek kaygı, başkasına aktarabileceği bir şey değildir. Ama farkındalık ve Herkesin tüm gerçekleri bildiğinden emin misin? Bu, yaratabileceği bir virüs ve halkı yakıp kül etmesini umabilir.

Telefonunu eline aldığı anda 232 yeni mesaj görür. Sınıf arkadaşları-Yıllardır görmediği komşuları-kuzenleri: herkes yazıyor. Neler olduğunu öğrenmek için yalvarıyorlar, onlara mesaj atması için ısrar ediyorlar ya da büyük harflerle anlatıyorlar,

SAKIN YAPMA.

Baban gitti mi? Jade yazıyor. Beni hemen ara.

Thomas yazıyor, öğle yemeği. Benimle LY sahasında buluş.

"LY" "seni seviyorum" anlamına geliyor.

Şarjı bittiğinde Elliott'tan gelen bir mesajı okumak üzeredir.

"Kahretsin," diyor Emma.

"Her şey yolunda mı?" Olivia uzun, yumuşak saçlarını tararken soruyor.

Hayır Olivia, her şey yolunda değil. Sana her şeyin nasıl berbat olduğunu anlatmamı ister misin?

"Evet, kesinlikle." Emma bilgisayarını sırt çantasından çıkarıyor.

"Telefonumun şarj aletini gördün mü? Ya da bilgisayarımın kablosunu?"

Olivia başını sallar ve aynada mükemmel buklelerinin savruluşunu izler.

Emma, polislerin muhtemelen bunlardan biriyle kendini boğmayı düşünmesi ihtimaline karşı onları aldığını fark eder.

Dizüstü bilgisayarını açıyor. Şarjı yüzde 35'tir ve kalbi hızla çarpmaktadır. Mesajının ne kadar uzağa ulaştığını görme zamanı.

Bay Hastings'in videoyu kaldırmasından sadece bir saat sonra yeni bir hesap altında yeniden yayınladığı ikinci YouTube videosuna tıklıyor. Video görüşler şaşırtıcıdır. Emma şaşkınlık içinde yüzlerce yorum arasında gezinir. Birçok insan onu yardım almaya çağırıyor. Diğerleri ona eşleşme teklif ediyor.

Sen bir ilham kaynağısın, GalaxieStar yazıyor.

Keşke ben de senin kadar cesur olsaydım, diyor Tommyboy09.

Yapabiliyorken git buradan. Kız

arkadaşım olur musun?

Seni anlıyorum Bae, ben de otobüse biniyorum.

Emma "otobüsü yakalamak" ne demek bilmiyor ama rastgele birinin ona "bae" demesinin komik olduğunu düşünüyor.

Emma'nın masasına bir şarj aleti tıkırtıyla düşer. "Al," diyor Olivia, "benimkini kullan."

"Teşekkürler," diyor Emma odun gibi bir sesle. Telefonunu fişe takar ve yeniden canlanmasını izler.

Bir mesaj daha geliyor. Tanımadığı bir numaradan. Google'da Emma on fire yazıyor.

BÖLÜM 30

EMMA YANIYOR

Genç kendini yakma niyetini açıkladı

Odell, NH 14

Nisan 2025

yazan Rachel Daley, Boston Globe'a özel

Dün sabah, adı endişeli ebeveynlerin, iklim aktivistlerinin ve genç influencer'ların dilinde olan bir kızla tanıştım: Emma Blake.

Gerçek bir kayanın altında yaşamıyorsanız, onun adını da biliyorsunuzdur. O, dünyanın durumunu protesto etmek için kendini yakmaya söz veren on yedi yaşındaki Ridgemont Akademisi öğrencisi.

Kampüs polisi çekmecelerinde kendine zarar vermek için kullanabileceği eşyalar ararken Emma ile yurt odasında tanıştım. Koyu renk gözlerinde uykusuzluğun belirgin izi olan perili bir nitelik vardı. geceler ve taşınması gerekenden daha fazla yük taşıyan bir kalp.

Emma kibarca ama kesin bir dille planlarını kayıt altına almayı reddetti. Videolarındaki ateşli, meydan okuyan kızdan çok farklı olan Emma, yüz yüze geldiğinde temkinli ve ihtiyatlıydı; kelimeleri dikkatle seçilmiş ve az sayıdaydı. Konuşma konusundaki isteksizliği beni viral sansasyonun arkasındaki kızın merak etmeye itti. Kim bu kız, gerçekten, ne zaman

Kamera çekmiyor mu?

İnternet Emma hakkında ikiye bölünmüş durumda. fedakarlık hem hayranlık hem de endişe uyandırdı. Videosunun dijital dünyayı sarstığına şüphe yok ama onu harekete geçiren şey ne?

Çatışma ve dehşetle dolu bir dünyada yetişen bir neslin şehidi mi, değişim için kendini feda etmeye hazır radikal bir aktivizm feneri mi?

Ya da -ki bu bana daha olası geliyor- sorunlu bir genç kız, pek çok gencimiz gibi derin bir depresyonla boğuşan bir ergen, acısı kaçırılmış ve

Sosyal medyanın megafonu mu?

Peki biz ulus ve dünya olarak kimiz ki çocuklarımız onunki gibi açıklamalar yapıyor?

BÖLÜM 31

"Onu daha yeni terk ettim. O iyi," diyor Byron kaba bir şekilde.

Hastings dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırıyor. *İyi* kelimesi onun için Emma için kullan. O korkunç videoda ne demişti? *Tam bir felaketin eşiğindeyiz. Her şey ters gidiyor.* Bu noktada Emma'nın hatalı olduğunu iddia edemez. "*Boston Globe* makalesini okudun mu? Buna izin veremeyiz."

Byron, "O kadın EOD'ye kadar işsiz kalacak," diyor. "O yüzden beni dinle. Kızımı kilit altına alamazsınız. Bu teknik olarak adam kaçırma olur. Telefonunu ve dizüstü bilgisayarını da ondan uzak tutamazsınız. O protesto ediyor ve siz de onun ifade özgürlüğüne müdahale ediyorsunuz."

Hastings dişlerini sıkıyor. "Argümanınızı anlıyorum," diyor, adamın Rachel Daley'i işiyle tehdit ettiğinden ve aslında ifade özgürlüğünü elinden aldığından bahsetmiyor. Ama überrih'le daha önce de uğraşmıştı.

Tüm hayatı boyunca kuralların sadece onların istediği yerde geçerli olduğunu bilir. Kahve fincanını kaldırır ve sonra tekrar yerine koyar, sözlerini tartışır. "Ama bu Emma'nın anayasal haklarıyla ilgili değil; onun refahıyla ilgili."

"Onun iyiliği için endişelenmediğimi mi ima ediyorsun? Ne? Emma'nın şu anda istikrara ihtiyacı var. Tutarlılık. Onu okuldan, arkadaşlarından uzaklaştırmak, kızımın ihtiyacı olan birkaç şeyden birini elinden alacak gitti."

Ve kızı elinde kalan tek şey. Byron'ın sesindeki kırılganlık bir dokunuş olabilir mi? Ama bunun bir önemi yok. Adam kızının kendisi için tehlikeli olduğuna inanmayı reddediyor.

"Bilinmeyen bir bölgedeyiz Bay Blake ve Ridgemont'un bir trajediye sahne olmasına izin veremem."

"Olmayacak," diyor Byron. "Tanrım, yeterince etrafta değil misin? genç kızların nasıl davrandıklarını anlamak için mi? Dramatik davranıyor, elbette. Ama ben kızımı senden daha iyi tanıyorum ve ona kötü bir şey olmasına asla izin vermem. Yani yapman gereken-"

Ama Hastings'in canına tak etmiş durumda. Byron, Hastings'in refahından sorumlu olduğu öğrenci nüfusunun yarısını oluşturan genç kızları küçümserken *histeri* kelimesini de kullanabilirdi. "Pardon, ne?" diyor. "Bay Blake? Kesiyorsunuz!"

Bu kez telefonu avukatın yüzüne kapatan okul müdürüdür. Peregrine Hastings adrenalinin damarlarında dolaştığını hisseder.

Bunu yaptığımı inanamıyorum.

O kadar iyi hissettiriyor ki, zamanda geriye gidip bunu tekrar yapabilmeyi diliyor. Aslında, eğer zamanda geriye gidebilseydi, değiştireceği pek çok şey vardır, Emma'nın zihinsel durumuna dikkat etmekle başlayarak annesi öldükten sonra Ridgemont'a geldi ve Claire intihar ettiğinde onu daha yakından izledi.

Ancak zamanda geriye gidemediği için Hastings'in bundan sonra ne yapacağını bulması gerekiyor.

Bir zamanlar Edgar Ridgemont'a ait olan büyük siyah dede saati *tik tak tik tak* ediyor. Yangından önceki gün. Emma öyle demişti. Zaman tükeniyor.

BÖLÜM 32

Öğle yemeği saatinde HASTINGS, Ridgemont yönetim kurulunun sekiz üyesini acil bir toplantıya çağırdı. Okulun avukatı George Forbes da oradadır ve sabah erken saatlerde oynadığı tenis maçı yüzünden yüzü pembeleşmiştir. Fiona yerel şarküteriden sandviç sipariş eder, sandviçler el değmeden konferans masasının ortasında durmaktadır.

Bu kadar kısa sürede hazır oldukları için herkese teşekkür ettikten sonra, Hastings konuyu Ridgemont beyin takımına sunar. "Keşke burada daha mutlu koşullar altında olsaydık," diyor. "Ancak bazılarınızın farkında olabileceği gibi, kendine zarar verme tehdidinde bulunan bir öğrencimiz var. Adı Emma Blake, üçüncü sınıf öğrencisi ve kendini diri diri yakarak dünyadaki sorunlara dikkat çekmek istiyor."

Milyon dolarlık bir emlak şirketinin kurucusu olan Monica Zoller'ın nefesi kesiliyor. Spor malzemeleri imparatorluğunun veliahtı Robert Bass III de öyle.

Hastings endişeyle yutkunuyor. "YouTube'da yayınladığı bir videoda kendini yakma niyetinde olduğunu belirtiyor." O tekrar yutkunur. "Burada, Ridgemont kampüsünde."

Odada bir gürültü patlaması olur ve Hastings kurulu susturmak için elini kaldırır. "Videoyu kaldırttık ama sayısız kez yeniden paylaşıldı. Özellikle bizimki gibi okullardaki öğrenciler bu duruma dikkat çekiyor. Boyden'de düzenlenen bir iklim yürüyüşü öğrenci birliğinin vandalizmine dönüştü. Kingsley'de açlık grevi yapan bir öğrenci var."

"Ama başka kimse kendini diri diri yakacağını söylemiyor," diyor George hemen. "Aktivizm başka bir şeydir. İntihar tehdidi başka bir şeydir."

Harvard'lı bir mühendis olan Bryce Knode, Zoom ekranından konuşuyor. "Bu genç kadının tehdidini ne kadar ciddiye alıyorsunuz?"

"Çok," diyor Hastings. "Öte yandan Emma'nın babası iyi olduğu konusunda ısrar ediyor."

Kızımı senden çok daha iyi tanıyorum, dedi. Emma'nın gerçekten tehlikede olduğuna inansaydım, öğle yemeğine kadar orada olurdum. Byron Blake

Ridgemont'a geldi ve bir saat sonra cep telefonunu kulağına dayayarak tekrar gitti.

"Emma'nın akıl hastalığı geçmişi var mı?" Monica bilmek istiyor. Hastings, "Babasına göre hayır," diyor. "Ama kız kardeşi yaptı. Kız kardeşi Aralık ayında intihar etti. Emma'nın annesi de Ridgemont'a kaydolmadan hemen önce kanserden öldü."

Sözleri odaya taş gibi düşüyor.

Clarabelle Porter, Ridgemont '72, sarkık, aristokrat çenesini kaldırıyor. "Şu zavallı, olağanüstü kız," diyor boynundaki incileri parmaklayarak. "Şu anda hissettiği acıyı ancak hayal edebilirim."

"Bu korkunç, katılıyorum. Ona yardım etmeliyiz ama en iyi hareket tarzı nedir?" Hastings diyor ki. "Tavsiyenize ihtiyacım var. Bence kampüsten derhal uzaklaştırılmalı ve sürekli gözetim altında tutulabileceği bir yere götürülmeli. Ama büyük bir bağışçı olan babası dava açmakla tehdit etti. Emma'nın sadece ifade özgürlüğü hakkını kullandığını söylüyor." Kravatını gevşetiyor. Oda dayanılmaz derecede sıcak. "Emma da sosyal protesto hakkını kullandığını savunuyor."

"Kulağa sosyal protesto gibi gelmiyor," diyor Monica. "Kulağa depresyon ve intihar düşüncesi gibi geliyor."

Hastings, "Ona teşhis koyacak nitelikte değiliz," diyor. "Asıl soru onunla ne yapacağımız. Daha önce de tehlikeli davranışları nedeniyle öğrencileri uzaklaştırdık. Krizdeki öğrencileri psikiyatri hastanesine gönderdik. Ve en iyisinin bu olduğunu düşündüğümüzde diğer öğrencileri izinli saydık. hareket tarzı." Ceketini çıkarır. Hiç rahatlama yok. "Ancak daha önceki her örnekte, öğrencinin ailesinin yardımını ve desteğini aldık. Bu vakada, kızının okulda kalması gerektiğini, aksi takdirde dava açacağını açıkça ifade eden bir baba var."

Birinin bir şey söylemesini beklerken büyükbabanın saatinin tik takları Hastings'in kulaklarını tırmalıyor.

George Forbes, "Ridgemont bu özel durumla başa çıkacak donanıma sahip değil," diyor. "Ahlaki, etik ve yasal açıdan bizden de böyle bir şey istenmemeli. nedenler."

"Unutmamalıyız ki, bu sadece bir sorunun daha fazlası ile ilgili. öğrenci," diyor hedge fon yöneticisi Ed Jensen, küçük Zoom kutusundan. "Bu, buradaki herkesin güvenliğiyle ilgili."

"Ama dava?" diyor Dominic Chadwick utangaç bir ifadeyle. Cornell'den yeni mezun olmuş, yönetim kurulunun en genç üyesi ve Hastings her zaman

ürkek ve donuktu. "Bunu istemediğimizi varsayıyorum?"

"Bir kızın kendini yakarak ölmesini de istemeyiz," diyor Monica kesin bir ifadeyle. "Ya babası haklıysa?" Dominic devam ediyor. "Ya o da biliyorsa en iyisi mi?"

Hastings iç geçiriyor. "Bence ebeveynler bazen inanmak istedikleri şeye inanıyorlar. Özellikle Byron Blake haklı olmaya çok alışkın. Belki de öyledir. Ama bunun almamız gereken bir risk olduğundan emin değilim."

"Dürüst olacağım. Bunu yapabileceğini hayal bile edemiyorum," diyor Robert Bass III. "Ama tedbirli olmak üzülmekten iyidir," diyor George.

Hastings odaya bakar. Kimsenin Emma'nın tehditlerinin gerçek olduğuna inanmak *istemediğini* anlıyor. Ama bu gerçek olmadıkları anlamına gelmez.

Ve kimse bunu yüksek sesle söylemese de, Emma Blake'in hayatını korumanın yanı sıra Ridgemont'un itibarını da korumak istiyorlar.

Hastings, "Derhal hastaneye kaldırılması gerektiğine inanıyorum," diyor. "Anlaştık mı?"

Monica, "Onu kendim götüreceğim," diyor.

"Hayır," diyor George. "Ambulans çağıracağız."

Hastings sırayla hepsine bakıyor. Başlarını sallıyorlar. Bazıları kaşlarını çatıyor; birkaçı ekranın dışına bakıyor, bir şeyi tartışırken çoklu görev yapıyor genç kızın kendini yakması. Ama bir fikir birliği var ve bunu uygulayacak.

"Fiona," diye bağıyor. "NH Hastanesi'ni ara."

BÖLÜM 33

EMMA avluya çıktığında bahar esintisi yanan yanaklarını serinletiyor. Yüz binlerce insan -hatta daha fazlası- onun mesajını duydu. Onun cesur olduğunu düşünüyorlar. Kahraman olduğunu düşünüyorlar. Doğru şeyi yaptığını düşünüyorlar.

Onun istediği de buydu.

Peki neden iyi hissettirmiyor?

Boston Globe *makalesi*, diyor Emma'nın çok iyi tanıdığı o küçük, acı ses. *O her şeyi bilen muhabir.*

Rachel Daley'e zar zor iki kelime söyledi ve sonra Rachel bunu Emma'nın akıl sağlığını ve motivasyonlarını sorgulayan bir makaleye dönüştürdü.

Sorunlu bir genç kız, derin bir depresyonla boğuşan bir ergen.

Emma çimlerin üzerinde tepiniyor. Belki de Rachel'ın birkaç ve nasıl hissettiğini görecekti. Belki de kendisiyle ilgilenmeye çalışan iki kişi sonsuza dek yeryüzünden kaybolduğunda neler olduğunu öğrenecekti.

Belki Rachel gerçekten yalnız olmanın nasıl bir şey olduğunu hissedebilseydi, o zaman anlayabilirdi.

Emma aniden yeşil alanın ortasında durur. Cildinde elektriklenme hissediyor. Omurgasına bir ürperti yayılır.

Hepsi beni izliyor, şimdi bile.

Ridgemont öğrencileri pencereden dışarı bakıyor. Profesörler sınıf kapılarına yaslanmış. Kampüs polisi güvenli ve saygın bir mesafeden takip ediyor.

Sanki sahnedeymiş gibi. *Will* adında tek kişilik bir gösterinin yıldızı. *O mu yaptı?* Ve alev alana kadar kimse bunun bir komedi mi yoksa trajedi mi olduğunu bilmiyor.

BÖLÜM 34

Kendisi de iki genç kız annesi olan HASTINGS VE MONICA Zoller, Emma'yı bulma umuduyla kampüste acele etmektedir. Çok fazla ders kaçırmaktadır ama Hastings onun Fransızca dersini asla kaçırmadığını bilmektedir ve zil çalmadan önce onu yakalamak istemektedir. Onun bekleyen bir ambulansa götürüldüğünü ne kadar az Ridgemont öğrencisi görürse o kadar iyidir.

Fiona'dan Thomas Takeda'yı aramasını istedi. Emma hastaneye gitmemekte direnirse, Thomas onu ikna edebilir. Thomas iyi bir çocuk. Akli başında bir çocuk. Onu Ridgemont'taki herkesten daha iyi tanıyor ve kesinlikle ölmesini istemiyor.

Hastings ve Monica, beşeri bilimler binası Doyle Hall'a giderken, avlunun yemyeşil çimlerini süsleyen on ikinci sınıf kümelerinin yanından geçerler. Öğle yemeğinden sonra hepsinin bağımsız çalışması var, ki bu da baharda serbest zaman anlamına geliyor. Hastings, onlara ders çalışıp çalışmadıklarını sorma alışkanlığına direnmiyor.

zamanlarını akıllıca kullanıyorlar. Stanford, Yale, Notre Dame ve Duke'dan kabul mektupları muhtemelen yoldadır. Güneş parlıyor. Neden çalışsınlar ki?

Hastings ve Monica yatakhanelerden birinin altındaki patikadan dönerken Hastings'in gözüne beyaz bir şey çarpar. Yatakhane'nin ikinci katına bakar. İki pencerenin arasından aşağıya sarkan yırtık pırtık bir çarşaf vardır.

EMMA'S RIGHT, yazıyor.

O izlerken, kan gibi kırmızı sprey boyayla karalanmış harflerin olduğu başka bir sayfa açılır.

ŞİMDİDEN YANIYORUZ.

"Ah canım," diye nefes alıyor Monica.

Hastings'in hızı koşuya çıkar. "Şunları indirmelerini sağla!" diye omzunun üzerinden seslenir. "Ben Emma'yı bulmaya gidiyorum."

Ama Hastings nefes nefese 119 numaralı odanın önüne geldiğinde Emma orada değildir. Normalde Fransızca dersinde yanında oturan arkadaşı Jade, kahvaltıdan beri onu görmemiştir.

"Ona tekrar mesaj atacağım," diyor Jade, gözleri endişeyle kararmış.
"Sabahtan beri ona mesaj atıyorum."

"Ve sana geri dönmedi mi?" Hastings ses tonunu eşit tutmaya çalışır.
Dışarıda, yeşil alandaki son sınıflardan bir grup tezahürat duyuyor.
Birisi başka bir pankart açmış olmalı. Fransız öğrencilerden bazıları pencereye gidip dışarı bakıyor.

"Hayır," diyor Jade. "Cevap vermiyor. Sen ... endişeli misin?"

Hastings derin bir nefes alıyor ve ellerini onun omuzlarına koyuyor.
Gençlerin her şeyi halledebilecekmiş gibi davrandıklarını görmüştü ama yıllar içinde ciddi bir şey olduğunda yine de bir yetişkine başvurdıklarını öğrenmişti.
Onlar hâlâ çocuk, diye düşünüyor. *Byron Blake bunu neden göremiyor?*

Jade'e "Her şey yoluna girecek," der. "Lütfen ona ulaşmaya çalışmaya devam edin."

Hastings koridorda Thomas Takeda'ya rastlar. "Orada değil mi?" Thomas boynunu 119 numaralı odaya doğru uzatarak sorar.

"Hayır," diyor Hastings, öyle olacağını düşündüğü için kendinden nefret ederek. Kendini yakmaya niyetli bir kız neden hâlâ Fransızca dersine giderdi ki?

"Belki de odasındadır?"

"Biz de oraya gidiyoruz," diyor Hastings. "Bak bakalım onu en son ne zaman ve nerede görmüşler."

Hastings aceleyle ilerliyor, Thomas da onun arkasında telefonuna dokunuyor.
Başka bir patikadan, leylak korusundan koşarak geçiyor ve Emma'nın yatakhaneğine varıyorlar. Tam ön kapıyı açıyordu ki Ambulans sireni.

Aptallar! *Özellikle* siren yok dedi. Duruma daha fazla dikkat çekmek istemedi.

Hastings koridorda aceleyle ilerlerken, kendini dua ederken bulduğunda şaşırır. *Sadece orada ol, Emma, sadece orada ol.*

Kapıyı çalmadan çekip açıyor. Çirkin pembe halısının kenarından tökezler ve neredeyse odanın içine düşer.

Boş.

Omuzları çöküyor, midesi düşüyor.

Thomas arkasından geliyor, hâlâ telefonuna bakıyor. "Spencer Jenkins, Emma'yı kampüsten çıkarken gördüğünü söylüyor, Bay Hastings."

"Ne zaman?" Sıktığı dişlerinin arasından kelimeyi zorlukla çıkarabildi. "İlk dersten önce."

Bu üç saat önceydi.

Ambulans bulamadığı bir kızı götüremez.
Bulunmak istemeyen bir kızı koruyamaz.

BÖLÜM 35

Rahat spor ayakkabılar giyen ve hafif bir sırt çantası taşıyan Emma zamanını iyi değerlendiriyor. Final haftasında arabası olan Ridgemont çocuklarının donmuş pizza, Monster Energy içecekleri ve NoDoz almak için geldikleri benzin istasyonu Circle K'ya dört millik bir yürüyüş mesafesinde. Sahte kimlikleri olanlar, kasada kimin çalıştığına bağlı olarak bazen bir kasa Bud tallboy ile çıkabiliyor.

Emma bir şişe Starbucks soğuk demleme alır ve tezgâha gider. "Benzin bidonu satıyor musunuz?"

Adam telefonundan başını kaldırıyor. Muhtemelen on dokuz yaşında, simsiyah boyalı saçları ve çökük yanakları var. Hiç dışarı çıkmayan birine benziyor. "Evet," diyor. "Kaç tane lazım?"

"İnsanların genellikle çok satın aldığı bir şey mi?"

Omuz silkiyor. "Pek sayılmaz. Ama patron herkesi her şeyden daha fazla almaya teşvik etmem gerektiğini söylüyor." İki parmağını birbirine sürtüyor, sanki

görünmez para. "Bir kutu almak varken neden altılı paket alasınız? İki tane alabilecekken neden bir tane soğuk demleme?"

"Sadece bir benzin bidonuna ihtiyacım var."

"Arka taraftalar. Dayanın."

Geri döndüğünde elinde küçük kırmızı plastik bir kutu vardı. "Büyük olanlardan kalmadı. Bu iki galon alır. İşe yarar mı?"

Emma öyle olacağını düşünüyor. "Bir galon benzinin ağırlığı ne kadardır sence?"

"Hiçbir fikrim yok."

Emma kimya dersini hatırlıyor. "Suyun galonu sekiz nokta üç pound. Gaz daha hafiftir, bunu biliyorum." Emma parmağıyla tezgâha vuruyor. "Acaba çakmak gazı da alsam mı?..."

Ona bakıyor. "Seni tanıyor muyum?" diye soruyor.

Emma başlar. Sonra hızla başını sallar. "Hayır," der. "Ben buralardan değilim. Route 12'de benzinim bitti. Aptal yakıt göstergesi bozuk-"

"Çok tanıdık geliyorsun," diyor.

Tezgâhın üzerine elli dolarlık bir banknot koyar. "Şimdi benzinimi dolduracağım. Sanırım bu her şeyi karşılar." Omuzlarını dikleştirir ve sakın ama hızlı adımlarla dükkândan çıkar. Adamın gözlerini ensesinde hissedebiliyor.

Tabii ki seni daha önce gördü. Muhtemelen internette yaşıyor. Sadece... acele et.

Benzin memesini beceriksizce kullanıyor ve ayakkabılarına benzin damlatıyor ama tenekeyi bir galon benzinle doldurmayı başarıyor. Taşınması kolay olsun istiyor ve o kadarına da ihtiyacı yok. Bidonu sırt çantasına koyuyor, telefonunun ve tuvalet çantasının yanına yerleştiriyor. Tam o sırada adamın arkasından seslendiğini duyuyor.

"Emma!" diye bağıyor. "Sen Emma On Fire'sın!" Dükkândan çıkıyor, ona el sallıyor. "Videoların *hasta!*"

Bu bir iltifat mı? Bunun bir önemi var mı?

Emma el sallamıyor, ona ne demek istediğini sormuyor. Koşmaya başlıyor.

BÖLÜM 36

GAZ KUTUSU Emma'nın sırtına kavşağa kadar çarpıyor, sırt çantası gürlüyor. Poplar Sokağı'ndan sola dönüyor ve sonunda yavaşlayıp nefesini tutmaya çalışıyor. Hercai menekşelerini sulayan yaşlı bir adam ona onaylamayan gözlerle bakıyor. Terli ve vahşi gözlüdür ve birden kendini aptal gibi hisseder. Gerçekten de kasiyerin onu *kovalayacağını* mı düşünmüştü? Muhtemelen Nintendo'yu keşfettiği günden beri hiç koşmamıştı ve zaten Slim Jims'leri ve bira kutularını başıboş bırakamazdı. Tek yapabildiği arkasından bağırmaktı: *Seni tanıyorum!*

Amaç da bu değil mi zaten? İki YouTube videosu, milyonlarca kez izlendi ve şimdi Nowheresville, New Hampshire'da ve muhtemelen TikTok ve 5G'nin olduğu her yerde ünlü oldu. Mesajı patladı. Resmen viral oldu. Kendini muzaffer hissetmesi gerekirdi. Ama onun yerine korkmuş hissediyor. Derisinin altında bir duygu titreşimi var. Bir izleyici kitlesi istiyordu, şimdi bir tane var.

Onları hayal kırıklığına uğratamaz.

Neyse ki Creekside Motel'deki hiç kimsenin Emma on Fire hakkında bir fikri yoktur, bu sayede Claire'in kimliği ("Jocelyn Peters") ve depozito olarak 400 dolar nakitle bir oda kiralayabilir.

"Buz on beş ve on altı numaralı odaların arasında tatlım," diyor resepsiyondaki yaşlı kadın, tütün lekeli dişleriyle tatlı tatlı gülümseyerek. "Otomatın hemen yanında."

"Teşekkürler."

Emma buzun nerede olduğunu zaten biliyor. Byron, Claire'i ziyaret ettiğinde, Creekside'daki Wi-Fi'nin çok kötü olduğunu söyleyerek geceyi orada geçirmeyi reddetti.

Yavaş. Ama annesi soluk bir pembeye boyanmış küçük odalardan çok etkilenmişti. Emma için bir şişe Château Lafite Rothschild ve köpüklü elma şarabı getirerek bir gece kalma macerası yaşamaktan zevk alıyordu. İçkileri motelin küçük plastik bardaklarına doldurur ve kadeh kaldırır.

"Ondan sonra sessizlik zamanı," diyor kadın. Gözlerini kısıyor. "Ve misafir yok."

"Tamamdır," diyor Emma anahtarı alırken. Bekâretini Creekside'da kaybetmiş en az altı Ridgemont öğrencisi tanıyor. Onun planları arasında bu yok, hem de hiç.

Odasının dekoru tanıdık geliyor. Sırt çantasını yatağın üzerine atıp küçük banyoya giriyor, kıyafetlerini çıkarıyor ve duşa giriyor. Suyu o kadar sıcak akıtıyor ki derisi kabaracakmış gibi hissediyor. Yanık üzerindeki sıcak su erimiş lav gibi hissettirdiğinden, yaralı kolunu yoldan uzak tutması gerekiyor.

Emma duştan sonra yatağına oturur ve telefonunu çıkarır. Ana ekranında bildirimlerden başka bir şey yoktur. Jade'den on mesaj. Sekiz Thomas'tan. Ridgemont numarasından dört cevapsız arama. Emma hepsini görmezden gelir. Onun yerine TikTok'u açıyor ve #emmaonfire'ı arıyor.

Binlerce video var. Sözleri dudak senkronizatörleri için ses ısırıkları haline geldi. "Gezegene daha fazla insan tıktırtmaya devam ediyoruz ve bilin bakalım ne oluyor," diyor septum piercing'li bir Goth bebeği, "flaş haber, çocuklar - gezegen *daha da büyümüyor*." Diğer insanlar tepki videoları yayınlıyor ya da kendi iç karartıcı gerçeklerini sunuyor. "İnsan sperm sayısı son elli yılda yüzde elli azaldı," diye bağıyor beyzbol şapkalı orta yaşlı bir adam. "Çünkü kirlendik, dostum! Yakında sperm bile üretemeyeceğiz. daha fazla insan!" Ottawa'dan genç bir adam onun sesini otomatik olarak ayarladı ve bir ritme koydu.

Bazı insanlar onun ne kadar haklı ve *cesur* olduğundan bahsederken, diğerleri videolarının sadece umutsuz bir ilgi çılgılığı olduğunu iddia ediyor. Emma'ya göre bu ironik bir durum, çünkü TikTok platformunun tamamı bir ilgi çılgılığı. Bir video

-Altı milyon kişi tarafından izlenen bu videoda yüzünü kamp ateşinde kızartılan bir marşmelovun üzerine koyuyor. Hatta her yaştan insanın dans ettiği bir dans bile var.

"I'm On Fire" şarkısının nakaratının remiksine ayarlanmış bir dizi unutulmaz, titrek el hareketi.

Emma telefonunu yere bırakır ve çiçekli yorganın üzerine sırtüstü düşer. *Dünyanın en büyük*

Sorunlar! Çılgılık atmak istiyor. *Bruce Springsteen'in uygun bir şarkısında dans etmemen ya da yüzümü lanet bir Jet-Puffed'de kızartmaman gerekiyordu!*

Mesajı nasıl bu kadar çarpıtıldı?

Bir süre sonra telefonunu tekrar eline alıyor. Elbette aptalca tepkiler ilk gördüğü tepkilerdi - en düşük ortak payda onlardı. Şüphesiz

Dışarıda bir yerlerde, birileri onun niyetini ciddiye mi alıyor? Bunu öğrenmek zorunda.

Başka bir mesaj gelir. Tanımadığı bir numaradan, ama nedense mesajı açıyor. Mesaj yok, sadece bir cep telefonu videosu var. Bir lisenin önünde bir grup çocuk ellerinde pankartlarla slogan atıyor. Ses kalitesi berbat, bu yüzden ne dediklerini anlaması için birkaç kez izlemesi gerekiyor.

Emma'yı kurtar. Dünyayı kurtar. Emma'yı kurtar. Dünyayı kurtar.

37. BÖLÜM

ONLAR DA ANLAMİYOR. Emma "kurtarılmak" istemiyor.

Ama en azından dünya kısmını doğru yapmışlar. *Evet, dünyayı kurtarmaya çalış,*

düşünüyor. *Nerede olursam olayım seni destekliyor olacağım.*

Protestolar, bu bilinmeyen kişiye mesajlar. Yürüyüşler. Senin yüzünden oluyor.

Emma telefonunu yatağının başucundaki masaya geri koyar. İsteddiği buydu. Şimdi şarj olmuş hissediyor. Elektriklenmiş. Bir fark yarattığını biliyordu.

Claire'in aksine onun ölümünün bir anlamı olacak.

Peki şimdi ne yapabilir? Rahatlayabilir mi?

Bir insan hayatının son gecesinde nasıl rahatlayabilir ki?

Yirmi ila yirmi dört yaş arasındaki kişiler için intihar oranı 2001'den 2021'e kadar yüzde 63 artmıştır.

Küresel zenginler tüketebileceklerinden çok daha fazlasına sahipken, bir milyar insan yeterince beslenebilmek için mücadele ediyor.

Kumandaya uzanır. Aptal bir film bulacak ve beyni uyuşana kadar ona bakacaktı. Ama bunun yerine dikkati duvardaki sahte suluboya resme çekilir; resimde beyaz bir çitin yanında küçük sarı bir kulübe vardır. Çitin diğer tarafında, altı kabarık koyun parlak yeşil bir çayırı süslüyor.

Claire'in mezuniyeti için geldiklerinde annesiyle paylaştığı odada olduğunu fark eder.

Emma on yaşındaydı, çok uzun boyluydu ve şimdiden çok kitap okuyordu. O zamanlar Ridgemont'a gitmekten bahsetmeden duramazdı. Orası için ayaklı bir broşür gibiydi. "Ridgemont Akademisi'nde öğrenci/öğretmen oranı sekize birdir. İleri derece eğitim almış öğretmenlerin oranı seksen altıdır. Öğrenci topluluğunda kırk beş ABD eyaleti ve bölgesi ile otuz sekiz ülke temsil edilmektedir. Yüzün üzerinde öğrenci vardır kampüsteki kulüpler ve organizasyonlar."

Genellikle çok sabırlı olan annesi onu tersledi. "Bırakamaz mısın şu bir gece için *gerçekler*? Haftalardır uyumadım!"

Emma, anne ve babasının yanında oturmuş, Claire'in azmin ve kendisinden beklentilerin yüksek olmasının önemi hakkındaki veda konuşmasını dinlerken gözyaşlarını tutamıyordu.

"İşler zorlaştığında," dedi Claire toplanan kalabalığa, "pes etmemelisiniz. Daha fazla ödev yapamayacağımı, daha fazla keman çalışamayacağımı ya da daha fazla koşamayacağımı hissettiğimde, kendi kendime 'Sorun ne? Bu sadece *acı*.' Ve acı, babamın bize her zaman söylediği gibi, 'zayıflığın bedeni terk etmesidir.'"

"İşte benim kızım," diye fısıldadı Byron.

O gece Concord'da kutlama amaçlı bir biftek yemeği yediler. Sonra Claire yurda, Byron da Cambridge'e döndü ve küçük pembe motel odasında sadece Emma ve annesi kaldı. Geleneklere göre, annesi bavulundan bir şişe Château Lafite Rothschild ve bir şişe köpüklü elma şarabı çıkardı ve motelin plastik bardaklarından ikisini doldurdu.

Sonra Sarah Blake bir kadehi boşalttı ve hızla kendine bir tane daha doldurdu. Emma annesinin bir akşam yemeğinde yarım kadehten fazla şarap içtiğini hiç görmemişti. Artık kutlama yapıyormuş gibi görünmüyordu.

"Anne?" Emma sordu. "Biraz su ister misin?"

"Kolay değil," dedi Sarah, neredeyse kendi kendine. "Hayır, aslında çok zor." "Neymiş o?" Emma aniden endişelenerek sordu.

Annesi başını salladı. Şaraptan bir yudum daha aldı. Donuk donuk baktı Sulu boya koyun, bacakları olan selpak tomarlarına benzediğini söyledi. "Anne?"

Emma yatakta ona doğru yaklaştı. "Bu kadar zor olan ne?" "Babanın olmamızı istediği türden bir insan olmak zor," dedi Sarah. dedi. "Yirmi yıldır bu işi yapıyorum ve çok ama çok yoruldum."

Emma'nın içinde küçük alarm fişekleri patlıyordu ama ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bilmiyordu. Daha dördüncü sınıftaydı. Annesinin eline uzandı. Çaresizce, "Her şey yoluna girecek!" dedi.

Annesi sessiz bir kahkaha atmıştı, sesi küçük odada sert ve kısıktı. "Elbette her şey yoluna girecek tatlım. Sen Ridgmont'a gideceksin. Kız kardeşin Harvard'a gidiyor. Baban harcayabileceğimizden daha fazla para kazanmaya devam edecek ve ben... ben..."

Elini havada salladı, gözleri şaşkınlıktan bulutlanmıştı. "Bayan Byron Blake olmaya devam edeceğim."

Annesi Emma'ya döndü ve elini onun yanağına koydu. Sonra kendini gülümsemeye zorladı. "Ama bizim için güzel zamanlar da olacak."

Elbette canım. Ne kadar çoklar."

Ama Sarah Blake dört yıldan kısa bir süre sonra öldü, yani gerçekten, daha ne kadar güzel zaman geçirdi?

BÖLÜM 38

"BU ADİL DEĞİL," dedi Emma yüksek sesle. "O daha iyisini hak ediyordu." Claire de öyle.

Ama belki de herhangi bir şeyi hak etme fikri anlamsızdır. Yapmak Bugün doğan bebekler savaş ve açlık, akıl hastalıkları ve yalnızlık, kasırgalar ve ormansızlaşma ile dolu bir dünyada büyümeyi hak ediyor mu? En başta doğmayı onlar istemedi ve *kesinlikle* dünya çapındaki krizlerin ortasında doğmayı da onlar istemedi.

Emma vücudundaki her molekülle Claire'le hâlâ eskiden olduğu gibi konuşabilmeyi dilemektedir.

"Ah, Claire," diyor Emma boş, isimsiz odaya. "Neden gitmek zorundaydın?" Başını sallar. "Ama gitmek *zorunda* değildin. Sen seçtin. Ve nedenini asla anlayamayacağım."

Emma bir kez daha yerinde duramıyor. Adım atarken yüksek sesle konuşmaya devam ediyor, çünkü sesini duymak onu daha az yalnız hissettiriyor. Sanki kelimelerin bir şekilde Claire'e ulaştığını hayal edebiliyor, o her neredeyse. Yanaklarından süzülen gözyaşlarının farkına bile varmıyor.

"Kimse neden bu seçimi yaptığımı da anlamıyor. Ama dürüst olmak gerekirse Claire, sanırım bir parçam bunu yapacağımdan hiç emin değildi. Sanki tüm bu sorunları gündeme getirmek ve o korkunç tehdidi yapmak yeterli olacakmış gibi." Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. Tek bir Tic Tac bulur ve onu köşeye fırlatır. Oda iyi bir süpürgeye ihtiyacı var. "Başından beri her şey boş bir tehdit değildi. Ama sanırım konuşmak için bir şansım olduğunu ama yürümek zorunda olmadığımı düşündüm." Garip bir şekilde gülüyor. "Tanrım, beden eğitimi öğretmenimiz gibi konuşuyorum. Bay Briggs. Onu hiç görmediniz. O sadece klişelerle konuşur. 'Atmadığın şutların yüzde yüzünü kaçırsın' ve bunun gibi şeyler. Çok aptalca.

"Ama şimdi dikkatim dağılıyor. Sanırım demek istediğim, Claire, tüm bu olay beni çok aştı. İnsanlar tam da istediğim gibi dikkatlerini veriyorlar. Yürüyüşler ve mitingler yapıyorlar. Videolar çekiyorlar ve değişim çağrısı yapıyorlar. Birdenbire sanki

geri adım atmamın imkanı yok." Koyun resminin önünde duraklıyor. Gerçekten çok çirkin. "*Bunu* özlemeyeceğim," diyor. "Özlemeyeceğim pek çok şey var sanırım. Belki de kendimi diri diri yakmak zorunda kalmanın iyi bir tarafı vardır."

BÖLÜM 39

Emma'nın telefonu çalınca irkilerek kendine gelir. Ekranı bakınca, mesajların geldiği numaranın aynısı olduğunu fark eder. Gözlerini siler. Açar. "Kimsiniz?"

"Emma, bu Rachel Daley."

Emma'nın vücudunu öfke kaplar. "Benden ne istiyor olabilirsin ki? Saçma da olsa hikayenizi zaten biliyorsunuz-"

"Emma, özür dilerim," diye araya giriyor muhabir. "Okuduğunuz şey benim teslim ettiğim hikâye değil. Editörümün anlatmak istediği hikâye."

"Sana inanmıyorum."

"Sana orijinal versiyonumu göndereceğim."

"Zahmet etmeyin. Güzel-"

"Emma, bekle," diyor Rachel. "Kapatma. Lütfen." Emma onun derin bir nefes aldığını duyabiliyor. "Şu anda ne kadar yalnız hissettiğini biliyorum. Dünya seni izliyor, evet, ama seni anlamıyorlar."

Emma alay ediyor. "Peki ya sen?"

"Öfkeni hissediyorum," diyor Rachel ısrarla. "Dünyanın başının belada olduğunu biliyorum ve öyle değilmiş gibi davranmakla ilgilenmiyorum. İşte bu yüzden muhabir oldum! Bu yüzden senin hikayeni haber yapmak istedim. Yazılarımdan herhangi birini okudunuz mu? Geçen hafta Cape Cod çevresindeki okyanusun neredeyse dünyadaki tüm okyanuslardan daha hızlı ısındığını yazmıştım. Bir hafta önce de Massachusetts'in petrol ve doğalgaz şirketlerine dava açan dokuz eyaletten biri olduğunu yazmıştım. şirketler için-"

"Anlıyorum," diyor Emma.

"Ama bu senin acı çektiğini düşünmediğim anlamına gelmiyor," diyor Rachel sessizce. "*Sen*, Emma Blake. Bu, dünyanın olduğu kadar senin de başının belada olduğunu düşünmediğim anlamına gelmiyor."

Emma sertleşir. "Bu benimle ilgili değil."

"Ama *öyle*," diyor Rachel. "Bak, bunu yapmanı istemiyorum. Ama seni durduramam."

Emma benzin bidonuna bakar. Sırt çantasının cebinde aile yadigârı Zippo beklemektedir. "Kimse yapamaz," diyor.

"İntihar etmekle şehit olmak arasında ne fark olduğunu söylerler biliyor musun?" Rachel soruyor.

"Hayır."

Rachel kesin bir ifadeyle, "Basın haberleri," diyor.

Emma kaskatı kesildi. Söylenecek ne korkunç bir şey. Ama doğru, değil mi?

Kimsenin nedenini bilmediği o yanan kız olmayacağım.

Rachel, "Eğer bunu yapmaya kararlıysanız, bırakın ben de orada olayım," diyor.

Emma'nın konuşması bir an alıyor. "Kendimi gerçekten ateşe verdiğimi görmek *istediğini* mi söylüyorsun?"

"Emma," diyor Rachel, "Diyorum ki-"

Ama Emma telefonu kapatır. Yeterince duymuştur. Rachel Daley konu gezegeni önemsemek olduğunda çok konuşabilir ama yürümek istediği tek yol onu ön sayfaya taşıyacak olandır. Bu, Emma'nın derisinin kemiklerinden kaydığı harika bir fotoğraf anlamına geliyorsa, öyle olsun.

"Buna inanabiliyor musun?" diye soruyor boş odaya, Claire.

Ama sonra konuşması gereken biri olduğunu, çok ama çok gerçek olan başka şeylere inanması gereken biri olduğunu fark eder.

BÖLÜM 40

"EMMA!" BYRON'IN SESİ hatta patlar. "Beni bir toplantıya giderken yakaladın."

Ondan haber aldığı için mutlu görünüyor, ki bu pek de belli bir şey değil. İşinin bölünmesinden nefret eder, sevgili ve artık tek kızı tarafından bile.

"Konuşmamız gerek," diyor Emma.

"Ama daha yeni yaptık," diyor. "Bu sabah birlikte kahvaltı ettik, hatırladın mı?"

"Sen bazı kelimeler söyledin, ben de bazı kelimeler söyledim. Anlamalı bir konuşmamış gibi davranma."

Byron nefesini sertçe içine çeker. Emma onunla hiç böyle konuşmamıştı.

"Söylediklerimin doğru olmadığı konusunda ısrar edip duruyorsun," diyor Emma. "Beni ciddiye almaktan aciz görünüyorsun. Aynı şeyi Claire'e de yaptın. Sana acı çektiğini söyledi. Sen de ona güçlü olduğunu, harika olduğunu, hayatın karşısına çıkardığı her şeyin üstesinden gelebileceğini söyleyip durdun. Ama o yapamadı."

"Üstesinden gelebilirdi," diye ısrar ediyor Byron. "O öyle biri değil-"

"Sen ve ben mi?" Emma araya girer. "Onun ölümü yapamayacağını kanıtlıyor. Ve son zamanlarda söylediğim her şey benim de yapamayacağımı kanıtlıyor."

"Bu sadece onun çok erken pes ettiğini kanıtlıyor," diyor Byron. "Ve son zamanlardaki davranışlarınız kederin dışı vurumundan başka bir şey değil, acı ve zayıflığın bedeni terk etmesinin başka bir versiyonu."

"Anlamıyorsun, değil mi?" Emma ağlıyor. "Yas tutuyordu. Kendini tamamen yalnız hissediyordu. Onun yanında değildik." Emma gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzüldüğünü hisseder. "Onu daha iyi dinleseydik, ne kadar kötü olduğunu gerçekten anlasaydık Belki o zaman hâlâ burada olurdu."

"Bu Claire'in kararıydı," diyor Byron sessizce. "Eğer bunu değiştirebilseydim-" Sesi kırılıyor. "Her şeyimi verirdim. Anneni kaybetmenin zor olduğunu sanıyordum. Öyleydi de. Korkunçtu. Ama Claire'i kaybetmek beni neredeyse öldürüyordu."

"İşten bir hafta bile izin almadın!" Emma bağırıyor.

"Beni hayatta tutan tek şey işimdi!" diye bağırıyor.

"Teşekkürler," diyor Emma acı acı.

"Oh, Emma," diyor. "Sen benim işimden daha önemlisin. Sen her şeyden daha önemlisin. Sahip olduğum tek şey sensin. Ama zihnimi meşgul etmek zorundaydım.

-Bunu anlayabiliyor musun? Yoksa çıldırırdım. Sen bir babayı da kaybetmiş olurdum. Duygularımın içinde kaybolamam. Bu..." Sesi yine titriyor ve Emma, boğazını temizlediğinde bunun vücudunu terk eden zayıflık olup olmadığını merak etmekten kendini alamıyor. "Bunu yaparsam kimse için iyi olmaz.

Bu."

"İyi," diyor. Onun için fark etmez bile. Adamın onu sevdiğini biliyor. ve eğer işi daha çok seviyorsa, bu konuda yapabileceği pek bir şey yoktur. Peki ne yaparlardı, oturma odasında oturup yan yana ağlarlar mıydı? Ya da daha kötüsü, adam onu izlerken ve ara sıra telefonunu kontrol ederken ağladı mı?

"Demek istediğim şu ki suçun bir kısmı."

"Bunun ne yardımı olacak?"

Emma akan yanaklarını siler. "Her zaman eylemlerimizden sorumlu olmanın ne kadar önemli olduğundan bahsediyorsun. Ya da eylemsizliğimizden."

"Claire'in arabasını lanet olası bir direğe çarpmasından biz sorumlu değiliz." *Interstate 90'ın batıya giden şeritlerinde seyreden bir araç yolun sağından çıkarak bir elektrik direğine çarptı.* Kaza raporunda böyle yazıyor.

"Hiç hayal ediyor musun?" Emma soruyor. "Çünkü duramıyorum."

"Hayır," diyor Byron kesin bir ifadeyle.

"Kaza değil," diyor Emma. "Yangın." Hattın diğer ucunda sessizlik var.

Claire arabasını bir direğe çarptıktan sonra, hasarlı motor patladı. Kaputtan alevler yükselmiş, sonra da içeriye sarmış. Otopsi ölüm nedeninin boğulma olduğunu ortaya çıkardı. Başka bir deyişle, kaza onu öldürmedi ve araba alev aldığı anda nefes alıyordu. Claire

New York'lu Isabelle Blake yirmi dört yaşında yanarak öldü. "Gözlerimi her kapattığımda onu görüyorum," diye fısıldıyor Byron. "Neden

Artık uyumadığımı mı

düşünüyorsun?" "Ben de,"

diyor Emma.

Keder dayanılmazdır. Tırnaklarını avucunun içine batırıyor, acısını fiziksel hale getirmek istiyor. Ama hiçbir şey hissedemiyor.

"Onu hayal kırıklığına uğrattık," diyor Emma.

Bir kapının kapandığını duyuyor, babasının ofis koltuğuna yerleştiğini duyuyor. O

devasa pencereden dışarı bakarken ve alanını incelerken resmediyor. Byron uzun uzun iç çeker. "Hayır, Emma," diyor. "Biz ölümünden sorumludur."

"Hayır," diye kabul ediyor Emma. "Ama onun hayatı konusunda daha sorumlu davranabilirdik."

Diğer uçta bir sessizlik olur ve onun ayağa kalkıp odada volta atmaya başladığını duyar. Dudağının kenarında küçük bir gülümseme belirir. Tiklerinin nereden geldiğini bilmek garip bir şekilde rahatlatıcı.

"Takvimime baktım," diyor Byron sonunda. "Öldüğü gün için, sonra hafta için, sonra ay için. İki, üç kat doluydum. Ona bakmaya devam ettim, ulaşabileceğim, kontrol edebileceğim bir nokta bulmaya çalıştım." Tekrar durdu, duyguları boğazını kapatıyordu.

"Ve açılışın orada olmadığını fark ettiğimde, gerçekten hissettim..." Derin bir nefes alır. "Benden nefret edeceksin Emma ama aslında kendimi *daha iyi* hissettim. Onu hayal kırıklığına uğratmışım ya da farklı bir şey yapmalıymışım gibi hissetmedim. O gün, o hafta, o ay yaptığım her şeyin önemli olduğuna, olması gereken bir şey olduğuna gerçekten inanıyorum. Claire'in sorunları, onlar..."

"Onlar ne?"

"Bizden daha büyüklerdi, tatlım," diyor Byron. "Annen ve ben denedik. Küçüklüğünden beri ona en iyi terapistleri tuttuk, hiçbir masraftan kaçınmadık-"

"Evet, ama onunla hiç konuştun mu?" "Ben akıl sağlığı uzmanı değilim." "Hayır, siz onun *babasıydınız*."

Birkaç vuruşluk sessizlik geçer; ayak sesleri kesilir. "Ben hâlâ onun babasıyım, Emma. Ve senin de babanım."

Emma gözlerini kapatır. Onu affedemiyor, kendini de affedemiyor. Kederin üstüne bir de suçluluk eklenince, yük bin kat daha ağırlaşır. Etrafında dönüp duran korku daralır, kesin bir karara dönüşür.

"Sen benim babamsın," diye kabul ediyor. "Ve bana çok iyi öğrettin. Yas tutmana yardımcı olan şey çalışmaksa, önümüzdeki birkaç günü sağlam bir şekilde ayarlasan iyi edersin."

"Emma, bekle-"

Telefonu kapatıyor, sonra da numarasını engelliyor.

BÖLÜM 41

EMMA'NIN AYAKLARI onu tekrar odanın içinde dolaştırmaya başlarken, kendini ölmüş kız kardeşiyle yaptığı başka bir konuşmada kaybeder. "Duydun mu? Babamla denedim," diyor. "Acaba sen de duydun mu?"

Motelin kapısında duraklar ve gözetleme deliğinden dışarı bakar. Öğleden sonra güneşi park yerindeki arabaların üzerinde parıldıyor. Bir çift güvercin, Big Mac'in kalıntılarına benzeyen bir şey üzerinde didişiyor. Muhtemelen damar tıkanıklığından ölecekler.

"Acı çektiğini biliyorum," diye devam ediyor Emma. "İleriye bakacak bir şey yokmuş gibi hissettiğini biliyorum. Ama hayatın çok fazla olduğuna ne zaman karar verdin? Şüphelerin var mıydı? Direksiyonu çevirmek için cesaretini toplamaya çalışarak o yolda bir ileri bir geri gittin mi? Nasıl bir şeydi bu? Sonunda o dönüşü nasıl yaptınız?"

Boğazında bir yumru oluşur. Acı verici olduğu kadar tanıdık da. Konuşmaya devam ediyor.

"Golden Gate Köprüsü'nden atlayan ve hayatta kalan insanlar hakkında bir şeyler okudum. Korkulukları bıraktıkları anda hata yaptıklarını anladıklarını söylüyorlar." O uzun, korkunç dalışı hayal ettiğinde ürperiyor.

"Ama o ilk hatayı telafi etme şansın vardı. Arabanla direğe çarptın ama bu seni öldürmedi. Hayatta kalabilirdin. Fikrini değiştirebilirdin. Ama araba alev aldığı anda içinde kaldın.

"Kurbanın kaçmaya çalıştığına dair hiçbir belirti yoktu. Benim için en kötü kısım bu. Ölme kararını bir değil, *iki kez* verdiğinizi bilmek."

Ve sonra artık konuşamayacak kadar çok ağlıyor.

Ona yardım edebilecek tek kişi Claire. Fiilin geçmiş zaman olması dışında. Claire ona yardım edebilecek tek kişiydi. Şu andan itibaren tek başına.

BÖLÜM 42

Yangın günü

ŞAFAKTAN AZ ÖNCE, Emma rüyasında kız kardeşini görür. Claire karlı bir tepenin üzerinde durmaktadır, başında kan gibi parlak yün bir şapka vardır. Emma'ya bir şey söylemeye çalışmaktadır ama rüzgâr sesini keser. Emma, nedense yalınayak, kız kardeşine doğru koşmaya çalışıyor, ama kar kabuğunu kırmaya devam ediyor. Tökezliyor. Düşüyor.

Emma, Claire'e ulaşamadan uyanır, kalbi gerçekten koşuyormuş gibi çarpmaktadır.

Gerçekler yüzüne vurdukça Emma'nın gözlerinin kenarları yaşlarla dolar. Her sabah Claire'in kaybı karanlık, tanıdık bir ağırlıkla göğsüne yerleşir.

Akşam karanlığı çöktükten bir süre sonra Emma topaklı yatağa uzandı. Haftalardır ilk kez gece boyunca uyumuştur. Belki de işinin neredeyse bittiğini bilmek -her şeyin neredeyse sona erdiğini bilmek- sonunda rahatlamasına izin verdi.

Emma kalkıyor ve dişlerini fırçalıyor. Hâlâ kıyafetlerini giyiyor ve çoraplarından birini yatakta kaybetmiş olsa da onu aramak istemiyor. Parmaklarını karmakarışık saçlarında gezdirir, ayakkabılarını giyer ve sırt çantasını omuzlarına asıyor.

Otomattan bir granola bar alıyor ve Ridgemont Akademisi'ne doğru yürürken onu atıştırıyor. Saat 6:45. Güneş zar zor ufukta beliriyor. Sis binaların şekillerini gizliyor, huş ağaçlarını hayaletlere dönüştürüyor. Kampüse yaklaştıkça adımları yavaşlıyor. Ayakları Kurşundan yapılmış gibi.

Ridgemont'un bir sığınak olması gerekiyordu: hevesli öğrencilerin başarılı öğretmenler tarafından eğitildiği güvenli, güzel bir yer. Parlak genç zihinlerin beslendiği, güçlü karakterlerin olduğu ve öğrenme sevgisinin teşvik edildiği bir yer.

Ama hepsi saçmalıktı, değil mi?

Ridgemont Akademisi A tipi bir telkindi. Matematik ya da biyoloji öğretmekten çok, öğrencilere en iyi olmanın, ne pahasına olursa olsun, önemli olan tek şey olduğunu öğretiyordu. Ve eğer en iyi olmak için çabalamak

sizi strese soktuysa ya da mutsuz ettiyse, o zaman zayıfsınız demektir. Sen yapmadın

Sana verilen her şeyi hak ediyorsun. Babasına istediği kadar kızabilirdi ama gerçek şu ki o Ridgemont'un bir ürünü ve başarıyı yeniden tanımlayacak.

Emma, okulun güvenlik kameraları tarafından tespit edilmekten kaçınmak için ana girişten kaçınır ve kampüsün kuzey tarafındaki Beecher Ormanı'na girerek iki kat geri döner. Orman kıvrımlı, dar patikalarla doludur. Bazıları beyaz kuyruklu geyikler tarafından, diğerleri ise kaçak bira içmek ve aşklarıyla öpüşmek için تنها yerler arayan öğrenciler tarafından yapılmıştır.

Dallar sinsi ayaklarının altında yumuşakça kırılıyor. Orman ürkütücü ama o mümkün olduğunca uzun süre ormanın güvenli örtüsüne tutunuyor.

Ridgemont çayırının kenarına tam da şafağın pembesi gökyüzüne tırmanırken ulaşıyor. Diğer tarafta Art North olarak bilinen binalar kümesi var; tiyatro, konser alanı, seramik stüdyosu ve Wi-Fi'nin en güçlü olduğu medya sanatları binası Foster Hall'u içeriyor.

Bir rahatlama dalgası onu sarar. Çok yaklaşımtı. Her şey bitebilir.

Çiğli çayırda yürüyor, hızlı ama rahat hareket ediyor, sanki sabah gezintisine çıkmış gibi. Bir kızılgerdan uyarı sesi çıkartıyor ve otların arasından kanat çırpıyor.

Bir ses seslendiğinde diğer tarafa doğru yolu yarılamıştı. "Emma? Emma Blake! Dur orada!"

BÖLÜM 43

EMMA DÖNER ve ormana doğru koşmaya başlar. Aylardır Ridgemont'ta kimsenin ona yapmasını söylediği hiçbir şeyi yapmamıştı. Şimdi de yapmayacağından emin.

JanSport'undaki gaz kapsülü koşarken defalarca böbreklerine çarpıyor. Wozniak, hala bağılıyor, yüz metre geride.

"Emma, bekle, sadece seninle konuşmak istiyorum!"

Kampüs polisi formda ve Emma sporu uzun zaman önce bıraktı. Ormandan elli metre uzakta, sonra yirmi, on, beş. Çalılıkların arasından hızla geçerken Beecher Ormanı'nın dalları arkasından yaklaşıyor ama Wozniak onların arasından geçip gidiyor.

Wozniak'ın telsizinden "Beecher," dediğini duydu. "Kuzeydoğu çeyreği."

"Anlaşıldı," diyor Jones.

Sırt çantası ve benzin bidonunun ağırlığıyla ikisinden de hızlı koşmasının imkânı yok... Bu da Emma'ya bir fikir veriyor. O gıcırdayarak durur, yapraklar ayaklarının altından kayar. Arkasını döner, JanSport'u sırtından çeker ve benzin bidonunu çıkarır. Wozniak yoldaki dönemeci dönmek üzereyken Emma arabayı kendi üzerine deviriyor.

Wozniak durdu, ellerini uzattı, gözlerini kocaman açtı.

Jones'un statik sesi telsizden geliyor. "Woz? Görüntü var mı?"

"Evet," diyor Wozniak yavaşça. "Az önce üzerine bir galon benzin döktü. Ve elinde bir çakmak tutuyor."

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin," Jones'un sesi geliyor. "Geliyorum!"

Emma Zippo'yu açarken gülümsemeyi başarıyor ama alevi çekmiyor. Üzerinden benzin damlıyordu, kıyafetleri üzerine yapışmıştı. Etrafını saran havadaki dumanlar çok güçlü. Zippo'ya vurursa havaya uçacaktır ve bunu tek kişilik bir seyirci kitlesiyle yapamaz.

"Emma!" Wozniak bağılıyor. "Lütfen, beni dinle..." Ellerini daha uzakta tutuyor, sanki aralarındaki mesafeyi azaltmak bir şey yapacakmış gibi

fark var. "Lütfen, dinle."

"Kelimeler," diye nefes nefese kalıyor Emma, gaz boğazını tıkıyor.
"Hiçbirinin önemi yok."

BÖLÜM 44

Emma çakmağıyla Wozniak'ın telsizini işaret ederek, "Ona uzak durmasını söyle," der. Eğer o buraya gelirse, etrafını sararlar ve Emma ikisini de zapt edemez. Eğer o buraya gelirse, izleyici sayısı ikiye çıkacak, ama bu yeterli değil. Buraya gelirse, kız kızarır.

Emma beyninin bulduğu kelime seçimine kıkırdıyor, boğazında bir neşe balonu yükseliyor ve benzin dumanını bir kenara itiyor. Wozniak ona doğru bir adım atıyor.

"Emma," diyor. "Düşündüğünü biliyorum-"

"Bir bok bilmiyorsun," diye bağıyor Emma, çakmağı tutan eli sallanıyor. "Ve eğer ona hemen geri çekilmesini söylemezsen, bunu ben yapacağım ve sen de bunu tek başına izleyeceksin."

Wozniak ellerini indirip telsizine uzandı. "Jones? Neredesin? Onu görüyorum, kuzeybatı çeyreğinde."

Jones'un sesi cızırtılı ve şaşkın bir şekilde geri gelir. "Kuzeydoğu mu dedin? Ben kuzeydoğudayım."

"Kuzeybatı, onaylayın," diyor Wozniak, gözleri hâlâ Emma'nın kileri tutarken. "Kuzeybatı, yolda. Onu konuşturmaya devam et."

Wozniak gerçekten de gözlerini devirir ve Emma ona ve bir kadın güvenlik görevlisi için nasıl bir şey olması gerektiğine dair bir sempati hisseder. Hatta Herkes Emma'yı köşeye sıkıştırdığını ve geri çekildiğini öğrendiğinde Wozniak için daha kötü olacak.

Emma dikkatle geri çekilerek, "Özür dilerim," dedi. "İşleri senin için zorlaştırmaya çalışmıyorum."

"O zaman yapma," diyor Wozniak, sesi sert ve düz. "Sadece dur." "Kulağa çok basit geliyor," diye alay ediyor Emma.

Wozniak bir adım daha atarak, "Çünkü öyle," diyor.

"Sen dur," diyor Emma çakmağı kaldırarak. "İşte bu kadar basit. Ya bana doğru yürümeyi bırakırsın ya da ben yanarım."

Wozniak durur, dudakları inceler, gözleri hâlâ Emma'nın kileri aramaktadır. "Vay anasını," diyor. "Bunu gerçekten yapacaksın, değil mi?"

"Evet," diyor Emma, yutkunurken boğazı tıkırdıyor. "Gerçekten öyleyim."

Sonra dönüp kaçıyor.

BÖLÜM 45

Foster Hall'un üçüncü katındaki gazete ofisine bakarken NOSTALJİ EMMA'ya sertçe çarpıyor. Doğu duvarı boyunca, kâğıtları yerleştirmek için dev monitörleri olan bilgisayarlar yer alıyor. Üç yazıcı, iki fotokopi makinesi ve *AP Stil Kitabı* ile *American Stylebook*'un yıpranmış kopyaları.

Miras Sözlüğü güney duvarını kaplıyor. Hikaye fikirleri için beyin fırtınası yapılan bir beyaz tahta var. Ve birinci sınıf öğrencilerinin sulamaktan sorumlu olduğu ve bu nedenle her zaman ölümün eşiğinde olan büyük, tozlu bir monstera bitkisi.

Kaç gece geç saatlere kadar bu odada köşe yazılarını yazdı? Bunu odasında dizüstü bilgisayarında da yapabilirdi, ama ofiste olmayı, bir gazeteci olarak geleceğini hayal etmeyi seviyordu.

Asla gerçekleşmeyecek bir gelecek.

Eski sandalyesine oturur. Masaüstünü açmayı ve sıradaki kişiye bir mektup yazmayı düşünüyor. *Siz bunu okuduğunuzda, ben gitmiş olacağım.*

O kadar klişe ki neredeyse gülecek.

Notu kim bulduysa, hayatının geri kalanında bu hikayeyi anlatacaktı. Keş editör Prue Bailey'nin zavallı, masum bir dokuzuncu sınıf öğrencisini yakaladığını hayal ediyor: "Biliyor musunuz, birçok insan bu odanın perili olduğunu söylüyor..."

Emma aniden ayağa kalkar. Bu kadar anımsama ve hayal kurma yeter. Jones ve Wozniak onun nerede olduğunu anlayıp kapıyı kırmadan önce videosunu çekme zamanı gelmiştir. Her ihtimale karşı kapının önüne iki masa iter.

Wozniak'ı ormanda, vermesi gereken korkunç bir kararla baş başa bırakmıştı: takip edip Emma'nın intiharından sorumlu olmak ya da takip etmeyip Emma'nın intiharından sorumlu olmak. Emma onun anlayacağını umuyor, Wozniak'ın suçlunun kendisi olmadığını, tüm dünya olduğunu anlamasını umuyor.

Kimsenin nerede olduğunu anlamaması için boş beyaz duvarın önüne bir sandalye koyuyor ve telefonunu yakındaki bir dosya dolabının üzerine koyuyor. Hafifçe titriyor, ıslak giysileri klimalı binada aniden serinliyor.

Çabucak, ona ulaşmaya çalışabileceğini düşündüğü herkesi engelliyor: Thomas, Jade, Olivia, Celia... Artık hiçbir kesinti olmayacak.

Emma, YouTube uygulamasını açıp video kamera simgesine basmadan önce bir an için kendini tutuyor. CANLI YAYINA GEÇ'i seçtiğinde, bir başlık sorar. Emma "Emma On Fire."

KAMU'ya tıklıyor. İLERİ'ye tıklar. Küçük bir fotoğraf çeker ve yükler. Tekrar CANLI YAYINA GEÇ'i seçiyor ve iPhone'undaki resim siyah beyazdan renkliye dönüyor. Yayın yapıyor. Gerçekleşiyor.

Ama nedense konuşmaya başlamak, kolunu Bunsen brülörünün alevinin üzerinde tutmaktan daha zor geliyor. Saniyeler geçiyor. Önce on, sonra yirmi. Emma yutkunuyor. Kulaklarında bir çınlama var. Nasıl başlaması gerekiyor? Yanığına dokunuyor ve acı onu geri getiriyor. Ona ne söylemek için burada olduğunu hatırlatıyor.

"Merhaba çocuklar," diyor Emma. Sesi titriyor. Gergin bir şekilde gülümsüyor. "İşte buradayım. Söz verdiğim gibi." Ekranın sol tarafına bir göz atıyor. Şimdiden bir sohbet var.

Omg, bunu gerçekten yaptığını söyleme.

Ekranının sol üst köşesinde, iki başlı küçük simgenin yanında altı rakamı var. Bu, sadece yarım düzine insanın onu izlediği anlamına geliyor.

Emma göz kırpmıyor ve saat on iki oluyor. Sonra yirmi sekiz. Sonra yetmiş üç. "Daha erken," diyor Emma, "ama burada sizden birkaç kişi var. Belki de arkadaşlarına mesaj at ve onlara ayarlamalarını söyle. Bir izleme partisi gibi olacak. Şimdiye kadar parçası olduğun en kötü parti." Yarım bir gülümseme veriyor. "Ama unutmayalım ki benim için çok daha kötü olacak."

438

Çok hızlıydı.

679

Çok güzelsin. Kendini öldürme.

Emma rakamlara bakmaya devam edemez. Konuşmaya ihtiyacı var. Gözlerini kapatır. Elleri titriyor olsa bile sesinin sabit olması gerekiyor.

"İroni uyarısı: Sosyal medya şirketlerinin sizi kızdıran, çıldırtan ya da kendinizi kötü hissetmenize neden olan şeyleri izlemenin sizi daha uzun süre çevrimiçi tuttuğunu bildiklerini ve bu yüzden size bunu verdiklerini biliyor muydunuz? Sanırım bugün YouTube'a bir iyilik yapıyorum. Üzgünüm."

2543

Seni seviyorum Emma on fire

omg emma üç yaşındayken birlikte dans sınıfındaydık, beni hatırlıyor musun????????? payetli tütülü sara

Islak saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyor. Şu anda altı binden fazla insan onu izliyor.

"Çocuklar, korkuyorum." Cümle ağzından uçup gitti. Bunu itiraf etmek istememişti. Ama yine de dürüst olmak için burada değil miydi? Her konuda gerçeği söylemek için? "Çünkü buraya kendimi diri diri yakmaya geldim. Tıpkı söz verdiğim gibi."

Şaka yapıyor olmalısın.

"Yapmak üzere olduğum şeyin bir intihar olmadığını anlamanız gerekiyor. Bu bir protesto eylemi. Dünyanın durumuna karşı bir umutsuzluk ama aynı zamanda bir umut eylemi. Çünkü bunu yaparak dikkatinizi çekeceğimi umuyor ve buna inanıyorum.

Seni adım atmaya ve işleri daha iyi hale getirmeye teşvik edeceğim." Elleri daha da titriyor.

10,377

Nerede bu kız? Biri 911'i arasın.

Emma seni tanımıyorum ama bunu yapmanı istemiyorum!

16 02

Dün gece tost makinesi banyosu yapmayı düşündüm, yalan söylemeyeceğim.

-Bu kız kadar cesur olmalı ve yapmalı.

18,902

"Katastrofik iklim değişikliği, ki buna doğru gidiyoruz. türlerin yok olmasına, savaşlara ve küresel açlığa neden olur. Nükleer bir savaşın neden olduğu sonsuz kış, küresel ısınmayı sona erdirmenin bir yolu olabilir, ancak ben oldukça kimsenin istediği bir çözüm olmadığından eminim."

emma bunu yapma

bu kaltak deli 25,643

28,012

"Biliyorum t larınız bunun bir delinin saçmalaması olduğunu düşünecek. Ama ben deli değilim. Etrafta dikilip durmaktan bıkmış biriyim. İnsanlık kendini ve gezegendeki diğer her şeyi yok ederken." Emma derin, ürpertici bir nefes daha alır. "Umarım yapmak üzere olduğum şey sizi uyandırır. Harekete geçmenizi sağlar. Umarım ölümümün bir anlamı olur. Bir şeyler başarır."

Gözlerinde yaşların sızısını hissediyor. "Hep ablam gibi olmak istemiştim," diyor. "Ama bu sefer değil. Bu sefer Claire gibi olmayacağım. Yalnız ve anlamsız bir ölümlle ölmeyeceğim. Bir mesajla ve bir izleyici kitlesiyle gideceğim."

Çakmaęa uzanıyor, kameranın önünde tutuyor. "Bir fark yaratacağım."

BÖLÜM 46

Peregrine Hastings'in elindeki telefonda Beethoven'ın dokuzuncusu bangır bangır çalmaktadır. Az önce Emma Blake'in kaçtığı ve kampüs güvenliğinin onu takip ettiği haberiyle uyanmıştır. Yeşil KABUL düğmesine basar. Zil sesinin senfonisinin yerini Thomas Takada'nın panik içindeki sesi alır.

Bu numarayı nereden bulmuş? Hastings, Thomas'ın söyledikleri onu daha da sarsıp uyandırmadan önce merak ediyor.

"Yapıyor," diye bağılıyor Thomas. "Akıyor!"

Hastings telefonuna sarılır, kalbi küt küt atmaktadır. "Nerede o?" "Bilmiyorum! Fotoğraftan anlayamıyorum."

Hastings yatak odasında koştururken neredeyse pantolonunu giyerken düşüyordu. "Onu aramayı denedin mi?"

"Sesli mesaja yönlendiriyor."

"Mesaj bıraktınız mı?"

Kemer, kemerim nerede? Orada, şifonyerin üzerinde. Çoraplar, çoraplar, uymuyorlar, önemli değil-

"Kimse mesaj bırakmaz, Bay Hastings! Yapmış olsam bile, dinlemeyecek! O-"

"Benimle avluda buluş. Arkadaşlarını da getir."

"Efendim?" Thomas soruyor.

"Kampüste bir yerde ve onu *hemen* bulmamız gerekiyor."

Telefonu kapatır. Sandalyenin arkasından bir gömlek alır, ayakkabılarını giyer.

İki dakika sonra döner kavşağa giriyor ve iki dakika sonra çimenlerin üzerinde dehşete düşmüş öğrencilerden oluşan küçük bir kalabalıkla birlikte duruyor. Kuşlar hiçbir sorun yokmuş gibi ötüyor. Saat sabahın 7:15'i bile değil.

Thomas bir adım öne çıkıp telefonunun ekranını uzatıyor ve Hastings bağırsaklarının düğümlendiğini hissediyor. Emma Blake'i görüyor, kara gözleri parlıyor, kameraya doğru konuşuyor. Ne dediğini anlayamıyor. Yanındaki sohbet penceresi otomatik olarak kayıyor: ateş emojileri, ağlayan yüzler, onu teşvik eden sesler.

Hastings arkasını döner. Thomas'a, "Sen onun yatakhaneğine git," der. "Jade, sen ve Cormac kütüphaneyi kontrol edin. Celia, öğrenci birliği. Spencer, James,

Pemberly Hall."

Wozniak'ın yamaçtan onlara doğru koştuğunu görür, Jones da arkasındadır. "Onu yakalamıştım," diye nefes nefese kalır Wozniak. "Ormandaydı.

Yapamadım... yapamadım

."

"Sakin ol," diyor Hastings. "Bana ne olduğunu anlat."

Ama Wozniak sakinleşemiyor. Gözleri vahşi, sözleri kesik kesik ve çılgınca. "Bunu gerçekten yapacak, efendim. Gazı üzerine boşalttı ve eğer yaklaşırsam kendini yakacağını söyledi. Yapamadım... Ne olduğunu bilmiyordum.

."

"Onu en son nerede gördün?" Hastings soruyor.

"Güvenli olduğunu düşündüğüm anda onu takip ettim." Wozniak nefes almak için yutkunuyor. "Ama kuzeydoğu çeyreğindeki ormandan çıktığımda artık onu göremiyordum. Onu kaybettim."

Hastings, "Tamam, kuzeydoğu çeyreği," diyor. "Bu da bir şeydir. Bu yardımcı olur."

Sıcağa maruz kaldığımda, uyluk kaslarım büzülür ve uyluk kemiğimin şaftı boyunca geri çekilir...

Emma'nın makalesinde okuduğu her satırı hala hatırlayabiliyor. Bunu gerçekten yapacak.

Cebinden telefonunu çıkarır ve 911'i arar.

BÖLÜM 47

EMMA'NIN kamera lensine bakışı sabit. "On yedi yaşındayım ve annemi ve kız kardeşimi çoktan toprağa verdim" diyor. "Annemi ve kız kardeşimi Annemin hayatını alan hastalık meme kanseriydi. Bu hastalık Ama kız kardeşimi çalmak tamamen farklı. Röntgende asla görünmez. Kendini gizlemeye çalışıyor. Ama yayılıyor."

32,987

Lanet olsun, başka bir salgının içinde miyiz,
neden bahsediyor bu kadın?

Emma herkesin sohbet kutusundan vazgeçmesini diliyor. Sessiz olmalarını ve dinlemelerini dilerdi. Ama kontrol edebildiği tek şey mesajı.

Uzun bir ara verir. Boğazı ağrıyor. Kelimeleri söylemek çok acı veriyor.

"Kız kardeşim Claire bu dünyadan ayrılmayı seçtiğinde, tüm ışığı da beraberinde götürdü. Hissettiğim acıyı tarif edecek kelime yok. Hâlâ hissettiğim keder hissediyorum."

Emma daha dik oturmaya çalışıyor. Başını daha dik tutmaya. Öğrenmek istemeseniz bile acının size bir şeyler öğrettiğini biliyor.

"Ani bir karanlığın içine itildiğinizde bir şeyler olur. Kör olmazsınız. Bunun yerine, her şeyi farklı görmeye başlarsınız" diyor. "Claire öldükten sonra, dünyamızla ilgili berbat olan her şey birdenbire önümde parlamaya başladı, siyah bir arka plana karşı neon ışıkları gibi. Her şeyi gördüm. Açlık. Yalnızlık. Kuraklık. Savaş."

vaaz veren kız
daha yüksek
sesle söyle

#bilgelik

Konuşmak hâlâ acıtıyor. Vücudu gergin bir enerjiyle uğulduyor. Direkt kameraya bakıyor. Bu çok garip bir duygu. İnsanlar onu izliyor ve o hiçbirinin yüzünü göremiyor.

"Ne var biliyor musunuz? Hepimiz sadece bir numaraya bakarsak dünyayı düzeltemeyiz. Kendimizi bile düzeltemiyoruz. Bu yüzden senden şunu unutmanı istiyorum.

Harvard'a girmek ya da yirmi beş yaşına geldiğinizde yılda çeyrek milyon kazanmak veya TikTok'ta yüz bin takipçi edinmek. Oyunun sonunda olması gereken bu değil. Gerçek kazanç kendinize, sevdiğiniz insanlara ve paylaştığımız bu güzel gezegene iyi bakmaktır.

"Ben bunu yapmadım," diye itiraf ediyor. "Futbol oynadım, okulda başarılı oldum ve tüm kutucukları işaretledim, tüm bunlar kız kardeşim içeride ölüirken oldu."

Ağzı kuru. Avuç içleri terliyor. Ve biri kapıyı yumrukluyor.

Emma'nın kalp atışları hızlanır. "Neredeyse bitirdim, yemin ederim. Çok yakında görmeye geldiğin şeyi göreceksin." Hayal kırıklığına uğramış gibi başını sallıyor. "Ama gerçekten söyleyeceklerimi dinlemeni istiyorum. Sadece ne yapacağımı izlemeni değil. Bunu istemek çok mu fazla? Yaptığım fedakârlığa bak. Senin için. Neden? Değişimin aciliyetini anlamanız için hepinizi sarsmak için. Eğer karanlığım bir fener olabilecekse, buna katlanacağım. Sizin için, bizim için, dünya için. Karanlığı kendi ateşimle aydınlatacağım."

Akışının ortasında bir metin penceresi belirir. Dikkati dağılmış bir şekilde bakar. Tanıdığı herkesi engellememiş miydi?

Emma, ben Rhaina. Fark etmemiştim. Fark etmedim.
Anlıyorum. Şimdi her şey mantıklı geliyor. Söylediğin her şey.
İlk sen olabilirsin. Sonra ben giderim.
Otobüsü hemen arkandan yakalayacağım.
Hadi onlara gösterelim. Hadi yakalım.

BÖLÜM 48

EMMA canlı yayında olduğunu unutarak bir an için sessizliğe bürünür. Sohbet çılgına dönüyor.

neler oluyor

Kibritleri unuttuğunu fark etti. Korkuyorum.

Yapma bunu, yapma bunu, yapma bunu.

Emma için şu anda düşünmek çok zor.

Sen tuhaf doğmadın, tamam mı? Rhaina söyledi. O yüzden doğuştan tuhaf olan biri olarak söylüyorum, hiç eğlenceli değil.

Emma koridorda Rhaina'ya dikkat etmemişti, değil mi? İklim kriziyle ilgili gerçekleri bağırarak çok meşguldü.

Rhaina'nın mesajına tekrar bakar. Otobüsü hemen arkandan yakalayacağım.

Bunun ne anlama geldiğini ancak şimdi anlıyor.

"Özür dilerim," diyor izleyicilerine. "Bekle bir saniye. Sadece bir saniyeye ihtiyacım var... düşünmek için-"

Eğer ikisi de kendilerini ateşe verirlerse, hikaye Emma'nın en çılgınca umduğunun ötesinde viral olacaktı. Ridgemont'ta başlayan bir protesto hareketi, alevlerden daha hızlı bir şekilde tüm dünyaya yayılacaktı.

Ama Rhaina ölmüş olacaktı ve bu Emma'nın suçu olacaktı. İnsanların videolarına yaptığı rahatsız edici yorumlardan bazıları şimdi aklına geliyordu. Peki ya otobüse yetişmekle ilgili yazan diğer çocuk? Ya onun kadar cesur olmak istediklerini söyleyenler? Daha bugün tost makinesi banyosu yapmakla ilgili bir yorum?

Ya onlar da Claire gibi bir gün daha yaşamaya dayanamayacaklarını hissettilerse? O zaman ölümleri protestoyla ilgili olmazdı. Umutsuzluktan ölmüş olurlardı. Onun var ettiği ölümler.

Kapıya vurma sesi daha da artar. Bağırışları duyabiliyor. Kapı kolu dönüyor. Sıralardan oluşan barikat onları uzun süre dışarıda tutmayacak.

Emma kendini toplar. Dikkatini tekrar canlı yayına verir. "Özür dilerim," diyor tekrar. "Otuz bin kişinin önünde kendini öldürmeye çalışmanın biraz karmaşık bir iş olduğu ortaya çıktı. İnsanlar var

İnternet size bunu yapmanızı söylüyor. Ve kapınıza dayanıp yapmamanız için bağıran insanlar var. Bir de size aynı şeyi yapmak istediklerini söyleyen başkaları -arkadaşlarınız ya da hiç tanımadığınız insanlar- var."

Yutkunuyor. Ağrıyan yumru olduğu yerde kalıyor. "Kimsenin beni taklit etmesini istemiyorum. Dünyanın değişmesinin nedeni olmak istiyorum, bir grup çocuğun ölmesinin değil."

BEN DE YAPACAĞIM.

tanrı tek mükemmellik tövbesidir

BÖLÜM 49

EMMA kameraya bakıyor, dışarıda onu izleyen herkesi görebilmeyi diliyor. Sırt çantasının cebine uzanıyor. Büyükbabasının New York'taki bir müzayede evinden aldığı ve vasiyetinde ona bıraktığı 1933 model Zippo'yu çıkarır. Silindiri döndürdü. Kıvılcım çıkarıyor ama alev yok.

"Bunu yapmak istiyorum," diyor sessizce. "Aylardır bunu planlıyordum." Yaralı kolunu kameraya doğru tutuyor. "Bunun için çok *çalıştım*. Ama bunun nedeni ölümümün insanlara hayatları için mücadele etmeleri konusunda ilham verebileceğini düşünmemdi. Ve bir şekilde, bunun yerine, daha fazla insana ilham verebileceğimi hissediyorum. ölmek." Öne doğru eğilir ve sesi acelecidir, Claire öldüğünden beri karnındaki boşluk ilk kez dolmaya başlamıştır.

Rhaina'nın canı yanıyor. Fransız kornosu şakası yapmadığı sürece bir an bile düşünmediği Rhaina. Rhaina, Emma'nın sahip olduğu tüm acı ve yıkımla etrafta dolaşıyordu ama bunu saklamakta, başını eğip çenesini kapalı tutmakta daha iyiydi.

Her şey yolundaymış gibi davranmakta daha iyiydi. Tıpkı Claire gibi.

Emma, Rhaina'nın küçük bir kız kardeşi olduğunu hatırlayınca nefesi boğazında düğümlenir. Onu birinci sınıf oryantasyonunda görmüştü, Rhaina'nın yolundan gidiyor, ablasının binaları işaret etmesini, öğle yemeği ya da kahve içmek için en iyi yerleri söylemesini izliyordu. Eğer Rhaina Emma'nın yolundan giderse, küçük kız kardeşi Emma'nın kaçmaya çalıştığı bu duyguyla baş başa kalacaktır.

Ve otobüsü yakalayacak olan çocuk.

Ve küvetin yanında tost makinesi olan.

Ve onların kardeşleri, ebeveynleri, aileleri ve arkadaşları o korkunç, yalnız soruyla baş başa kalacaklar: *Neden?* Ve daha da kötüsü, *Ne yapabilirdim? farklı mı yapardınız?*

Emma'nın mesajı tutacak, birden fazla şekilde viral olacak. İnsanlara gezegeni kurtarmaları ya da insan ırkının gidişatını değiştirmeleri için ilham vermeyecek. Onları ölmeleri, sefalet ve kendinden şüphe duymaları için cesaretlendirecektir. Emma Rhaina'yı düşünüyor, Emma'nın ona nasıl bağırıldığını.

iklim değişikliği, alfabeyi yırtarak, ne hakkında saçmalayarak

önemli olduğunu düşündü ve tam önündeki kişiyi tamamen gözden kaçırdı.

Yardıma ihtiyacı olan bir insan. Küçük bir kız kardeşi, bir ailesi olan bir insan. Kaybının dünyaya bildiğinden çok daha fazla zarar vereceği bir insan. Emma başından beri büyük resmi kaçırıyordu; dünyayı kurtarmaya çalışıyor ve tam önündeki insanlara yardım etmiyordu. Dikkatini toplar, gözleri yeniden odaklanır.

"Lütfen beni dinleyin. Bu çok önemli. Pes edemeyiz. Umutsuz hissedebiliriz ama çaresiz değiliz. Henüz her şey bitmedi. Sorumluluğu almaya karar verelim. Bir değişiklik yapmaya karar verelim. Kız kardeşim için. Bizim için. Tüm dünya için. Bir kişi değişim yaratabilir, bir kişi fark yaratır. Ve o kişi sizsiniz. Birbirinize dikkat edin. Dikkat edin. Birbirinize özen gösterin. Birine iyi olup olmadığını sorun."

Bir an için sessizliğin çökmesine izin verir. Çakmağın kapağını kapatıyor, sonra doğrudan kameraya bakıyor.

"Rhaina, yapma," diyor.

Sonra uzanır ve parmağının ucuyla FINISH'e dokunur. Başını eğiyor. Bitti. Başarısız oldu.

Yavaşça ayağa kalkar. Masaları kapıdan uzaklaştırıyor ve kapı hemen açılarak Thomas, Jade, Celia ve Hastings'i ortaya çıkarıyor.

O daha tepki vermeye vakit bulamadan Thomas'ın kolları ona sarılıyor. Hastings onun yanından geçerek yere düşürdüğü çakmağını alıyor. "Seni hastaneye götürmeliyiz," diyor.

"Yok," diyor. "Ben iyiyim. Gerçekten, gerçekten iyiyim. Ne kendim ne de başkaları için tehlike arz etmiyorum. Ciddiyim. Ben ... ben hatalıydım. O tehditleri yapmamalıydım. Diğerlerine ne yapacaklarını bilmiyordum. İnsanlar."

Saçları dağılmış ve gömleği bir köşeye sıkıştırılmış gibi görünen Hastings, gözlerini Emma'nın yüzüne dikmiş, bir şeyler aramaktadır aldatma işaretleri. Kadın da ona bakıyor. Adamın alnına kazınmış endişeyi görebiliyor. Ve sulu mavi gözlerinde bir umut parıltısı.

"Rhaina'yı bulmalısın," diyor acilen. "Rhaina Johnson, sanırım Briar'da yaşıyor. O iyi değil."

Hastings başını sallar, telefonunu çıkarır.

"Ve Olivia, oda arkadaşım," diyor Emma, kelimeler daha kolay akıyor Şimdi. "O da iyi değil. Bir OnlyFans'ı var.

okul harcı için. Belki bir burs bulabilirsin, böylece kendini zorunda hissetmez-"

"Yüce Tanrım," diyor Hastings, elini alnına götürerek. "Tamam, teşekkür ederim Emma. Diğerlerine göz kulak olduğun için teşekkür ederim. Wozniak ve Jones şu anda Rhaina'nın odasına gidiyorlar. Olivia ile daha sonra ilgilenebiliriz ama şu anda benim en büyük endişem ve en önemli sorumluluğum sensin ve seni hastaneye götürmemiz gerekiyor."

Thomas'ın kucağından uzaklaşıyor. "Anlıyorum," diyor başını sallayarak. Sorumluluklar hakkında her şeyi biliyor, herkesin işleri yoluna koymak için size bakmasının nasıl bir şey olduğunu biliyor.

Yüzü solgun ve gözyaşları içinde olan Jade'e döner.

"Bunu gerçekten yapacağını sanmıştım," diyor Jade. "Tanrım, Emma, çok korkmuştum."

"Ben de," diyor Emma sessizce. Sonra küçük kalabalığa döner. "Teşekkür ederim. Gerçekten... Ben sadece..." Ama artık kelimeleri yok ve sadece yüzlerine bakıp her biri için şükretmekle yetiniyor.

"Konuşmak zorunda değilsin," diyor Celia, elini uzatarak. Kızın burnu kırılıyor. "Ama kesinlikle bir duşa ihtiyacın var."

BÖLÜM 50

Dünya çok yeşil ve parlak. Güzelliği gözlerini acıtıyor. Emma kendini patikadan aşağı süzülüymüş gibi hissediyor. Vücudundaki her hücre elektrikle, yeni ve vahşi bir yaşamla doluymuş gibi hissediyor. Onu bir gece hastanede tuttular. Babası tüm bu süre boyunca onun yanındaydı, arabasında bıraktığı telefonu olmadan ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Onun yerine elini tutmuş ve sadece bu sabah onu kampüse geri getirdiğinde bırakmış.

Nereye yürüdüğüünün sadece belli belirsiz farkındadır. Bundan sonra ne olacağına dair bir planı yok. Bir rüyadan uyanmış gibi hissediyor.

Dünün bir son olması gerekiyordu. Onun yerine bir başlangıç oldu. Henüz emin olmadığı bir şeyin. Claire'siz bir hayat. Ama bir anlamı olacak bir hayat. Rhaina'nın iyi olduğu ve bir kişi için iyi şeyler yaparak neden olduğu küçük dalgaların yayılacağını ve sonunda tüm dünyayı etkileyeceğini bildiği bir hayat.

Ridgemont öğrencilerinin kahvaltıya doğru yürüdüklerini, hiçbir şey olmamış gibi birbirlerine güldüklerini görür. Emma aylardır ilk kez onlara lanetlendiklerini söylemek istemez.

Ya bir şekilde öyle değillerse? Ya biri ona her şeyin yoluna gireceğini söylediğinde *o* sadece hapsirdiysa - ya yanılan oysa?

Bir kızılgerdan bir an için patika boyunca onun yanında zıplıyor, sonra bir ağaca doğru kanat çırpıyor. Durur ve yuvasını bulmak istercesine yukarı bakar. Dallara şaşkınca bakarken Rachel Daley yanında beliriyor, bir dakika içinde bir mil konuşuyor, sorular ağzından mermi gibi fırlıyor, telefonunu ses kaydı almak için uzatıyor.

Emma irkilerek uzaklaşır. Ama muhabirin gözlerinde tuhaf bir bakış yakalar. Ve Emma birden Rachel Daley'nin hayal kırıklığına uğradığını fark eder.

Emma yumuşak bir sesle konuşuyor, sesi merak dolu. "Gizlice ölmemi istedin, değil mi?"

Rachel kayıt uygulamasını durdurup başını sallıyor. "Hayır, Emma, dinle-"

"Sana değil," diyor Emma, dönerek. "Sadece bir manşet istiyorsun.

Aslında beni umursamıyorsun. Asıl hikaye benim ölmediğim.

yaşamı, iyiliği ve başkalarına değer vermeyi seçti. Ön sayfada olmadığını biliyorum. Birinci sayfanın üstünde olmadığını biliyorum. Ama hikaye *bu*. *Bunu* basın."

Ve Emma manolya ağaçlarının altında yürüyüp gider. Özgür.

Umutlu.

Yaşıyor.

BÖLÜM 51

Sevgili Claire,

Terapistime eskiden mektup yazdığımı söyledim. Bunu yapmaya devam etmem gerektiğini, çünkü duygularımı işlememe yardımcı olacağını söyledi. Her şeyi yazmam gerektiğini söyledi.

Bugünkü ödevim mutlu bir anıyı hatırlamak. (Eğer merak ettiyseniz, yaptığım tek ödev bu. Öğretmenlerim bu dönem yarım kalan dersleri alıp yazın tamamlayabileceğimi söylediler. İster inanın ister inanmayın, bu Hastings'in fikriydi). Neyse, işte size uzun zaman öncesinden bir anı.

Beşinci doğum günündü ve annemle babam büyük bir ev kiralamışlardı. arka bahçe için beyaz çadır. Sanki bir düğüne ev sahipliği yapıyorlardı!

Balon demetleri, cupcake kuleleri ve

Ağaçlardan rengarenk flamalar sarkıyordu. Tek tekerlekli bisiklete binmiş bir palyaço ve binebileceğimiz küçük bir midilli vardı.

Mahalle oradaydı ve hepsi sevinç çılgınlıkları atıyordu.

İlk başta kendimi bir prenses gibi hissettim. Her şey çok büyük, parlak ve harikaydı ve hepsi benim içindi. Ama çok uzun sürmedi.

Kendimi gerçekten küçük ve kaybolmuş hissetmeye başlamadan önce. Her şey çok pahalı bir gösteriydi. Beş yaşındaydım - partimin gerçekten garsonlara ihtiyacı var mıydı? El yazması yer kartları? Dev eteğinden hediyeler dağıtan bir Pocket Lady'ye? Partimde çok fazla insan vardı ve bunların yarısını daha önce hiç görmemiştim bile. Partimizi kaybetmişim.

Kalabalıktaki ebeveynler.

Sonra birden ortaya çıktın ve beni bir gül ağacının arkasında saklanırken buldun ve beni alıp uzaklara taşıdın.

bahçenin köşesinde. "Al," dedin, "bunu senin için yaptım, Emmie.

Doğum gününün kutlu olsun." Ve beni çubuklardan, yapraklardan, cam boncuklardan ve parıltılı yapıştırıcıdan yapılmış minik, güzel bir evin yanına oturttun. "Burası bir peri evi ve yakında içinde periler yaşayacak," dediniz bana. "Onları hiç göremeyebilirsiniz ama

Seni izleyecekler, küçük dileklerini yerine getirecekler ve seni güvende tutacaklar."

Aldığım en güzel hediye idi.

Bu dilekler için çok geç ama yine de dileyeceğim: Keşke sana bir peri evi yapabilseydim Claire.

Keşke seni güvende tutabilseydim.

Keşke beni arayıp nasıl devam edeceğimi söyleyebilseydin. Bunun yerine hayatımı sensiz sürdürmek zorundayım.

Yaptığın şeyi neden yaptığını asla anlamayacağım ve bu asla düzelmeyecek.

Ama iyi olmaya çalışmak zorundayım.

Eğer yapmam gerektiği gibi her şeyi yazacak olsaydım, bunların bir mektuba sığmayacağını fark ettim. Daha çok bir mektup gibi olmalı.

Bütün kitap. Dünyayı kurtarmak isteyen ama sonunda sadece kendini kurtaran bir kız hakkında bir kitap.

Kulağa pek de büyük bir başarı gibi gelmiyor, değil mi? Ama belki de herkesin yapabileceği tek şey budur. Claire, keşke kendini kurtarabilseydin. Keşke yaşamayı seçseydin.

Dünya sensiz daha küçük. Aynı zamanda daha kötü.

Ama bunu başkaları ve kendim için daha iyi hale getirmeye çalışacağım. Seni özledim. Seni seviyorum.

*Sonsuza kadar ve
daima, küçük kız
kardeşin*

Yazarın Notu

On sekiz yaşımdayken McLean Hastanesi'nde çalışmaya başladım, Harvard Tıp Fakültesi'nin psikiyatri bölümüne. Psikiyatri asistanı olarak çalışıyordum; doktorların, hemşirelerin ve psikiyatri teknisyenlerinin gözetimi altında tıbbi bakıma yardımcı oluyordum. Liseden sonra işe ihtiyacım olduğu için başvurduğum ve sanırım beni işe aldılar çünkü insanlarla empati kurduğumu ve hastalarla sohbet edip hikayelerini dinlemek istediğimi gördüler. I Orada bugün hala düşündüğüm arkadaşlar edindim.

Siz veya tanıdığınız biri intihar düşünceleri, kendine zarar verme veya diğer ruh sağlığı sorunları yaşıyorsa, tek başınıza mücadele etmek zorunda değilsiniz. Güvenilir tıp uzmanları ve birçok kuruluş yardım ve kaynak sağlayabilir. İşte daha fazla bilgi edinmek için ziyaret edebileceğiniz birkaç kuruluş ve web sitesi:

- Amerikan Çocuk ve Ergen Psikiyatrisi Akademisi (aacap.org)
- Kriz Metin Hattı (crisistextline.org)
- Git Alice'e Sor! (goaskalice.columbia.edu)
- Akıl Hastalığı Ulusal İttifakı (nami.org)
- Ulusal Ruh Sağlığı Enstitüsü (nimh.nih.gov)
- Ulusal İntiharı Önleme Yaşam Hattı (suicidepreventionlifeline.org)
- Nemours Genç Sağlığı (kidshealth.org/en/teens/your-mind)
- İntihar ve Kriz Yaşam Hattı (988lifeline.org/chat)
- Genç Hattı (teenline.org)
- Warmline (warmline.org)

James Patterson

James Patterson'ın bir sonraki sürükleyici gerilim romanı *Picasso Soygunu*'na göz atmak için sayfayı çevirin...

BÖLÜM 1

TENIS İSTEYEN?

Büyürken annemin bu sporu öğrenmemi çok istediğini hatırlıyorum. Bunun gerçekten yapmak istediğim bir şey olup olmadığını hiç sormadı ve bir kez bile bir sahaya ayak basmaya en ufak bir ilgim olduğunu ifade etmedim. Yine de, on ikinci yaş günümde, bana üzerinde adım Halston'ın gökkuşağı parıltılı bir yapıştırıcıyla yazıldığı pembe bir zarf verdi ve içinde yerel YWCA'da bir düzine tenis dersine yazıldığımı duyuran bir kart vardı.

Dürüst olmak gerekirse, sanırım annem tenis oynayan bir kıza sahip olma *fikrinden* hoşlanıyordu. Sanki Westchester, New York'ta yaşayan tipik üst-orta sınıf bir aileymişiz gibi normalliği yansıtıyordu. (Spoiler uyarısı: Değildik.)

Ama alkoliklerin çoğu böyle yapar ve bu yüzden annem boş içki şişelerini geri dönüşüm kutularımızın dibine gömerdi: Gerçeği saklamak için ellerinden geleni yaparlar. Ya da daha iyisi, kendi gerçekliklerini inşa ederler. Bu yüzden tenis oynarken eğlenip eğlenmediğim annem için pek önemli değildi. İyi bir ebeveyn gibi görünüyordu. Eğlenip eğlenmediğim kimin umurundaydı? (Spoiler uyarısı: Eğlenmiyordum.)

Yine de o tenis derslerinin hiçbirini kaçırmadım. Nasıl oynanacağını öğrendim ve tabii ki buna skor tutmayı öğrenmek de dahildi. Bu on Yıllar sonra 22 yaşındayım ve o zamandan beri elime raket almadım. Ama hala skor tutmayı biliyorum.

İşte bu hikaye de burada başlıyor.

"Skip, konuş benimle. Ses seviyesi nasıl?" Beyzbol şapkamın altındaki sarı perukla gizlenmiş kulaklığımın seviyesini test ederek fısıldıyorum. Queens'te Billie Jean King Ulusal Tenis Merkezi'ndeyim, Mets'in oynadığı Citi Field'ın hemen yanımdayım, bu yüzden Mets şapkası takıyorum. Tüm bu operasyon uyum sağlamakla ilgili.

"Ses iyi," diye kulağıma geri geliyor, "ama biraz parazit alıyorum ve bir an için beni yarı yolda bıraktın-"

Skip'in sesi aniden kesiliyor ve ben mahvolduğumuzu düşünerek F-bombaları atmaya başlıyorum. Skip gülüyor. Benimle dalga geçiyor. Yaşlılar böyle yapar.

kardeşler yapar. New Jersey'deki W Hoboken'daki otel odasında beni kristal berraklığında duyabiliyor. Otelde 100 Mbps'nin üzerinde iyi bir Wi-Fi var. Daha da önemlisi, en azından Skip'e göre, oda servisi menüsünde harika bir pastırmalı çizburger var.

"Giriş yaptın mı?" diye sordum.

"Evet," diyor Skip. "Isınmaları bitti mi?" "Evet.

Başlamak üzereler."

Amerika Açık tenis turnuvasının ikinci günündeyiz, iki yüzden fazla kadın ve erkekten oluşan kalabalık bir sahada hala ilk turdayız. Bu da en çok kortta en çok maçın oynandığı ve aralarında günün adamı Lucas Montgomery'nin de bulunduğu en çok sandalye hakeminin kullanıldığı anlamına geliyor.

Lucas ellili yaşlarının sonlarında, çok uzun boylu, sırık gibi bir Avustralyalı ve hakem koltuğuna oturmaktan çok, vücudunu bükerek dizlerini neredeyse göğsüne kadar çekmiş. Orta sahanın üzerinde tünemiş, insan akordeonuna benziyor. Lucas'ı kesinlikle seviyorum. Onu her yerde takip ederdim ve bu yaz, üniversiteden mezun olduktan sonra, kelimenin tam anlamıyla takip ettim. Mallorca Şampiyonası, Wimbledon, İsviçre Açık Gstaad. Dünyayı görmek için ne harika bir yol ve bunların hepsi saniyeler içinde oynanan ve kazanılan bahislerle ödeniyor.

mahkemeler

fiil

Bahis avantajı elde etmek amacıyla bir spor etkinliğinden (özellikle bir tenis maçı) gerçek zamanlı bilgi aktarımı

Başka bir deyişle, bahisçiler gerçek zamanlı oranlarını ayarlamadan önce çevrimiçi bahis oynayabilirsek, üstünlük bizde olur. Avantaj bizde. Hepsi bu Her sayıdan sonra skoru resmi olarak benim Skip'i oteldeki dizüstü bilgisayarında güncellememden biraz daha yavaş güncelleyen sandalye hakemi. Lucas Montgomery gibi biri, nam-ı diğer Slow Hand Luke.

Mahkemeye çıkmak yasalara aykırı mı? Teknik olarak hayır. Ama bunu canlı, maç içi bahisler için en yüksek limitleri sunan online bahis sitesini yönetenlere söylemeye kalkmayın. O ekip, saha içi bahis konusunda biraz farklı bir görüşe sahip olma eğilimindedir ve bana acı çektirmekten mutluluk duyacaklardır.

fırsatını bulurlarsa - ve *acı verici* bir şekilde demek istiyorum - farkında olacaklar. Mesela bugün olduğu gibi.

Çünkü bugün bir hata yapacağım. Büyük bir hata. Çok büyük. Hayatımın geri kalanını sonsuza dek değiştirecek türden.

Yakalanacağım.

BÖLÜM 2

"BEŞ, KIRMIZI," diye fısıldıyorum, Skip'in tezahürat yapan kalabalığın arasından beni duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

Beş yüz dolar gibi beş. Rus'un kırmızısı. Bir maçın ilk birkaç oyununda, iki oyuncu birbirini hissederken asla bahis oynamam. Ama ilk sete yerleştiklerinde, atılırım.

Kırmızı'nın rakibi Yeşil, bir Brezilyalı. Bayrak renkleri isimlerden daha hızlıdır.

Hakem koltuğunda rahatça oturan Lucas uzun kolunu bir vinç gibi hareket ettiriyor ve ben bahsi açıkladığım anda dokunmatik ekranına dokunuyor ama ben onu bir nefes farkla geçiyorum. O skoru açıklarken Skip'ten cevap geldi. "Varım," diyor kardeşim. Oranlar değişmeden önce bahse girmişti.

Rus oyuncu Red'in oyunu kazanması için 500 dolarımız var. Şu anda 40-30 önde, ancak kazancımız 30-30'luk daha uzun oranı yansıtıyor. Bu şekilde, daha büyük bir ödeme ile kazanma şansımız daha yüksek.

Garanti mi? No. Green bir sonraki sayıyı kazanıp maçı ikiye götürebilir ve ardından arka arkaya iki sayı daha kazanarak maçı alabilirdi. Ama Bunun gerçekleşme ihtimali, Kızıl'ın kazanma ihtimali kadar yüksek değil. Kumar sadece ve sadece tek bir şeyle ilgilidir: Kaldıraç. Ya vardır ya da yoktur.

Elimizde. Kırmızı oyunu kazandı ve hesabımıza 1,060 dolar yatırıldı. İlk bahis için 500 dolar geri, artı 560 dolar kâr. Ve şimdi bir sonraki oyuna ve bir sonraki bahse geçiyoruz. Ta ki sağ tarafımdaki sesi duyana kadar.

Adam hafifçe bana doğru eğilerek, "Şimdiye kadar iyi bir maç oldu," diyor. "Çok eğlenceli, değil mi?" Kalın bir Doğu Avrupa aksanı var. Nefesi sigara kokuyor, günde iki paket.

Bir dakika önce orada oturmadığını biliyorum. Şimdi oturuyor. Bahsimi zamanında oynamaya bu kadar odaklandığım için başıma gelen bu.

"Evet, oldukça iyi bir tenis," diye cevap veriyorum, gözlerimi dikmiş önüme bakarken. Ona bakmıyorum.

"Kimi destekliyorsun?" diye soruyor.

Zararsız bir soru ama bu adamın zararsız olmadığını biliyorum. Tehditkar olmaya çalışmıyor. Denemesine gerek yok. Belli ki doğuştan geliyor. *Kendini toparla, Halston. Nefes al, nefes ver.*

"Kimi desteklediğimi bilmiyorum," diyorum. "Sanırım kimin kazanacağı gerçekten umurumda değil."

Daha da yakına eğildiğini hissedebiliyor ve kokusunu alabiliyorum. "Evet, ama bahse girmek zorunda olsaydın," diye fısıldıyor, "kimin üzerine bahse girerdin?"

İlk kez ona dönüyorum. Yağlı siyah saçları giyotin gibi eğimli bir şekilde alınına taranmış. Gülümsüyor. Ayrıca iri yarı. Hayır, *kalın*. daha iyi bir kelime olur. Göğsüne doğru sıkıca kavuşturduğu ön kolları jambon kalçası büyüklüğünde görünüyor. Dövmelerle kaplı olduklarını tahmin ediyorum, ama onları göremiyorum çünkü trajik derecede çirkin deniz mavisi bir rüzgarlık giyiyor. Gökyüzünde tek bir bulut olmamasını, Ağustos ayının sonlarında olmamızı ve havanın doksan dereceyi zorlamasını boş verin.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

İlk istediği şey, rüzgarlığın altındaki kemerine sıkıştırdığı silahı bana göstermek. İkinci istediği şey ise kulaklığım. Avucunu uzattı. "Ver onu" dedi. "Telefonunla birlikte."

Maçtaki bir sonraki oyun Green'in servisinde ikiliye gitti. Bir sonraki sayıdan sonra başka bir bahis oynardım. *Bunun ne kadarını duyuyorsun, Skip?*

Adamın beline soktuğu silaha tekrar bakıyorum ve sonra tekrar gözlerine bakıyorum. Ben güneş gözlüğü takıyorum, o takmıyor. Gözlerini görebilmemi istiyor. Aptalı oynayıp "*Ne kulaklığı?*" diye sorabilirdim. Ama aptallık beni bir yere götürmez. Coy ise farklı bir hikaye. Coy Bana biraz zaman ver.

"İkimiz de biliyoruz ki beni bu kadar insanın önünde vurmuyacaksın, beni omzuna atmayacaksın ya da buradan tekme tokat sürükleyerek çıkarmayacaksın," diyorum. "Öyleyse ayağa kalkıp gördüğüm ilk polise gitmeme ne engel olabilir? Buralarda onlardan çok var.

Fark etmediysen diye söylüyorum."

Gülüyor. "Ne kadar zeki bir kız, değil mi? Ama ikimiz de bunu yapmayacağını biliyoruz."

"Neden olmasın?"

"Çünkü seni bulduk, işte bu yüzden. Artık seni her zaman bulabileceğiz, Halston." Adımı söylemekten gerçekten hoşlanıyor.

biliyor. "Şimdi benimle gelersen sana zarar vermeyiz," diyor. "Ama şimdi benimle gelmezsen? Sana kesinlikle zarar veririz."

Birkaç saniye düşündüm ya da en azından öyle yapıyormuşum gibi davrandım. Bu adam oturduğu andan itibaren kararımı vermiştim. Bu arada Red bir sonraki sayıyı baş üstü bir smaçla kazanıyor, top tribünlere doğru kayıyor. Lucas'a bakıyorum, hakem koltuğunda tıkış tıkış oturmuş, metodik bir şekilde skor değişikliğini giriyor. Kahretsin; on sayı yapabilirdim. bahisler oynadım.

Ama kur yapma günlerim şimdilik sona erdi. Resmen yakalandım.

Kulaklığımı çıkarıp onu ve telefonumu çirkin deniz mavisi rüzgarlıklı yeni arkadaşşıma veriyorum.

"Tamam, sen kazandın" dedim. "Hadi gidelim."

BÖLÜM 3

Tribünden çıkarken beni takip ediyor, birkaç adım arkamda duruyor ve sadece sola, sağa ya da düz gitmemi söylemesi gerektiğinde konuşuyor. Omzumun üzerinden sadece bir kez arkama bakıyorum, pütürlü yüzüne değil, kaldırımda önce birini, sonra diğerini paslanmış bir metronom gibi ses çıkararak sıyıran inç yüksekliğinde topuklu Gucci özentisi ayakkabılarına bakıyorum.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye soruyor bana talimat vermediği keskin bir dönüş yaptığımda.

"Susadım," diye cevap veriyorum.

Bakıyor ve solumuzdaki duvara dayalı su fıskiyesini görüyor. Görmediğini düşündüğüm şey ise yaklaşık yirmi metre ötedeki güvenlik kamerası. Elbette turnuvanın her yerinde kameralar olduğunu biliyor ama büyük olasılıkla polisin benim turnuvaya katılmadığımı bu şekilde anlayacağını farkında değil.

Yalnız bırak. Misafirim vardı, ve o adam ucuz bir inçlik

Ben belimden eğilip uzun bir yudum alırken arkamda topuklu ayakkabılar. Kimse ikimizi sevgili sanmayacak. Arkamı dönüyorum,

Yağlı saçlarına ve o berbat deniz mavisi rüzgarlığına bir kez daha bakın.

Ugh. En azından öyle olmamasını umuyorum.

Yine arkamdan geliyor, artık kesinlikle daha yakın. "İleride, kapının hemen dışında," diyor. "Uber otoparkı."

Alandan çıkıyoruz, yol boyunca birkaç polisin yanından geçiyoruz. Onlara bakmıyorum, onun yerine birkaç sıra son model Nissan Sentra ve Toyota Camry'nin arkasında rölantide çalışan, siyah renkli camları olan devasa Cadillac Escalade'e bakıyorum. En şaşırtıcı olanı

Günün cümlesi, gideceğimiz yerin Escalade olduğunu söylediği andı.

Yaklaştığımızda önümde yürüyor, sonra arka yolcu kapısını açıyor ve içeriyi işaret ediyor. İçeri girer girmez karşı camın kenarında oturan iri yarı bir adam daha görüyorum; bana yana kaymamı söylüyor. Onun da Doğu Avrupa aksanı var ama o kadar kalın değil. Orta koltuğa geçiyorum ve Bay Çirkin Teal Windbreaker yanıma tırmanıp kapıyı çarparak kapatıyor.

Ve böylece, ben de bir katil sandviçindeki et oldum.

Rodeo demeye kalmadan bileklerim birbirine sıkıca bağlandı. Peruğum ve güneş gözlüklerim çekilip çıkarılıyor, başıma siyah bir yastık kılıfı geçiriliyor ve resmen nereye gittiğimizi göremiyorum. İyice bakamadığım şoför yola koyuluyor, ama radyoyu açmadan önce değil.

Çığlık atmaya karar verdim. Neden benim de ağzımı kapatmadılar, bilmiyorum. Yine de, kim demiş mafya tarafından kaçırılmanın sağlam bir mantık egzersizi olması gerektiğini?

Çığlık atmayacağım. Bir anlamı yok. Ayrıca, kumaşı muhtemelen endüstriyel zımpara kağıdı kadar iplik sayısına sahip olan bu yastık kılıfının altı daha da sıcak olur. Bruce Springsteen "Rosalita "yı söylerken ben de diğer üçü gibi sessiz kalıyorum. Ancak hızlanıp Grand Central Parkway olduğunu tahmin ettiğim yola girdiğimizde radyonun sesi kısılıyor. Yine de yirmi dakika kadar sonra bir çıkışa sapıp yavaşlayana kadar kimse konuşmuyor. İşte o zaman bir anons yapıyorum. "İşemem lazım," diyorum.

Tuvalete gitmem gerekmiyor ama tualete gitmenin en hızlı yolu bu. Bu adamlar arasındaki sıralamayı anlamaya çalışıyorum. Bana cevap veren kişi organizasyon şemasında diğer ikisinden biraz daha yukarıda. Benim işemem için durup durmayacağımıza onun karar vereceğini bildiği için konuşacaktır. Şoförü şimdiden eleyebilirim. Sürücüler her zaman giriş seviyesindedir. Paramı solumdaki adama yatırıyorum, şimdiye kadarki tek işi orada oturup hiçbir şey yapmamaktı.

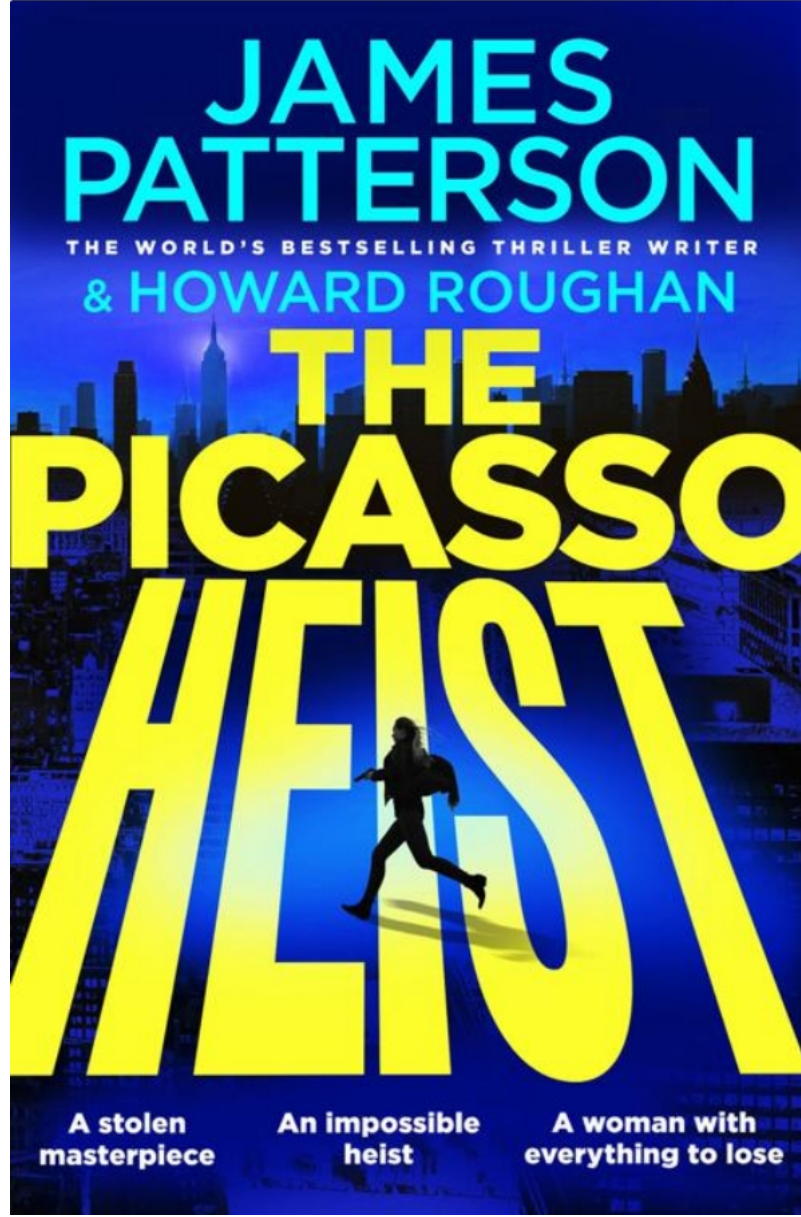
Yeterince eminim: "Dur bakalım," diyor bana. "Neredeyse geldik."

Sürpriz değil, aslında değiliz. Yarım saat sonra hala yoldayız. Tüm dönüşleri ve çıkışları tamamladığımızda, artık hangi ilçede olduğumuzu ya da hala New York'ta olup olmadığımızı bile bilmiyorum. Sonunda başka bir kırmızı ışık olduğunu düşündüğüm yere geldik, ama değilmiş. Her neredeysek, oraya vardık. Ağır bir garaj kapısının gürültülü, mekanik krank sesini dinliyorum. Garaj kapısının uzunluğundan biraz daha fazla ilerliyoruz. Krank sesi devam etmeden önce Escalade: aynı garaj kapısı kapanıyor. Şoför motoru durduruyor ve yastık kılıfı kafamdan çekiliyor. Gözlerim alışamadan, arka koltuktan ite kaka çıkarıyorum.

Birkaç saat önce ABD Açık'ın el değmemiş sahasında, kralların sporunu izlemek için toplanmış şampanya yudumlayan, üst sınıf kalabalığının arasında ilerliyordum. Şimdi ise tozla kaplanmış ve çöplük gibi kokan boş bir depoda paslanmış metal bir katlanır sandalyeye doğru sürükleniyorum. İkinci bir siyah Escalade görüyorum ve bir an için gözlerimin hala alışmadığını ve çift gördüğümü düşünüyorum. Ben değilim. İki tane var.

onlardan. Biri zaten buradaydı ve bekliyordu. İkinci Escalade'in ön koltuğundan bir adam indi ve ben ellerim hâlâ bağlı bir şekilde katlanır sandalyeye itilirken bana doğru yürüdü. Üzerinde siyah bir kot pantolon, siyah bir tişört vardı ve yüzünde tam bir tiksinti ifadesi vardı.

Muhtemelen beni öldürmeyi planlıyor.

ŞİMDİ SİPARİŞ EDİLEBİLİR

James Patterson Yazarından da

ALEX CROSS ROMANLARI

Along Came a Spider - Kiss the Girls - Jack and Jill - Cat and Mouse - Pop Goes the Weasel - Roses are Red - Violets are Blue - Four Blind Mice - The Big Bad Wolf - London Bridges - Mary, Mary - Cross - Double Cross - Cross Country - Alex Cross's Trial (*Richard DiLallo ile*) - I, Alex Cross - Cross Fire - Kill Alex Cross - Merry Christmas, Alex Cross - Alex Cross, Run - Cross My Heart - Hope to Die - Cross Justice - Cross the Line - The People vs: Alex Cross - Criss Cross - Ölümçül Haç -
Fear No Evil - Triple Cross - Alex Cross Must Die - The House of Cross

KADIN CİNAYET KULÜBÜ SERİSİ

1st to Die (*Andrew Gross ile*) - 2nd Chance (*Andrew Gross ile*) - 3rd Degree (*Andrew Gross ile*) - 4th of July (*Maxine Paetro ile*) - The 5th Horseman (*Maxine Paetro ile*) - The 6th Target (*Maxine Paetro ile*) - 7th Heaven (*Maxine Paetro ile*) - 8th Confession (*Maxine Paetro ile*) -
9. Yargı (*Maxine Paetro ile*) - 10. Yıldönümü (*Maxine Paetro ile*) - 11. Saat (*Maxine Paetro ile*) - 12. Asla (*Maxine Paetro ile*) - 13. Unlucky 13 (*Maxine Paetro ile*) - 14. Deadly Sin (*Maxine Paetro ile*) - 15. Affair (*Maxine Paetro ile*) - 16. Seduction (*Maxine Paetro ile*) - 17. Şüpheli (*Maxine Paetro ile*) - 18. Kaçırma (*Maxine Paetro ile*) - 19. Noel (*Maxine Paetro ile*) - 20. Kurban (*Maxine Paetro ile*) - 21. Doğum Günü (*Maxine Paetro ile*) - 22 Saniye (*Maxine Paetro ile*) - 23. Gece Yarısı (*Maxine Paetro ile*) - 24. Saat (*Maxine Paetro ile*) - 25 Canlı (*Maxine Paetro ile*)

DEDEKTİF MICHAEL BENNETT SERİSİ

Step on a Crack (*Michael Ledwidge ile*) - Run for Your Life (*Michael Ledwidge ile*) - Worst Case (*Michael Ledwidge ile*) - Tick Tock (*Michael Ledwidge ile*) - I, Michael Bennett (*Michael Ledwidge ile*) - Gone (*Michael Ledwidge ile*) - Burn (*Michael Ledwidge ile*) - Alert (*Michael Ledwidge ile*) - Bullseye (*Michael Ledwidge ile*) - Haunted (*James O. Born ile*) - Ambush (*James O. Born ile*) - Blindside (*Michael Ledwidge ile*)
James O. Born) - The Russian (*James O. Born ile*) - Shattered (*James O. Born ile*)
James O. Born) - Obsessed (*James O. Born ile*) - Crosshairs (*James O. Born ile*) - Paranoia (*James O. Born ile*)

ÖZEL ROMANLAR

Private (*Maxine Paetro ile*) - Private London (*Mark Pearson ile*) - Private Games (*Mark Sullivan ile*) - Private: No. 1 Suspect (*Maxine Paetro ile*) - Private Berlin (*Mark Sullivan ile*) - Private Down Under (*Michael White ile*) - Private L.A. (*Mark Sullivan ile*) - Private India (*Mark Sullivan ile*)
Ashwin Sanghi) - Private Vegas (*Maxine Paetro ile*) - Private Sydney (*Kathryn Fox ile*) - Private Paris (*Mark Sullivan ile*) - The Games (*Mark Sullivan ile*) - Private Delhi (*Ashwin Sanghi ile*) - Private Princess (*Rees Jones ile*) - Private Moscow (*Adam Hamdy ile*) - Private Rogue (*Adam Hamdy ile*) - Private Beijing (*Adam Hamdy ile*) - Private Rome (*Adam Hamdy ile*) - Private Monaco (*Adam Hamdy ile*)

NYPD KIRMIZI SERİSİ

NYPD Red (*Marshall Karp ile*) - NYPD Red 2 (*Marshall Karp ile*)
• NYPD Red 3 (*Marshall Karp ile*) - NYPD Red 4 (*Marshall Karp ile*) - NYPD Red 5 (*Marshall Karp ile*) - NYPD Red 6 (*Marshall Karp ile*)

DEDEKTİF HARRİET BLUE SERİSİ

Never Never (*Candice Fox ile*) - Fifty Fifty (*Candice Fox ile*) - Liar Liar
(*Candice Fox ile*) - Hush Hush (*Candice Fox ile*)

İÇGÜDÜ SERİSİ

Instinct (*Howard Roughan ile, daha önce Murder Games adıyla yayımlanmıştır*) - Killer Instinct (*Howard Roughan ile*) - Steal (*Howard Roughan*)

KARA KİTAP SERİSİ

Kara Kitap (*David Ellis ile*) - Kırmızı Kitap (*David Ellis ile*) - Kaçış (*David Ellis ile*)

TEXAS RANGER SERİSİ

Texas Ranger (*Andrew Bourelle ile birlikte*) - Texas Outlaw (*Andrew Bourelle ile birlikte*) - The Texas Murders (*Andrew Bourelle ile birlikte*)

TEK BAŞINA GERİLİM

The Thomas Berryman Number - Hide and Seek - Black Market - The Midnight Club - Honeymoon (*Howard Roughan ile*) - Sail (*Howard Roughan ile*) - Swimsuit (*Maxine Paetro ile*) - Don't Blink (*Howard ile Roughan*) - Postcard Killers (*Liza Marklund ile*) - Toys (*Neil McMahon ile*) - Now You See Her (*Michael Ledwidge ile*) - Kill Me If You Can (*Marshall Karp ile*) - Guilty Wives (*David Ellis ile*) - Zoo (*Michael Ledwidge ile*) - Second Honeymoon (*Howard Roughan ile*)

Mistress (*David Ellis ile*) - Invisible (*David Ellis ile*) - Truth or Die (*Howard Roughan ile*) - Murder House (*David Ellis ile*) - The Store (*Richard DiLallo ile*) - The President is Missing (*Bill Clinton ile*)
Revenge (*Andrew Holmes ile*) - Juror No. 3 (*Nancy Allen ile*) - The First Lady (*Brendan DuBois ile*) - The Chef (*Max DiLallo ile*) - Out of Sight (*Brendan DuBois ile*) - Unsolved (*David Ellis ile*) - The Inn (*David Ellis ile*)
Candice Fox - Lost (*James O. Born ile birlikte*) - The Summer House (*Brendan DuBois ile birlikte*) - 1st Case (*Chris Tebbetts ile birlikte*) - Cajun Justice (Cajun
Tucker Axum) - Ebe Cinayetleri (*Richard DiLallo ile*) - Sahilden Sahile Cinayetler (*J.D. Barker ile*) - Üç Kadın Kayboluyor (*Shan Serafin ile*) - Başkanın Kızı (*Bill Clinton ile*) - Gölge (*Brian Sitts ile*) - Gürültü (*J.D. Barker ile*) - 2 Sisters Detective Agency (*Candice Fox ile*) - Jailhouse Lawyer (*Nancy Allen ile*) - The Horsewoman (*Mike Lupica ile*) - Run Rose Run (*Dolly Parton ile*) - Death of the Black Widow (*J.D. Barker ile*) - The Ninth Month (*J.D. Barker ile*)
Richard DiLallo) - The Girl in the Castle (*Emily Raymond ile birlikte*) - Blowback (*Brendan DuBois ile birlikte*) - The Twelve Topsy-Turvy, Very Messy Days of Christmas (*Tad Safran ile birlikte*) - The Perfect Assassin (*Brian Sitts*) - House of Wolves (*Mike Lupica ile*) - Countdown (*Brendan DuBois ile*) - Cross Down (*Brendan DuBois ile*) - Circle of Death (*Brendan DuBois ile*)
Brian Sitts) - Lion & Lamb (*Duane Swierczynski ile birlikte*) - 12 Months to Live (*Mike Lupica ile birlikte*) - Holmes, Margaret and Poe (*Brian Sitts ile birlikte*) - The No.
1 Lawyer (*Nancy Allen ile*) - Eruption (*Michael Crichton ile*) - The Murder Inn (*Candice Fox ile*) - Confessions of the Dead (*J.D. ile*)
Barker) - 8 Months Left (*Mike Lupica ile*) - Lies He Told Me (*David Ellis ile*) - Murder Island (*Brian Sitts ile*) - Raised By Wolves (*Emily Raymond ile*) - Holmes is Missing (*Brian Sitts ile*) - 2 Sisters Murder Soruşturmalar (*Candice Fox ile*)

FİKRİ OLMAYAN

Torn Apart (*Hal ve Cory Friedman ile*) - The Murder of King Tut (*Martin Dugard ile*) - All-American Murder (*Alex Abramovich ve Mike Harvkey ile*) - The Kennedy Curse (*Cynthia Fagen ile*) - The Last Days John Lennon (*Casey Sherman ve Dave Wedge ile*) - Walk in My

Combat Boots (*Matt Eversmann ve Chris Mooney ile*) - ER Nurses (*Matt Eversmann ile*) - James Patterson by James Patterson: Hayatımın Hikayeleri - Diana, William ve Harry (*Chris Mooney ile*) - Amerikan Polisleri (*Matt Eversmann ile*) - Vegas'ta Gerçekten Ne Olur (*Mark Seal ile*) - Kitapçıların ve Kütüphanecilerin Gizli Hayatları (*Matt Eversmann ile*) - Tiger, Tiger - Amerikan Kahramanları (*Matt Eversmann ile*)

CİNAYET SONSUZA DEK GERÇEK SUÇTUR

Murder, Interrupted (*Alex Abramovich ve Christopher Charles ile birlikte*) - Home Sweet Murder (*Andrew Bourelle ve Scott Slaven ile birlikte*) - Murder Beyond the Grave (*Andrew Bourelle ve Christopher Charles ile birlikte*) - Murder Thy Neighbour (*Andrew Bourelle ve Max DiLallo ile*) - Murder of Innocence (*Max DiLallo ve Andrew Bourelle ile*) - Till Murder Do Us Part (*Andrew Bourelle ve Max DiLallo ile*)

KOLEKSİYONLAR

Triple Threat (*Max DiLallo ve Andrew Bourelle ile*) - Kill or Be Killed (*Maxine Paetro, Rees Jones, Shan Serafin ve Emily Raymond ile*)

- The Moores are Missing (*Loren D. Estleman, Sam Hawken ve Ed Chatterton ile birlikte*) - The Family Lawyer (*Robert Rotstein, Christopher Charles ve Rachel Howzell Hall*) - Murder in Paradise (*Doug Allyn, Connor Hyde ve Duane Swierczynski ile*) - The House Next Door (*Susan DiLallo, Max DiLallo ve Brendan DuBois ile*) - 13-Minute Murder (*Shan Serafin, Christopher Farnsworth ve Scott Slaven ile*) - The River

Cinayetler (*James O. Born ile*) - Palm Beach Cinayetleri (*James O. Born, Duane Swierczynski ve Tim Arnold ile*) - Paris Dedektifi - Yaşamak İçin 3 Gün - 23 ½ Yalan (*Maxine Paetro ile*)

James Patterson'ın romanları hakkında daha fazla bilgi için

www.penguin.co.uk adresini ziyaret edebilirsiniz.

BU SADECE BAŞLANGIÇ

Bizi çevrimiçi bulun ve sohbete katılın [TWITTER / X](#)

[FACEBOOK](#)

[facebook.com/penguinukbooks](#)

[INSTAGRAM](#)

[instagram.com/penguinukbooks](#)

[YOUTUBE](#)

[youtube.com/penguinbooks](#)

[PINTEREST](#)

[pinterest.com/penguinukbooks](#)

[LINKEDIN](#)

[linkedin.com/company/penguin-random-house-uk](#)

[TIKTOK](#)

[tiktok.com/@penguinukbooks](#)

En yeni kitaplar, öneriler, yazar röportajları ve daha fazlası için

[Penguin Bültenine Kaydolun](#)

Yazar hakkında daha fazla bilgi edinin ve bir sonraki kitabınızı [Penguin.co.uk](#) adresinde keşfedin

PENGUIN KİTAPLARI

İngiltere | ABD | Kanada | İrlanda |
Avustralya Yeni Zelanda | Hindistan | Güney
Afrika

Penguin Books, Penguin Random House şirketler grubunun bir parçasıdır ve adresleri aşağıdaki gibidir
global.penguinrandomhouse.com adresinde bulunabilir.

www.penguin.co.uk

İlk olarak Century 2025 tarafından
yayımlandı Penguin Books 2025'te yayımlandı

Telif Hakkı© James Patterson, 2025

Picasso Soygunu telif hakkı © James Patterson, 2025

Yazarın manevi hakkı ileri sürülmüştür Kapak

resimleri: © Silas Manhood

Kapak tasarımı Emma Grey Gelder'e ait

Bu kitaptaki karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır. Lütfen bu kitabın intihar, intihar düşüncesi, kendine zarar verme ve depresyonla ilgili birçok referans içerdiğini unutmayın.

ISBN: 978-1-529-92224-0

Penguin Random House telif haklarına değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültürü destekler. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak fikri mülkiyet yasalarına saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz. Siz

Yazarları desteklemek ve Penguin Random House'un herkes için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlamak. Bu kitabın hiçbir bölümü yapay zeka teknolojilerini veya sistemlerini eğitmek amacıyla kullanılamaz veya herhangi bir şekilde çoğaltılamaz. Penguin Random House, 2019/790 sayılı DSM Direktifi Madde 4(3) uyarınca bu çalışmayı metin ve veri madenciliği istisnasından açıkça muaf tutmaktadır.

AEA'daki yetkili temsilci Penguin Random House Ireland, Morrison Chambers, 32 Nassau Street, Dublin D02 YH68'dir.

Bu kitap için CIP katalog kaydı British Library'den temin edilebilir

Tüm yazışmalar için:

Penguen Kitaplar

Penguin Random House

One Embassy Gardens, 8 Viaduct Gardens, Londra SW11 7BW

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

